

4

Aage hauken

PAVENS BESTE VENN

- katolsk roman

til alle dyrevenner

FORORD

Alle personer i denne fortellingen er fiktive og bærer ingen likhet med historiske skikkelser.

Stedsnavnene er ekte nok, og jeg ber herved innbyggerne på Solheim i Masfjorden om unnskyldning for å ha lånt deres deilige hjemstavn til en så alvorlig episode som denne. Dessuten har jeg tatt meg den frihet å flytte det gamle skolehuset til området rundt kirken.

INNHOLD:

KAPITTEL 1 - Selebert besøk

*Til Solheim i Masfjorden, like nord for Bergen,
kommer en seleber gjest denne sommeren.*

*Denne er så viktige at politiet sperrer all adgang
til Solheimsøy – kalt Øyne lokalt –
der gjesten har leid hus.*

Det er en kald og typisk vestnorsk julimåned.

Fiskeguttene Ole og Søren tar bilde av gjesten.

*Jonas – som er Sørenes fetter og arbeider i lokalavisen –
identifiserer ham straks.*

*Dette kommer til å forandre livet på Solheim –
ikke minst for Ole og Søren, og for Jonas selv.*

*

KAPITTEL 2 - Stor forvirring

*En katolsk speiderpatrulje fra Bergen
er også kommet til Solheim i Masfjorden.
Men da er katastrofen allerede et faktum:
Gjestens identitet er gjort kjent.
Dette skyldes Indre Masfjord Budstikke
hvor Jonas arbeidet.
Besøkstallet på Solheim stiger dramatisk
for hver ny båt som kommer ute fra fjorden.
Men adgangen er sterkt begrenset,
mange må snu og dra hjem igjen,
andre sendes videre til Insteffjord i Sogn.
Jonas forsvinner – en politimann dør.
Ole og Søren fisker flittig, det samme gjør Abraham.
Noen små krigsskip dukker opp.*

*

KAPITTEL 3 - Gjesten som forsvant

*Forvirringen er stor, i Vatikanet, i Oslo, i Bergen.
På Solheim kommer det stadig flere besøkende,
de havner i Sogn alle sammen.
Speiderne fra Bergen får uventet besøk
og en nøkkelperson er savnet i UD i Oslo.*

***En prest fra Bergen blir sendt til Masfjorden
 for å se til speiderne der.
 Jonas dukker opp igjen – så død, så død.
 Vi besøker Siri på Knappen
 - og blir klokere.***

*

KAPITTEL 4 - Nye ansikter

***Hans og Lars drar til Solheim med skyss.
 Dominikus' skjebne avgjøres.
 Solheim er blitt verdens navle, later det til,
 og mange nye besøkende kommer med bil eller ferge.
 Noen av dem representerer UD.
 En av dem går i dekning, og med god grunn.
 En annen av dem legger seg inn hos Ole og Søren.
 Presten fra Bergen kommer –
 han drar først til paven, dernest til speiderne.***

*

KAPITTEL 5 - Stedfortrederen

*Natten ble lang og begivenhetsrik.
Først dro våre venner til Storesundet,
der de tok av til badeviken på Øyne, og gikk i land.
Lyset går, også på Solheim.
De ser andre komme – og gjør returen vanskelig for disse.
Så blir det mye leven der inne.
En båt med en fange blir observert, og de følger denne til Solheim.
Det er stedfortrederen, ikke paven, slik folk tror.
Han dras inn i sagbruket, men Søren klarer å fri ham.
Så skifter de roller – "paven" er fri og Søren er fange.
Hos speiderne er alt idyll – enn så lenge.*

*

KAPITTEL 6 - Usynlig nærvær

*Alle vil til Stallane:
Roger og noen medsammensvorne vil gjemme seg der
og legge nye planer, mens de venter på forsterkninger;
Ole og Søren vil vise Frederic veien opp,
han vil ikke vente lenger og insisterer på å treffe paven,
han har fått med seg et brev fra Siri på Knappen
som han egenhendig skal levere til Hans Hellighet;
Bennett begir seg også oppover,*

*han har avtale med sveitsergardistene
og får skyss av marinejegerne;
speiderne vil levere Leo, alias Dominikus, tilbake,
men ikke uten betingelser – Florian fortviler over dette.
Og så smeller det.*

*

KAPITTEL 7 - Mange stemmer

*Ole og Søren var blitt innkvartert hos noen av sveitsergardistene
i et av uthusene.*

Der sov de på feltsenger og hadde det egentlig bekvemt.

*Men kommunikasjonen gikk tregt
all den tid de ikke var vant til å snakke engelsk.*

*Frederic bodde i et annet uthus,
Bennett forsvant inn i hovedhuset
sammen med de tre som bodde der.*

*Roger og araberne hans
tilbragte sommernatten
med å planlegge.*

*At paven var flyttet til Stallane
hersket det ingen tvil om.*

Nå gjaldt det bare å fange ham.

Det ble ikke så lett.

Roger hadde tenkt å avlegge speiderne et besøk,

*men der ventet en diger hund på ham,
stor som en bjørn.
Han lot det derfor være.
Roger var redd for hunder –
livredd.*

*

KAPITTEL 8 – Nachspiel

*På Knappen møttes de til festmiddag,
alle hovedaktørene i dette dramaet.
Hadrian VII var hedersgjest,
og mye nytt ble fortalt.
Han kunne slappe helt av hos Siri –
akkurat som før –
senere på dagen ventet andre gjøremål:
Kongefamilien lå ved kai på Solheim
og ville gjerne treffe ham.
Statsministeren kunne komme hvert øyeblikk.
Leo dukker uventet opp,
Han stjeler alles oppmerksomhet.*

- selbert besøk

KAPITTEL 1

Frederic Blohm var utvilsomt en av de mest vellykkede av den nye garde i UD. Alle visste allerede at det han satte seg fore, det fikk han til. Det alle ikke visste var at denne gangen hadde han slått alle rekorder, med sine knapt 35 år. De ville få vite det i sin tid, men først når eventyret var over.

I mellomtiden hvilte et stort ansvar på hans skuldre. Det var sommerferie og ministrene var bortreiste alle sammen. Fungerende statsminister fungerte fra hjemmekontoret på hytten, statsministeren selv var det ingen som visste hvor hadde gjort av seg, sannsynligvis hadde han reist sydover et sted, siden sommeren hittil hadde vært uvanlig kald og sur og alle var mer eller mindre syke. Hvem som egentlig styrte landet var umulig å si.

Og i en situasjon som denne hadde Frederic vist seg sitt ansvar bevisst. Han hadde tatt de avgjørelser som måtte tas, etter beste skjønn, og hadde klart å ordne noe som ingen trodde var mulig. Det var for så vidt enkelt nok: en del telefonering, noen bekjentskaper, et par gløgge hoder til hjelp - vips var saken i boks.

Selve mesterstykket var selvsagt at ingen i UD visste hva han hadde fikset.

Og det de ikke visste, hadde de ikke ondt av.

Det var vesentlig dette at ingen visste noe. For saken var så hemmeligstemplet som noen sak kunne bli.

Takket være Frederic Blohm skulle Norge nok en gang vise seg å være et eksempel for andre - et eksempel på oppfinnsomhet, effektivitet, sikkerhet, trygghet, og ikke minst vennskap.

Han ville helt sikkert bli forfremmet som resultat av dette utspillet.

Hvordan saken var havnet hos ham i første omgang, visste han sant å si ikke. Det var en telefon fra en av ambassadene som ble satt over til ham i mangel av høyere instanser. Deretter fulgte telefoner fra utlandet, en uendelig strøm av e-mail, flere telefoner, enda mer mail, telefoner på nytt. Han hadde bodd på

kontoret i to døgn, men siden Frederic ikke hadde familie gjorde det ingenting. Han var for tiden gift med UD. Og det hadde han tenkt å fortsette med.

Uten en eneste lekkasje, fordi ingen andre enn han selv visste noe, var alt klappet og klart. Han lente seg tilfreds tilbake i stolen og så for seg ansiktene til dem alle den dagen han i ro og mak kunne fortelle dem sin lille hemmelighet.

Denne sommeren kom ikke til å bli helt lik andre norske somre, i hvert fall ikke på Vestlandet.

OLE VÅKNET og så på klokken. Den viste fem. Ute ville det snart være helt lyst. Det var akkurat tid til å drikke en kopp kaffe før garnene skulle trekkes. Først av alt måtte han kontakte Søren som pleide å forsove seg hver gang de skulle tidlig opp. Telefonen ringte minst ti ganger før han svarte. En søvnnig stemme hvisket: Ok, ok - kommer ... med en gang ... Et stort gjesp avsluttet samtalen.

Fiskeren Ole bodde på Solheim i Masfjorden, en fjord nord for Bergen, like syd for Sognefjorden, en fjord av det dramatiske slaget: Jo lenger inn du seilte, jo høyere ble fjellene og trangere ble fjorden. Dette var et av de fredeligste steder Vestlandet kunne oppvise, til tross for naturens luner. Her hadde Ole levd alle sine 31 år. Etter at begge foreldrene døde, hadde han arvet huset og sagbruket nede ved kaien. Han hadde alt han trengte i livet. Dessuten hadde Søren invadert hans tilværelse. Dette gjorde han ved ganske enkelt å henge seg på Ole. Søren var 23 år gammel og hjalp Ole med fising og på sagbruket. Ole betalte ham i naturalier for den første tjenesten og i penger for den andre. Slik fungerte de som et lite fiske- og sagbrukskompani disse to, begge het Solheim til etternavn. Alle kjente dem og de kjente alle. Søren bodde fortsatt hos foreldrene. Ole var den fødte ungkar, det skjønte alle. Søren var neppe noen ungkarstype, han var for utadvendt og sosial til det. Men det lot til at Ole fylte hans sosiale behov.

Ole tok på seg jakke og sjøstøvler, og en av luene som hang på veggen i vindfanget.

Ute var sommernatten på flukt for en gryende dag. Fuglene var begynt å kvitre og det var et sikkert tegn på at garnene burde tas opp. Det var

oppholdsvær, vindstille og foreløpig var himmelen grå. Men værmannen hadde spådd solgløtt utover dagen, var de heldige ville gradestokken stige til rundt de femten, nå viste den bare åtte. Ole visste at dette var det mest dyrebare øyeblikk på dagen, og turen ned til havnen ble alltid en slags morgenandakt, en han ikke holdt selv, men som naturen holdt for ham - han var bare øret som hørte og øyet som så, en som kikket inn i livets store katedral. Denne morgenen ble ingen skuffelse i så henseende. Lyset steg opp over de bratte fjellkantene rundt om, han kunne se helt inn til Hope. Matrefjorden så ikke så mørk og dyster ut ved soloppgang som den ellers gjorde. Vannet hadde som kjent ingen farge, men på denne tid av døgnet reflekterte det lys og liv.

Solheimsøy hadde allerede fått klare konturer, inneklemt som den lå mellom fjellene på det punktet der fjorden deler seg i to, til Matre og til Hope, og gjorde Solheim til et viktig knutepunkt, ikke minst fordi veien gikk videre herfra til Sogn. En liten øy, plassert på et helt strategisk punkt i fjordens geografi, nærmest en oase midt mellom fjellveggene - slik lå den der og slikket i seg de aller første solstrålene. Grønn og frodig var den å se til, flat og fruktbar. Her hadde vært to gårdsbruk helt til nylig. Men nå ble stedet leid ut til turister som ville ha et sommereventyr på Vestlandet, de fleste kom fra Bergen.

Veien fra Oles hus og ned til havnen var kort, Søren bodde heller ikke langt unna. Der kom han forresten, langsomt gyngende med en søvnlige gange. Ole vinket mens han løste båten, det var visst best at han tok årene selv. Ingen andre var å se så tidlig. Så bar det ut fra bryggen og vestover gjennom det smale sundet mellom Neset og Solheimsøy, lokalt bare kalt Øyne. De la kursen mot vannkanten der det første garnet sto. Det var et trollgarn og viste seg å

inneholde mange hyggelige overraskelser, særlig to hummer og en krabbe. Så gjaldt det å ta opp de to ørretgarnene. For å nå til dem måtte de ro langs hele Solheimsøy, forbi fyrtårnet og til sundet på motsatt side - Storesundet - et sted de hadde gode erfaringer med. Storesundet var større og roligere mens sundet nær Solheim - Småundet - var trangt og strømmen kunne være vanskelig. Det skjedde at besøkende til Solheimsøy ikke mestret denne etappen, men for av sted i forskjellige retninger, eller også kantret de dersom strømmen ble for stri.

Morgenen åndet av alle de dufter som friske planter og skudd ga fra seg. Men mest av alt var det salt vann fra fjorden som fylte neseborene. Fjorden var dyp, og her var et yrende dyreliv under overflaten. Det var bare å forsyne seg, året rundt, ingen kom til å sulte her inne, det var sikkert. Fiske gjorde de alle, men i rykk og napp, mest for hyggenes skyld. Det var bare Ole som levde av å fiske og som måtte opp hver morgen, søndagen unntatt, for å redde fangsten, som han kalte det. Ved åttetiden sto han på kaien og solgte den ferskeste fisk du kunne tenke deg: torsk, ørret, makrell, laks, småfisk av forskjellig art, dyptvannsfisk som brosme og lange - tatt med line - kanskje også en steinbit. Krabber var sesongbetont - hummer holdt han for seg selv, Søren var spesielt glad i dem.

De hadde satt ørretgarnene rett ut fra Øyne, noe de av og til gjorde. Oftest brukte de andre siden av Storesundet. Det var da de holdt på med det første, at de fikk uventet besøk. En mindre båt - en politibåt av alle ting - dukket plutselig frem fra en liten vik lenger fremme.

- Søren! - se der!

Søren snudde seg og så raskt tilbake på Ole.

Båten la seg ved siden av deres.

En politimann dukket frem på dekket og snakket til dem, på bymål.

- Beklager, men i noen uker fremover er Solheimsøy ikke tilgjengelig for andre!

- Andre enn hvem? ville Ole vite.

- Enn de som har leid den.

- Og hvem er de?

- Det kan jeg ikke si, men stedet er ikke tilgjengelig.

Dette likte de ikke. De var begge vant til at gjester fra byen leide seg inn her om sommeren, men det hadde aldri ført til noen forandringer i deres livsvaner. Og de to hadde satt garn her så lenge de kunne huske.

Nå så de på hverandre. Hvem trengte politibeskyttelse på et sted som dette? Her inne hadde de aldri sett politibåter før, knapt nok uniformert politi. Lensmannen gikk vanligvis i sivil.

- Hvordan fikk dere øye på oss? Det var Søren som spurte denne gangen.

- Dessverre kan jeg ikke svare på spørsmål - vær så snill og vær raske med garnene. Fisk andre steder i sommer. Han pekte mot den andre siden av sundet.

- Dette er ikke lovlig! protesterte Ole.

- I år er det nok det, fikk han tørt til svar.

De tok med seg garnene og fangsten og rodde tilbake samme vei som de var kommet. Fangsten var måtelig, med noen få ørret, men pene nok til å få solgt.

Nå viste klokken kvart over syv. De lot fangsten ligge igjen i båten, i en kasse som de alltid dekket til på grunn av fuglene. Nå ventet frokost og så bar det ned til kaien igjen for å selge fangsten.

*

ABRAHAM DUKKET uventet opp da de satt hjemme hos Ole og spiste frokost. Søren gikk vanligvis hjem og la seg til å sove igjen, men ikke denne morgenen. Den var forskjellig fra de andre.

Abraham var sikkert like gammel som begge til sammen, kanskje mer, en enkemann som bodde ytterst på Neset, en pynt ved Småsundet. Han fisket til eget behov, og de traff ham vanligvis på vei til eller fra fjorden. Han var en undersetsig og kraftig mann, stort sett skallet og med markante ansiktstrekk. Han var blitt litt folkesky med årene og holdt seg mye for seg selv. Han hadde sett dem komme da han rensset nattens fangst nede ved nøstet sitt. Han ville tydeligvis slå av en prat.

Ole og Søren lurte på hva grunnen kunne være til dette, Abraham pleide aldri komme på denne tid av døgnet og var slett ikke av den pratsomme typen. Men det passet godt, siden de hadde noe utenom det vanlige å fortelle.

Grunnen var noe som hadde skjedd natten før. - Og nå fikk de seg en ny overraskelse.

Det hadde seg slik at Abraham var blitt liggende på fjorden og dorge i halvmørket. Fisken bet godt, og han hadde nok til flere middager etter bare et par timer. Han rodde frem og tilbake da han syntes han hørte lyden av en større båt. Nei, det måtte være flere båter, for motorduren var nokså variert, den ble kastet fra den ene siden av fjorden til den andre mens lyden ble stadig sterkere. Derfor rodde han i retning av Øyne i troen på at båtene skulle inn til Solheim. Egentlig var dette ulogisk, siden det var mest sannsynlig at båter som kom på denne tid av døgnet skulle inn til Matre og holdt inn under den

motsatte siden av fjorden. Men lyden av store motorer antydte en annen kurs denne natten. Og Abraham fikk rett.

For da han hadde lagt seg ved fyret, så han et syn han aldri hadde sett under hele sitt lange liv i Masfjorden. Ut av morgentåken kom det sigende en slags konvoi. Først fikk han øye på to politibåter, dernest et større og langt elegantere fartøy og så igjen to politibåter. De stevnet mot Solheim, og da de forsvant inn Småsundet, tok Abraham årene fatt og fulgte etter.

Men da han kom rundt sundet, var ikke båtene å se noe sted. Derfor rodde han instinktivt videre til han fikk øye på dem - på den lille havnen på Øyne, den var en brygge heller enn en havn. Det vil si, den store båten kunne ikke legge til der, den låret et par livbåter som begge var fulle av folk. Politibåtene var bare tilskuere, og la heller ikke til ved bryggen. Så forsvant den store båten igjen - uten livbåter - og med to av politibåtene foran. De skulle til Matre etter kursen å dømme. De to andre ble liggende hvor de var. Men da han steg i land på kaien på Solheim, var også de borte. Dette skjedde ved halv firetiden om morgenen dagen.

Ole og Søren så begge forundret ut. Så nikkete de til hverandre og Søren begynte å fortelle om det de hadde opplevd.

- De har vel leid stedet ut til en politiker denne gangen ... Det var Abraham som tenkte høyt - kanskje til en utenlandsk en, kunne det være tale om en minister i en regjering?

- Men fire politibåter!

- Og ingen har varslet oss som lever her!

De hadde sett mange slags besøkende her inne sommerstid. De blandet seg vanligvis med de fastboende for noen uker og trengte lokalbefolkningen til råd og vink, eller til praktisk hjelp med tusen ting. Da var Abraham på pletten,

og slik var han blitt kjent med mye byfolk. Av og til hadde han tatt dem med på fiske om natten, hadde lært dem å sette eller kaste garn, og så videre. Noen hadde han til og med tatt med på turer opp i fjellet, til hytter som de brukte å overnatte i når de skulle sette sauene på beite.

De tre ble sittende og snakke frem og tilbake om dette. Så ringte telefonen. Det var en fetter av Ole som bodde på Matre. Han het Jonas og ville fortelle at det var kommet litt uvanlig besøk denne natten. For da de våknet for litt siden, lå det en elegant farkost og to politibåter på havnen, men ingen hadde gått i land.

Ole fortalte det de visste, og fetteren sa han ville komme med bussen ved ti-tiden.

Hvorfor ville han det?

Fordi han arbeidet i den lokale avisen, selvfølgelig, og kunne tenke seg et oppslag om denne mysteriøse natten.

- Nei - Ole lød bestemt nå - ikke enda, vent til jeg finner ut mer. Ringer deg i kveld. Kanskje er det ingenting å skrive om.

Så la han på før fetteren fikk protestert.

Før de tre gikk hver til sitt, ble de enige om ikke å si et ord til noen på Solheim.

*

OLE FIKK solgt det meste av fangsten denne morgenen. Faktisk var det mange som var møtt frem. Ingen av dem lot til å ha registrert gårsnattens hendelser og han ville ikke vekke deres nysgjerrighet ved å spørre dem ut. Prisene

fulgte vekten, men litt rom for pruting var del av handelen. En guttunge skulle handle for moren, men hadde glemt pengene hjemme.

- Ok – betal neste gang!
- Hva skal du ha for krabbene?
- 50 kroner stykke ...
- Da er de blitt dyrere enn i fjor!
- Ja – de har lagt på seg ... Ole rettet på hatten og så svært fornøyd ut med svaret.
- Fikk du makrell?
- Det er for tidlig på året – vent til neste måned!

Det var ikke alle som spiste makrell, for den grønne fargen på skinnet var det flere som mente stammet fra døde tyske soldater som hadde druknet her inne under krigen. De hadde alle hatt grønne uniformer ...

- Har du berggylt?
- Jada – du skal få dem billig! Dette var en fisk få av dem spiste.
- Hvor billig?
- Ti kroner stykke!
- Fint!

*

DA OLE hadde gjort litt rydding borte på saken, dukket Søren opp igjen, ikke så mye for å hjelpe, men for å høre nytt. Hva hadde folk hatt å fortelle? Noen måtte da ha sett det som Abraham hadde sett – båtene som kom midt på natten, som la til ved Øyne og forsvant igjen, bortsett fra to politibåter som lå

på andre siden, ved Storesundet, og som ingen kunne se fra Solheim. Nei – alle andre lot til å ha sovet, gammel som ung. Intet elskovssykt par hadde søkt ut på fjorden for å være alene, de ville ha observert båtene det var tale om, uansett hvor het kjærligheten var.

De to drev og samlet sagmugg i store sekker, for å bruke til røking av fisk. Det var god avsetning for slikt, og Ole likte å ha noen stabler på et par hyller innerst i sagboden, der det var tørt. Sagen var ikke ofte i bruk, men den var helt nødvendig for det lille samfunnet på Solheim: Det var stadig noen som skulle reparere, utvide, bygge nytt, og lignende. Materialet kom oftest inne fra Sogn. Her luktet godt av alt treverket, sagmuggen i særdeleshet.

- Vi forsøker vel å finne ut litt om gjesten vår i kveld, når vi setter garnene ut igjen?
- Klart vi gjør! Ole skjøv hatten bak i nakken og tørket svetten med håndbarken. – Kom opp til meg ved 19-tiden, så hører vi nyhetene og spiser litt kvelds. Søren smilte bredt til svar.

Blikkene gikk på ny mot Øyne. Det var to bolighus der ute, begge gamle, men godt vedlikeholdt, for det hadde vært to bruk i sin tid. Et mer romantisk sted på denne jord kunne knapt tenkes. Der var åpne enger, hauger og skrenter, en vik med sandstrand, to båtkaiar med hver sitt nøst, små skogsholdt her og der, overalt var det stier. Dyrehold var det dessverre slutt med for lengst, selv grisen hadde fått fri. Kaklingen fra høns var forstummet. Men det lå ikke noe spøkelsesaktig over stedet, tvert imot virket det alltid innbydende og gjestfritt. En slags evig ro hadde senket seg over Øyne og gjorde stedet ekstra mer attraktivt. Gjester kom og dro, de betalte godt for seg, ble det sagt.

Hvem var der akkurat nå – hvem trengte politivakt på et sted som Øyne?

Det ville de nok få vite før eller senere, mest trolig det siste.

*

DET TIDSPUNKTET på dagen da alle møttes, var da båten kom med post og varer fra Sævråsvåg litt lenger ute i fjorden, klokken fjorten hver ettermiddag; noen dager i uken var det også båt morgen og kveld. Kaien var da vanligvis full av folk, store og små. De kom ikke bare for å se på de reisende, de som skulle videre til Sogn og som hadde store og flotte biler, altfor store og flotte til veiene der inne, noe de ofte fikk svi for, sommeren var nemlig tiden da ambulanseflyene fra Bergen landet på Solheim - igjen strømmet alle til for å se hva som var skjedd. Men de kom også for å møte hverandre, utveksle nyheter, treffe avtaler, eller bare sladre om dette eller hint.

Igjen var det slik at ingen lot til å ha hørt eller sett noe uvanlig natten før, noe Ole fant betryggende. Søren sto like ved ham på kaien. Abraham var gått inn på butikken med en bunke ferske aviser. Ole hadde som vanlig en av farens gamle hatter på hodet, den var av tykk filt med bred brem, en modell som ikke lenger var å oppdrive. For en gang hadde Søren måtte bli med ham til Bergen for å se etter hatter, en til hver av dem - helt forgjeves. Alt de hadde der var dyre småsaker, moter og modeller av nyeste slaget. De hadde fordrevet tiden med å gå rundt på fisketorget og inspisert fisken, men denne så langt fra så fersk ut som selgerne påsto. De endte opp på en kneipe innerst i en av bodene på Tyskebryggen, et sted der det var blitt servert i mange hundre år, het det seg. Like ved fant de varm mat og mer drikke. Mette og tilfredse kom de seg hjemover med buss og båt - men uten hatt. Farens hatt forble Oles kjennetegn på Solheim - Søren fikk klare seg med en skyggelue.

Nå var alle passasjerene kommet i land, mange var turister som skulle videre til Sogn eller gå turer i fjellene. Denne ettermiddagen kom det ikke så svært mange biler. Men de merket seg en av dem, fordi den hadde mørke vinduer. Den ble stående tilbake da de andre fire-fem kjøretøyene var forsvunnet. Det var byfolk som steg ut, fire menn, sommerlig antrukket, men åpenbart ikke på vei til fiske eller fjelltur. Nå gikk de bort til et eldre par og ville vite et eller annet. Disse pekte på Ole og Søren. Så kom de fire rett mot dem.

Var det et gjestgiveri på Solheim, ville en av dem vite? Han var norsk, østnorsk, det hørte de straks. Men det var ikke de andre, for de snakket tysk til ham.

Nå var gode råd dyre, for noe gjestgiveri fantes ikke her inne, Solheim var ikke turiststed, bare et gjennomfartssted. Kunne de tenke seg å ta inn hos private? Ole kunne saktens ta to og Abraham kunne vel avse et par rom i noen dager. Søren hadde også lyst, det så Ole på øynene hans, men der var det ikke plass. Problemet var, forklarte begge i munnen på hverandre, at de som kom for å bli noen dager eller uker alltid leide et av de to husene på Solheimsøy.

De var begge leid ut, fikk de til svar. Men i år var dette ikke mulig.

Hvordan visste de det, undret Søren seg?

Fordi de hadde undersøkt saken før de reiste. Og her var det bare å tro dem på deres ord, siden eierne ikke bodde på Solheim i øyeblikket, men den ene på Matre og den andre ute i fjorden et sted.

Nå begynte de å diskutere seg imellom på tysk.

Nei, de ville helst bo samme sted, fikk de til svar.

Det kunne bli vanskelig.

De tre tyskerne var unge og sterke å se til, noenlunde på Oles egen alder,

nærmere tredve enn førti, mens nordmannen var litt eldre. En av tyskerne lot til å være sjefen, hans ord var avgjørende og han var den eldste.

Vent litt, Ole ville forhøre seg med sine sambygdinger.

Nå kom alle til, også Abraham. Han virket ikke interessert i å få folk i huset - hvor lenge skulle de forresten bli? Det fikk de se på, men det kunne bli tale om noen uker. Dette forandret saken, to uker var for lenge. De fikk nok finne en annen løsning.

Eter en del frem og tilbake ble de enige om å ringe og spørre om de ikke kunne ta inn i skolehuset som lå oppe ved kirken. Abraham forsvant inn i butikken hvor nærmeste telefon befant seg. Mens han var borte ville alle vite hvorfor de var kommet hit til Solheim og hvor de kom fra. Nordmannen forklarte at det var tale om noen forskere som ville forsøke å beskrive Norge sett fra landsbygden, i dette tilfellet fjordenes verden. Det hele var del av en større undersøkelse som Europarådet sponset. De hadde behov for å bevege seg litt omkring og treffe flest mulige.

I det samme kom Abraham med nøkkelen til skolehuset og gjorde tegn til at de skulle sette seg i bilen og følge ham.

Ole og Søren fulgte etter. Dette var noe helt utenom det vanlige - og sammentreffet med det nattlige besøket på Øyne var påfallende. Tilfeldig? - Neppe.

*

FRA STUEN kunne Ole se over til Øyne. Ganske riktig - det steg røk opp fra begge hustakene. Det forbauset ikke, all den tiden denne julimånedens var kjølig og det sikkert var rått i de gamle husene. Her var alltid besøkende i juli,

grunnet fellesferien, men de hadde ikke pleid å trenge politibeskyttelse.

Himmelen var klarnet av og værmannen hadde forkynt en vindstille, men kjølig natt. Fra kjøkkenvinduet kunne han se opp til skolehuset, der røken også vellet opp fra takpipen, noen måtte ha skaffet dem litt ved. Skolestuen hadde plass nok til å huse hele kongens garde, mente Søren, den var bygget på et tidspunkt da folk trodde at distriktene ville vokse seg store, noe som aldri skjedde for Solheims vedkommende.

Ole satt i farens dypeste lenestol og smattet på pipen. Den var ikke etter faren, han hadde bare røkt sigarer som han dro til Bergen for å kjøpe, sammen med litt brennevin til høytidene. I ryggen sto et par bokreoler med gamle bøker, fra farens og farfarens lange liv, samt en rekke album med familiefotos. Middagen hadde bestått av stekt småtorsk og poteter fra egen hage. Rørte rips til dessert. Nå slappet han av og fordøyde maten. Noen refleksjoner steg opp til bevissthetsplanet fra dypet inne i ham: Abraham hadde sikkert rett - det måtte være en toppolitiker, men hvorfra? Tyskland var det mest sannsynlige etter samtalen de hadde hatt nede på havnen, de såkalte vitenskapsmennene talte jo tysk.

Ettermiddagen brukte Ole til å gjøre noen ørret og et par laks klare til å røkes i kjelleren: De skulle sløydes på rett vis og dernest henges fra taket i gruen i kjelleren. Hele kjelleren luktet av denne røkingen som de hadde drevet med siden huset ble bygget for over hundre år siden, lukten satt i veggene, kjelleren var innrøkt. Det gjaldt bare å hente litt mer sagmugg fra et skur i hagen og tenne på ilden, noe som tok litt tid. For bålet skulle langsomt dekkes til med sagflis, langsomt, langsomt, for ikke å kvele ilden. Når røken steg opp i en klar søyle, gjensto bare å henge opp fiskene og la det hele stå natten over. Ole pleide å legge på mer sagflis før han gikk og la seg. Hva med å

ta en brosme med i samme slengen, de hadde tatt en på line kvelden før? Søren sa at foreldrene var glad i røkt dypvannsfisk, og de avviste aldri gaver fra Ole. Skjønt, han følte seg aldri velkommen når han stakk innom med dem, ikke helt velkommen, for å si det slik. Dette stakk nok i litt sjalusi over at Søren trivdes bedre hos Ole enn hjemme, han søkte jo hele tiden opp til ham. Dette kunne igjen forklares med at foreldrene var overdrevet religiøse, etter Oles mening, noe som ikke helt passet Søren.

Ole var hverken blond eller mørk, men noe midt imellom, noe som også gjaldt øynene. Han var slank og muskuløs, litt over middels høy. Vanligvis hadde han et kort skjegg, for han barberte seg bare én gang i uken. Han bar foreldrenes giftringer på venstre hånd og så ikke ut som noen ungar i så henseende. Men jentene i indre del av fjorden hadde gitt ham opp etter hvert – nok en ungar. Desto ivrigere ble de etter å fange Søren. Men han virket ikke interessert i andre enn Ole. Barnslig, mente jentene, forsinket barndom hevdet foreldrene.

Ole hadde latt døren til kjelleren stå åpen, og det var grunnen til at han plutselig kjente et par hender rundt halsen. De strammet ikke mye, de lå der mest for å skremme ham – eller noe annet.

Søren var kommet tidligere enn avtalt.

Dette skyldtes alt livet som disse tyskerne hadde satt i gang. For folk føk fra dør til dør og utvekslet observasjoner og idéer. Det var liv overalt: Flere hadde uventet begitt seg til kirkegården - som lå mellom kirken og skolehuset - for å se til gravene, andre hadde møttes på butikken eller sto på kaien som om de ventet på en båt som aldri kom. Fantasien hadde kort sagt fått fritt løp på Solheim denne ettermiddagen. Ingen lot til å ville være hjemme. Og ingen visste noe om gjestene på Solheimshøy.

Et par av de eldste i bygden pekte på røken som steg opp fra de to husene der ute, mens de mumlet noe om at ingen hadde sett folk komme. De kunne ha kommet sent kvelden før, men da ville de sikkert kommet over til butikken i løpet av dagen, og det hadde de ikke gjort. Kanskje skulle noen ro over og spørre om de trengte et eller annet? Og det var dette siste forslaget som hadde fått Søren til å komme med et utspill. Han hadde selvsagt påtatt seg oppdraget, noe Ole ikke bifalt siden politiet uttrykkelig hadde bedt dem ligge unna. Politi på Solheimsøy!

De gjorde ilden ferdig i kjelleren og gikk opp i stuen - Ole ville vise ham noe.

På bordet i stuen lå Oles nye kamera og hans fars gamle, store kikkert.

- Vi tar disse med oss i kveld, forklarte han.

- Tror du vi kan fotografere noen på avstand?

- Vet ikke, vi prøver! Kameraet har linser og bildene kan vi fremkalle med det samme.

Da de spiste kvelds på kjøkkenet, gikk både tankene og blikket mot det gamle skolehuset. Det var blitt et annerledes sted på grunn av disse forskerne fra Tyskland og deres norske tolk. Ole trodde ikke på denne østlendigens historie – hvordan skulle tysktalende få kontakt med lokalbefolkningen her inne? Lynkurs i norsk hjalp lite med de dialektene folk talte i fjordene. Søren sa seg selvsagt enig i dette. De måtte dessuten ha tatt med seg mat for den første dagen, siden ingen av dem hadde vært på butikken før denne stengte.

Det var allerede lys å se i noen av vinduene der oppe.

Her hadde de begge gått på skole. Det var bare to klasser, en for de små og en for de store, så Ole og Søren hadde aldri gått i samme klasse. Men siden det bare var mellom tre og fem i hver av dem, betød ikke dette stort. Den

bunnen av båten. Han lå forrest i baugen og peilet seg inn på et eller annet objekt på land, men hva dette var, kunne ikke Søren se, siden han hadde Ole i ryggen. Han hørte bare at kameraet klikket flere ganger, ikke slike tydelige klikk som et gammelt kamera hadde, men en dempet digital virkelighet, den som omgir moderne mennesker, og som de hadde liten føling med på Solheim.

Nå ble det stille der fremme. Etter lyden å dømme var det kikkerten som ble tatt i bruk. Ole hadde lagt seg flat i bunnen av båten for ikke å bli sett, benene hans stakk frem mellom Søren.

- Hva ser du?
- Noen står på dekket av en politibåt og ser på oss.
- La dem bare glane!

Så satte de to ørretgarn på fastlandssiden av Storesundet. Ingen kom og forstyrret dem denne gangen, skjønt de ble helt sikkert observert. Så rodde de gjennom sundet og langs Øyne, slik de hadde gjort kvelden før, i retning fyrårnet – men ikke for nært.

Det var da de passerte fyret at Ole begynte å ta bilder igjen.

- Hva ser du?
- Jeg ser folk på land ... en av dem vinker til oss.

Søren vinket tilbake.

- Ser du dem tydelig?
- Ikke jeg, men kameraet ...

Nå la Ole seg paddeflat i baugen med kikkerten for øynene.

- Ser vi det!
- Hva sa du?
- Jeg ser bedre nå ...

Så fulgte en ny runde med kameraet.

De satte trollgarnet ikke langt fra huset hvor Ole bodde, mellom Neset og Knappen. Der pleide det å trekke mye krabber, kanskje også en og annen hummer, men også mye berggylt.

Hver gang de snudde seg og så mot Øyne, skimtet de skikkelser som beveget seg der borte. Igjen steg det opp røk fra to skorstenspiper.

Resultatet av denne ferden var ikke dårlig.

Det fikk de erfare i det samme som bildene begynte å komme til syne. Et moderne kamera kunne faktisk produsere bilder med en skarphet som var helt forbløffende, særlig når man tar avstanden i betraktning. Men så fungerte dette vidunderet nærmest som en stor kikkert.

Der! Han som sto og vinket til dem så ut som en eldre mann, med langt hår og med hvitt skjegg. Ved hans side sto det en annen herre som var vanskelig å beskrive, og litt lenger borte et par herrer til.

Nå gjaldt det å forstørre og presisere bildet av han som vinket.

Det var fort gjort. Bildene viste en eldre herre i anorakk. Han var barhodet, hår og skjegg var begge hvite. Øynene var så lyseblå at de var klart synlige. Hendene var lange og tynne.

- Er dette han de beskytter?

- Sannsynligvis ... Nå ser vi litt på de andre.

- Vent litt! Søren ville ikke legge bildet fra seg riktig ennå. - Det er noe spesielt ved dette bildet, ser du hva det er? Han holdt fotoet opp under nesens på Ole.

- Nei - hva mener du med spesielt?

- Se engang til!

- Se på hva?

- Se på måten han vinker på!

- Vinker?

- Ja - vinker!

- Han vinker da som alle andre?

- Nei, det er det han ikke gjør. Du ser, han vinker ikke - han hilser, han viser oss en gest, han saluterer, han gjør noe han er vant til å gjøre!

Det minnet dem om det som Abraham hadde sagt tidligere på dagen, at kanskje dreide det seg om en politiker. Derfor begynte de å se nærmere på de andre herrene på bildene. De var som sagt langt vanskeligere å få et klart inntrykk av. Bildene var klare nok, men selve figurene var det noe litt diffust over. Det virket ikke som om disse var familiemedlemmer, ingen av dem hilste. En sto åpenbart og så på dem med kikkert, en annen pekte, en tredje henvendte seg til den eldre herren.

Dersom Abraham hadde rett, var det i hvert fall ingen norsk politiker det dreide seg om. Kunne det være et medlem av kongehuset? Nei, de hadde jo egne steder? Kunne det være fra et utenlandsk kongehus? Søren trodde at disse også hadde steder nok. Det var sikkert en pengefyrste som ville være på et stille sted noen dager, dette virket mer sannsynlig.

Søren overnattet hos Ole siden de skulle tidlig opp, og de ble sittende utover kvelden og diskutere bildene. Forhåpentlig ville dagene som fulgte bringe nytt materiale. Det var sant - Jonas kom med tibussen neste morgen, for å se og forhøre seg, et døgn forsinket. Dette var sannsynligvis godt avisstoff.

Det store vegguret slo 11 slag og Ole gjorde et byks i retning en gammel radio som sto på spisebordet. Værmannen forkynte opphold og vindstille. Han la til at en hetebølge i middelhavsverdenen hadde krevd mange liv: Athen

hadde førtiåtte grader og folk falt om i gatene, det var opprettet massegraver i Pireus. Palermo kunne oppvise hele førtini, men der var ingen liv gått tapt. Roma hadde i overkant av 43 grader. Varmen hadde begynt i Midtøsten i mai, hvor den hadde tatt livet av mange turister, så hadde den trukket seg unna, for å komme tilbake med full styrke i juni. De var nå kommet ut i midten av juli, og alle ble frarådet å dra sydover. Han avrundet med noen kjølige temperaturer fra norske fjell.

Søren sov på Oles gamle gutteværelse. Dette var fullt av gjenstander fra fjorden: konkylier, skjell i alle former, runde elvestener, små krabbeskjell, flotte fuglefjær, et gammelt hundehalsbånd, og så videre i det uendelige. En rose malt kiste ved foten av sengen inneholdt mye gammelt materiale om Solheim: aviser, fotos, kart, en gammel revolver, og annet. Ole selv hadde flyttet inn i foreldrenes soveværelse, det var stort og hadde en god utsikt mot fjorden i retning Knappen. Men Øyne så han ikke derfra.

*

KLOKKEN NÆRMET seg halv seks da de våknet. På vei ned til kaien møtte de Abraham som hadde vært ute og dorget etter småtorsk og hadde gjort en pen fangst. Det var ikke kommet flere skip inn fjorden denne natten, men de to politibåtene fra Matre hadde erstattet de to som lå ved Øyne. Dessuten var fjorden full av fisk, så de kunne glede seg til fangsten. Den gamle fiskeren smilte fra øre til øre.

Søren tok årene som vanlig mens Ole satte seg i stavnen. Ingen sa noe da de la ut fra Solheim og tok sikte på det trange sundet. Så dreide alt seg om fangsten. Garnene var godt fulle denne morgenen, og de ga seg god tid med

alle tre, først det ved Knappen og så de to i Storesundet.

På vei dit brukte Ole kikkerten flittig, Søren rodde. Klokken var ikke blitt mer enn halv syv, likevel mente han å se folk inne på Øyne. Men helt sikker var han ikke. Det virket heller slik at trær beveget på seg, og det måtte bety folk. Ja - noen så på dem med kikkert! Han satte fra seg sin egen og la seg ned i båten, akkurat som kvelden før, mens Søren rodde videre på vei inn mot land. Nå kunne han fotografere i fred og ro, ingen der inne kunne se den lille kameralinsen over båtripen.

De tok korteste veien hjem igjen, det vil si, på innersiden av Øyne, forbi viken med de to politibåtene, forbi den lille bryggen og over sundet der strømmen var sterkest. Ingen vart å se denne morgenen, selv ikke Abraham

Over frokosten diskuterte de bildene, fangsten lå igjen i nøstet. Det var åpenbart noen vakter de hadde tatt bilder av denne morgenen. Bildet viste det som måtte være et pistolhylster ved hoften. Ole mente han så dette klart, mens Søren var opptatt av andre detaljer på bildet, detaljer han ikke helt skjønnte hva var. For her og der sto det noe som måtte være flagg eller vimpler, signaler av en eller annen art. - Var de tegn til andre båter, eller kunne det være radiosendere?

Fra kjøkkenvinduet kunne de se at det var blitt liv i skolehuset, for nå steg røken opp fra begge skorstenene. De skulle sannelig gå opp der og gi dem litt ekstra ved. Gjennom stuevinduet kunne de se at røken også steg opp fra de to husene på Øyne. En ny dag var begynt for deres mysteriøse gjest.

JONAS KOM ved titiden med bussen fra Matre, han var også utstyrt med kikkert og fotoapparat. Alt sa dem at han var innstilt på å finne ut av mysteriet og gjøre en skikkelig jobb som journalist.

De viste ham først av alt bildene de hadde tatt kvelden før.

- Der er han! Ole pekte på han som hadde vinket til dem kvelden før.

- Har du sett ham før?

Jonas så forbauset fra den ene til den andre av dem.

- Ja, det har jeg - og det har vi alle, dere også!

- Har vi det?

- Hvem er det - si det da!

- Han som står der og vinker til dere - det er paven!

Ingen sa noe med det samme. Søren tok bildet og så nærmere på det.

- Sannelig, du har rett - det var noe kjent ved ham likevel ...

Så rakte han det til Ole som stirret vantro på fotoet.

- Er du sikker, Jonas?

- Helt sikker! Det er ingen tvil.

Nå begynte brikkene å falle på plass. Varmen i syden, den engelske pave Hadrian VII som etter sigende hadde vært en gammel Norgesvenn, politiet, nattlig ankomst, alt sammen passet. Et listig påfunn - hvem ville gjette at det var han som gjemte seg her inne på Solheim?

Men nå var det ingen hemmelighet lenger, det forkynte Jonas kort og bestemt. Han så klart hva dette kunne bety for lokalavisen.

De to andre var ikke helt enige. Ville det ikke være klokere å la ham få ha fred og ro, det var jo derfor han var kommet?

Ikke tale om, dette skulle han ta seg av.

Ole gjorde det helt klart for ham at dette var deres oppdagelse, ikke

Jonas' og han fikk ikke ta med seg bildet inn til Matre.

Akkurat det var en strek i regningen for Jonas, det så de på ham. Det magre ansiktet hans med den litt for lange nesen ble gråere enn vanlig og de tynne skuldrene trakk han like opp til ørene.

- Men da må jeg ta bilder selv!

- Vær så god - bare prøv!

- Hør her, Ole!

Men Ole ville ikke høre, ikke Søren heller.

Jonas begynte å bli urolig. Hvordan skulle han nå klare å sikre seg bevis for at det var paven?

Ole syntes han skyldte fetteren en liten trøst.

- Jonas, du går for fort frem. La det gå noen dager så ser vi ...

- Skolehuset! slapp det ut av Søren i det samme.

Jonas så spørrende på ham.

- Hva sa du?

- Ingenting, Jonas! Ole hadde sparket ham lett på leggen.

- Jo, du sa skolehuset! - Hva er det med skolehuset?

- Ingenting, kom det tørt fra Ole.

- Da får jeg gå opp og se selv!

En halv times tid senere var han tilbake igjen og kunne fortelle at det bodde noen som snakket et slags tysk der oppe. Det som opptok ham mest var at bilen som sto utenfor hadde skuddsikre vinduer, det så han med en gang. Det var da han inspiserer bilen at de kom ut av huset og sa at han ikke fikk fotografere. Da han ville vite hvorfor, kom det en nordmann ut og forklarte at de gjorde vitenskapelige undersøkelser og ikke måtte forstyrres. Det stemte at de ikke ville fotograferes, ikke bilen heller. Jonas hadde tatt til

motmæle, men da viste han frem et politiskilt, og Jonas hadde ikke annet å gjøre enn å rusle tilbake til Ole og Søren.

- Tyskere, forklarte Ole.
- Sveitsere, rettet Jonas - sveitsergardister, de er pavens politi.

Så var ennå en brikke falt på plass.

Jonas tok første buss tilbake til Matre og lot ikke høre fra seg resten av dagen.

*

DE GIKK ned for å møte båten fra Sævråsvåg, mest for å treffe alle sambygdingene, kanskje hadde de noe å fortelle. Der sto Abraham på bryggen, helt som vanlig. Han kunne fortelle at skolemesteren nettopp hadde vært og hilst på tyskerne, han hadde sagt at det kom flere samme kveld. Lensmannen var også blitt observert, men han hadde ikke tid til å snakke med noen, han bare skyndte seg opp til skolehuset og forsvant like plutselig som han var kommet. Det måtte være viktige vitenskapsmenn dette, skjønt de så unge ut alle sammen, undret Abraham seg. I natt ville han ut på fjorden og dersom han så eller hørte noe ville han si fra.

Den kvelden ga de seg god tid med garnene. De fant nye fiskeplasser, for ikke å vekke mistanke, Søren rodde og Ole brukte både kikkert og kamera flittig.

De så ingen denne kvelden, selv om de visste at de ble observert.

Vel tilbake hos Ole bestemte de seg for å gå opp til skolehuset med noen sekker ved. Bilen var ikke å se noe sted. Det var nordmannen som åpnet da Ole banket. Han så spørrende på vedsekkene. Jo takk, litt ved hadde de bruk

for, sommeren var kald. Han tok den ene sekken over skulderen og de fulgte ham inn i gangen med de andre. Her hadde de ikke vært på lenge. Skolen ble riktignok brukt til syttende mai feiringer, samt til brylluper og begravelser, men det var ikke dagligdagse begivenheter. Ole pekte på huset hvor han bodde og sa at dersom de trengte noe, var det bare å si fra. Nordmannen takket, men sa ikke hva han het. Han virket ikke interessert i besøk. Han nevnte ikke de andre med et ord.

Tilbake hos Ole spiste de en tidlig kvelds mens de hørte nyhetene og værmeldingen. Varmen i Syden hadde nådd nye høyder, også i Romas distrikt, fortalte værmannen. På Vestlandet var det vind og litt regn i vente. Temperaturene ville synke kommende døgn.

Før de la seg ble Ole og Søren sittende og diskutere det hele. De hadde lagt noen grener i ovnen. Ute var det fortsatt lyst. Et lasteskip kom inn fjorden og passerte på vei til Matre. Jonas var sikkert i full sving med å finne ut av det alt sammen, og det var et skår i gleden. De stolte ikke på ham når det kom til alt som hadde med avisen å gjøre.

Ole hadde satt fotografiet av paven på speilhyllen i stuen.

Det føltes nesten som om Hadrian VII hadde flyttet inn hos dem. De var sant å si både forvirret og glade over oppdagelsen de hadde gjort. Ingen andre på Solheim kjente til dette, ikke ennå. Dersom de bare ikke hadde vist bildene til Jonas! Ettersom kvelden ble til natt, følt begge at de her hadde gjort en alvorlig tabbe. Men hva forhold hadde vel de til paven? Det var Jonas som måtte fortelle dem hva han het. Ole hadde bare sett bildet hans i avisene, for han hadde ikke fjernsyn. Søren hadde sett ham på dagsrevyen hjemme hos foreldrene og kjente ham igjen straks Jonas hadde pekt ham ut.

Men hva betød vel en pave her inne i Masfjorden? Likevel, paven var paven, og det gjorde stor forskjell å ha ham som nabo. Enda større forskjell gjorde det å ha tre fra sveitsergarden boende som nærmeste naboer. Fra kjøkkenvinduet kunne de se at bilen var kommet tilbake og røk steg opp fra en av kakkelovnene i den gamle skolestuen.

Det var med en følelse av trygghet at de gikk og la seg da klokken slo elleve, Solheim var likesom kommet i høyere makters varetekt. Hetebølgen i Syden forklarte sannsynligvis det hele. Men hvordan var dette gått til? Hvem kunne ha funnet på å plassere paven på Øyne? Hvor lenge ville dette forbli en hemmelighet?

De hadde ikke sovnet før de våknet av en lyd som begge kjente og som stadig ble sterkere - et småfly nærmet seg Solheim. Var det skjedd en ulykke? Kom det flere besøkende? Fra stuevinduet kunne de så vidt se at flyet landet et sted mellom bryggen og Øyne. Så hørte de motordur fra flere mindre båter. De gjettet at det var kommet flere besøkende der ute, trolig flere sveitsergardister.

De hadde knapt sovnet igjen før de ble vekket av samme lyd, men de gikk ikke for å se. Denne gangen var det sikkert samme fly som skulle tilbake til Bergen.

*

SAMME KVELD hadde Broderskapet IKTYIS holdt siste møte før avreise til fjordenes verden. Dette fant sted i lokalene i St. Pauls menighet i Bergen, hvor denne katolske speidergruppen vanligvis holdt sine møter. De var syv rovere, i en patrulje som de kalte IKTYIS. Ordet var gresk og betød fisk, i kristen

sammenheng betød en forkortning av "Jesus Kristus Guds Sønn, frelser".

Hvorfor gjorde de det?

Fordi dette var en miljøvennlig, dyrevennlig og økologisk bevisst patrulje, for hvem Gud var grønn og alt liv hellig. Deres åndelige veileder var pater Kristoffer, som de kalte Chris fordi han var engelsk. All grønn teologi hadde de fått av ham, og navnet IKTYS var ment å skulle markere et vegetarisk og miljøvennlig engasjement. De var forøvrig et kjent innslag i bybildet, siden de engasjerte seg i alle mulige og umulige saker i Bergen by, alt som hadde med økologisk tenkning å gjøre: Fiskekummene på Torget var for små for fiskenes velvære, fugler i bur ble kjøpt og sluppet fri, en kjent hundekennel ble oppsøkt og inpsisert. De hadde sogar klart å lenke seg fast til en bil som transporterte fjørkre, og selv politiet hadde besvær med å få dem løs.

Denne gruppen var både elsket og fryktet: elsket av alle miljøaktivister og dyrevenner - fryktet av alle andre. Ingen visste når de ville dukke opp, og pater Kristoffer kunne gjerne gå i spissen for hele troppen med et krusifiks i hånden når de skulle slå til. Troppen bestod av Lars, som var leder, Jørgen, som var nestleder, Severin som var kokk, Martin som var kart- og kompassespert, Erik, som førte dagbok, Hans, som var ansvarlig for alle innkjøp, og Magnus som var hobbyteolog og holdt andakter når presten ikke var med.

Dette året hadde de bestemt seg for å henlegge sommerleiren til fjellene ved Masfjorden, Solheim var første overnattingssted. Deretter skulle de inn i fjellene. Alt var klappet og klart, neste morgen braket det løs. Pater Kristoffer kunne ikke være med i år, til alles skuffelse. Det kunne heller ikke pater Florian som var kapellan nummer to i sognet. Neste morgen tok de buss fra

Bergen og vinket byen farvel så lenge.

Da båten fra Sævråsvåg la til ved bryggen på Solheim, ble den møtt av det vanlige oppbudet av innfødte. Speiderne forklarte fort sitt ærende for en eldre mann på kaien, han het Abraham.

- Overnatting? Dere får slå opp telt et eller annet sted - kanskje oppe ved kirken, der er det tørrest.

Han vinket på to yngre menn for å be om råd. De presenterte seg som Ole og Søren. Så bar det opp mot kirken, og litt etter slo de opp telt mellom skolen og huset der Ole bodde. Nå hadde de to fått enda flere naboer, og disse var også katolske.

*

DA OLE og Søren skulle ut for å sette garn samme kveld, banket det på døren. Der sto Hans og Lars. De hadde faktisk glemt å kjøpe fyrstikker på butikken, meget flaut etter lederens mening, men Hans hadde det med å glemme. De hadde først banket på i skolehuset, siden der var lys, men ingen hadde åpnet.

Da de kom inn i stuen, ble begge stående og gape. På speilhyllen sto et foto av paven.

- Hvem har tatt dette bildet? Lars så på Søren og Hans på Ole.

Ingen svarte. Ole kremtet før han svarte:

- Vi har fått det av en bekjent av oss, en som har vært i Roma ...

- Roma?! Han er jo i sivile klær - det der er en anorakk! Han har skjerf om halsen!

- Det vil si ... det er ikke tatt i Roma.

- Hvor da?

- Et eller annet sted ...

Ole hadde aldri vært flink til å lyve. Søren var et hakk bedre:

- Jeg tror det er tatt under et besøk i England ...

- England!? Paven har ikke vært i England siden han ble valgt!

De ga opp.

- Ingen av oss vet hvor bildet er tatt, kom det fra Søren. Vi fikk det bare i posten fra en venn ... som liker paven.

- Er dere ikke katolikker likevel? Hans lød skuffet.

- Vi er ingenting, kom det tørt fra Ole.

- Du er ingenting, kom det til svar fra Søren - jeg er protestant.

- Du mener at du går i kirken og slikt? Lars kunne ikke dy seg.

- Nei - men jeg er protestant likevel.

- Hva protesterer du mot da?

- Foreldrene, svarte Ole kjapt.

Speiderne skjønnte ikke stort av dette. De takket for seg og gikk opp mot teltene.

Fra kjøkkenvinduet kunne de se at det var folk i skolehuset. De der oppe likte neppe å få en gruppe speidere så tett innpå seg, men det var vel klokest å ikke tiltrekke seg for mye oppmerksomhet og de lot dem være.

De satte garnene ved nitiden, som vanlig. Det var et litt annet drag i luften denne kvelden og Søren rodde raskere enn han pleide. Etter å ha passert sundet ved Neset, tok de til høyre, slik at de hele tiden kunne se fyret ytterst på Øyne. Strandkanten var bratt og ulendt, ikke et ideelt sted for å sette bunn garn.

Ole satt i stavnen med kikkert og kamera, som sist. Det var lyst som

42

dagen, men himmelen var grå. Med ett gjorde han tegn til Søren at han skulle slutte å ro.

- Hørte du det?

- Nei, Søren hørte ingenting annet enn en fugl som skrek.

Vent - der kom en annen lyd, og den kom inne fra Øyne. Det var lyden av et dyr, et stort dyr måtte det være, for det kom fra en grov strupe. Der var det igjen, helt tydelig.

- Hører du nå?!

- Jada, ti stille ...

Det var en hund som bjeffet - og den hunden måtte være stor.

Ole la seg flat i bunnen av båten og stilte kikkerten inn mot området der fyrtårnet sto. Nei, ikke tegn til hverken mennesker eller dyr. Der kom bjeffingen på ny, fra et sted inne på øyen. Hvorfor hadde de ikke sett eller hørt noe til dyret kvelden før, da paven hadde vinket til dem? Kunne dyret ha vært en av dem som kom med flyet i natt? Hadde de sendt pavens hund med eget fly? Da hadde de god råd i Vatikanet, kanskje var det en av kardinalene som også hadde flyktet fra heten i Roma og fått beskjed om å ta med seg hunden.

Før de gikk og la seg fikk Ole lyst til å sette en blomsterkvast ved siden av pavens bilde. Han var begynt å bli glad for dette nærværet - sin ateisme til tross. Søren ville tolke det som et tegn på svakhet, men han om det, Søren var alltid på leting etter feil hos Ole.

*

AVISENE KOM fra Matre med første buss. Ole pleide å stikke ned og hente et eksemplar av Indre Masfjord Budstikke. Det gjorde han også denne

morgenen, etter at han og Søren nettopp hadde vært ute og trukket garnene og unt seg litt frokost. Det var en grå julimorgen, det blåste lett fra fjorden. Luften luktet av forventning, slik den gjør når regndråpene kan ventes når som helst.

Hva hadde så avisen å fortelle denne morgenen?

Seleber gjest på Solheimsøy, sto det med fete typer over halve første side.

Etter det vi erfarer er Solheimsøy, Masfjordens perle, også i år leid bort til rike eller på andre måter betydelige privatpersoner. Vi er med årene blitt vant til at folk søker inn til våre trange kyster for avveksling og hvile, og at Solheimsøy er blitt et populært feriemål. Men vi har aldri før opplevd at folk ankommer ved nattetider i følge med fire politibåter og at øyen nærmest blir et militært område fra dette øyeblikk av. Derfor spør vi: Hvem skjuler seg her i sommer? Hvem av verdens VIP'er har oppdaget Masfjordens perle, Vestlandets trolldomsøy, vårt eget Atlantis? Vi mottar alle opplysninger med takk og største interesse.

Artikkelen var signert Jonas Hope.

Nå var det gjort.

Fra denne stund kom alle på Solheim til å lete etter svar på gåten, ikke bare de på Solheim, men folk fra Hope og Matre, kanskje også fra Sogn.

Politimannen i skolehuset var også tidlig oppe. Han forsynte seg med en avis lik alle andre og forsvant opp til sine gjester. Speiderne var ikke å se noe sted. Folk kunne fortelle at de hadde fått skyss innover i fjellene og hadde brutt leiren grytidlig. På vei hjem kunne Ole se at bilen sto utenfor skolehuset.

Jonas lo av ham da Ole ringte etter frokosten for å skjelle ham ut i anledning avisoppslaget. Hvorfor kunne ikke paven få være i fred? Hva hadde Jonas med å blande seg opp i dette, det var de - Ole og Søren - som hadde gjort

oppdagelsen, selv Abraham ante ikke hvem de hadde fått på besøk.

Jonas bare lo, og Ole fikk vite at han ikke hadde peiling på hvordan verden var i dag. Folk hadde krav på å få vite. Hvem kunne være så dum å tro at noe slikt som dette lot seg skjule?

Ole slang røret på.

Han lot kikkerten saumfare de deler av Øyne som var synlige fra stuevinduet. Det var ikke annet tegn til liv der borte enn røk fra skorstenene. De fikk heller fortsette med spioneringen når de skulle sette ut garnene samme kveld.

Dagen gikk med til praktiske formål, en tur på butikken, en avstikker til sagen, alt den slags. De fortsatte å røke ørret, laks og ål. De grovere fiskeslagene ga de til kattene. Jørgens foreldre fikk forsyne seg fritt. Forresten: Ville ikke Søren komme hjem til middag? Nei, lød svaret, han ville lage middag for Ole, og seg selv, så klart. De lot dem i fred og takket for fisken.

Båten ved totiden bragte flere tyskere, nei sveitsere måtte de være. For de ble møtt av de fire som var der fra før. De hadde med seg en terrengbil denne gangen - en sterk jeep - samt mye bagasje. Nå var de i alt åtte mann i skolehuset.

*

LARS GIKK alltid foran de andre, sist kom Magnus. Ryggsekkene var utstyrt med flagget som bar fiskens bilde.

De hadde fått skyss så langt veien rakk. Nå var det bare å ta seg frem til Stallane, et gammelt seterbruk som hadde produsert Vestlandets mest berømte geitost i gamle dager. Veien var ikke så ille likevel, men stigningen

var stor. De snudde seg for å se ut over det dramatiske landskapet, men tykk tåke hindret dem. Desto mer stolte de på Martin som gikk med kartet i en mappe på brystet.

De hadde ikke langt å gå, det hadde han forklart som kjørte dem, men her var bratt.

Med ett stanset Lars og rykket til.

Han pekte på noe foran seg på veien. Det så ut som to svære og lodne kalver. Disse ble også stående og glo.

Sauer! - tåken virket som et forstørrelsesglass. Da de ville klappe dem trakk de seg unna.

Naturen her inne var noe av det vakreste Norgeskartet kunne oppvise, en uendelig variasjon i fjell og grønne vekster. Bare synd de fikk så liten glede av den. Men det ville sikkert rette på seg, for været på Vestlandet var like flyktig som vestlendingenes sinn er det, alltid på jakt etter forandring og spenning. Akustikken ble også en annen som resultat av tåken. Bekker og fugleskrik ble tydeligere og fottrinnene likeså. Mer markante ble også trær og busker. Men disse avtok i høyde jo lenger opp i fjellet de kom. Fiskens banner gikk fremst i toget.

Kartet var forbløffende nøyaktig, til tross for at de nå befant seg i villmark. Rett frem, over en klopp og rundt neste sving, så var de fremme.

Ja, der var det en skigard - og der enda en. Her hadde geitene hatt sin innhegning. Der sto en port vid åpen og skogsveien var dekket av grønn mose, den følte som et fløyelsteppe å trå på. Nå hørte de ikke lenger sine egne fottrinn. En fugl skrek, en gren knirket.

Rundt tunet var det flere gamle tømmerhus. De så overdrevent store ut, men det var igjen på grunn av tåken. De satte seg på noen benker og kokte

kaffe. Luften var fuktig og frisk.

Der hørte de noe som beveget seg - det var flere sauer.

I det samme merket de at lyset ble sterkere, så skarpere - tåken var på flukt for denne gang!

Så skjedde miraklet de hadde håpet på.

Vestlandsnaturen trådte frem fra den grå massen som hadde innhyllet den, og de ble vitner til et veritabelt under. For nå begynte trær og vekster å få farger, de skinte og lokket. Fuglene hilste begivenheten med sang og sauene kom nærmere. Med ett befant de seg i paradiset, en verden som hele tiden hadde omgitt dem, bare de var villige til å lete etter den. Den lå ikke og ventet på dem et sted i fremtiden, slik de fleste troende mennesker trodde, den fantes rundt omkring dem på alle kanter.

Ingen ville bryte trolldommen ved å si noe, kaffen drakk de i stillhet. Syv unge sinn sugde til seg skapningens skjønnhet. Himmelen var nesten skyfri nå. Solen sto over dem som bevis på lyset og varmen bak alle skyene, pantet på at de livgivende krefter er sterkere enn de drepene.

Broderskapet handlet nettopp om dette.

Det var ikke noe galt med verden, det var menneskene som var kompliserte og forvirrete. Naturen var slik Gud hadde skapt den, og den var god, noe Gud selv hadde sett. All synd mot naturen var synd mot Gud. Dyrene var hellige, for de var våre nærmeste slektninger i skaperverket. Forholdet til dyrene var i bunn og grunn forholdet til vår egen kropp, var de kommet til. Derfor var Broderskapet vegetarisk, men av og til spiste de fisk, slik Jesus selv hadde gjort, skjønt bare på søndager og på de store høytidene.

IKTYS var kort sagt et radikalt broderskap, katolsk speiderbevegelse med naturvennlige fortegn. Navnet IKTYS sto for kristendom på en radikal

måte, noe som hadde forarget mange, men som hadde gitt dem mange venner utenfor kirkens vegger.

Medlemmene var stolte av å være katolske kristne fordi dette ga dem en universell horisont: De tilhørte det broderskap som het menneskeheten, og som er lik en organisme som dekker jordens overflate. Men samtidig var de litt skamfulle over å tilhøre den katolske kirke slik de kjente den. For deres åndelige støtte, pater Kristoffer, hadde ikke lagt skjul på at dyrene hadde det mye verre i katolske enn i protestantiske land, noe som skyldtes en nedarvet forestilling om at bare mennesker hadde intelligens. Dyrebeskyttelsen var vitterlig ikke en katolsk grunnleggelse. Økologisk teologi glimret også med sitt fravær i offisielle katolske dokumenter. Medlemmene i broderskapet IKTYS var ikke ukritiske til den kirke de tilhørte.

Nå da de var fremme ved første stoppested – den gamle geiteseteren kalt Stallane - kunne de like godt slå leir for natten. Det gjorde de på tunet mellom de små husene. Neste dag ville de finne et annet sted, noe helt uberørt. Meningen var å bevege seg over til Sogn, til Instefjord, og slå leir der.

*

OLE OG Søren var i ferd med å sette det første garnet da det kom en båt inne fra Matre. De kunne se at den seilte helt innunder Solheimsøy, litt bortenfor fyret. Men det skulle den ikke ha gjort, for straks dukket en av disse politibåtene opp og nykommeren la kursen om i retning Solheim.

Dette skyldtes helt sikkert oppslaget i avisen samme morgen. De antok at Abraham også ville få besøk denne natten dersom han dro ut for å fiske. Søren gjettet at hele området var radarovervåket, og det betød at ikke en

levende sjel ville kunne sette foten på Øyne så lenge paven bodde der, uansett hvilke metoder de måtte prøve seg med.

Da de var på vei hjemover etter å ha satt det tredje garnet, syntes Ole at han hørte denne bjeffingen fra kvelden før.

- Hysj! Hører du ikke?

De stirret i retning av lyden.

Der var det igjen - en umiskjennelig bjeffing, fra det som måtte være en stor hund. Eller var det flere? De måtte ha tatt med seg vakthunder, sikkert mastiffer, kanskje napolitanske. Det gjorde det enda vanskeligere å komme seg i land der, om noe ville prøve.

Båten fra Matre forsvant inn gjennom det trange sundet før de to rodde forbi, og det var umulig å si om det var en båt de kjente.

Klokken viste ni og de begynte å bli sultne.

Ole ante uråd straks han sto ved inngangsdøren hjemme. Nøkkelen lå alltid under matten, slik skikken var, men noe sa ham at den var blitt brukt da de var ute på fjorden.

Inne i stuen var det ingen forskjell å se, alt så normalt ut. Hadde filleryen på gulvet ligget slik da de gikk ut? Det spilte liten rolle. På kjøkkenet og soverommet var alt som vanlig. Likevel klarte ikke Ole å kvitte seg med følelsen av at noen hadde vært her. Dette likte han ikke. I fall det var noe viktig om å gjøre, kunne folk saktens komme inn og legge igjen en beskjed på stuebordet eller på kjøkkenbordet, det hadde skjedd flere ganger. Men her var ingen beskjeder å se.

Vel, han fant nok ut av det. Kanskje hadde noen banket på og ikke fått svar? Nei, da ville de i hvert fall ha lagt igjen beskjed. Kunne det være Søren

foreldre som ville et eller annet? Hva med Abraham? Nei, han ville ikke brukt nøkkelen. Ole visste i hvert fall hvem det ikke kunne være: de i skolehuset. For ingen av dem ante hvor nøkkelen lå. Hva skulle de dessuten lete etter hos ham?

De ville spise i stuen denne kvelden, for å kunne se om noe skjedde ved Øyne. Alt de observerte der ute var røken fra to skorstenspiper. Fra kjøkkenvinduet kunne de se lys i skolehuset. Bare en av bilene sto utenfor, jeepen var vekk.

Voksllysene skapte en lun og avslappet atmosfære i stuen. Bordet sto inntil vinduet slik at de kunne se ut. Alle båter som ville inn til Solheim måtte passere sundet til venstre, Småundet. Herfra hadde de full oversikt over alt som kom og reiste. Men det var rolig ute på fjorden, selv ikke en båt til eller fra Matre var å se.

De forsynte seg godt av ørreten de hadde røkt kvelden før, av sommersalaten fra kjøkkenhagen, samt et par kalde poteter som var igjen etter middagen. Ole elsket kalde poteter, særlig med rødbeter. De drakk en flaske øl hver og skålte for paven og gardistene hans. Det var da Søren kvakk til.

- Ole! Snu deg!

Søren pekte på hyllen under det store speilet på veggen bak Ole.

- Hva er det?

- Noen har vært her!

Ole visste det, men hadde ikke sagt noe.

- Hvordan vet du det?

- Bildet av paven er forsvunnet!

Sannelig, det var vekk ... Da visste de hvem som hadde vært på ferde:

Jonas. Så gikk Alvoret i situasjonen opp for dem: Kunne pavebesøket holdes hemmelig lenger?

Ole gikk bort til radioen for å få med seg siste nytt.

Nyhetsverten fortalte om dødsfall i forbindelse med hetebølgen i Syden, det var akkurat som dagen før: Folk falt om i gatene i Athen og ble begravet i massegraver i Pireus. Palermo hadde åtteogførti grader, men ingen døde. I Roma og distriktet var temperaturen i ferd med å stige til godt over førti, noe som var helt uhørt på de trakter.

Vestlandet skulle få vekslende vær, med sol og regn, men lite vind. Temperaturen ville ligge rundt tolv grader. De kastet et siste blikk på Solheimsøy - og hilste paven god natt. Klokken viste et kvarter over elleve.

Ole våknet med et rykk.

Han pleide å sove lett, i motsetning til Søren, som nesten var umulig å vekke om morgenen. Der hørte han tydelige fottrinn helt inn mot husveggen. Han satte seg opp i sengen, trådte ut på gulvet og gikk bort til vinduet. Det var ingen tvil om at noen lusket rundt huset hans. Nå så han lys utenfra, det måtte komme fra en lommelykt.

Forsiktig trakk han en flik av gardinen til side.

Det sto noen ikke så langt unna, noen med lykter. Det sto noen andre lenger oppe, like ved skolehuset. Han mente å kunne høre en svak lyd av stemmer.

Så forsvant de.

Søren hadde ikke merket noen ting, han var i en annen verden.

Forsiktig gikk Ole inn i stuen og så over mot Øyne. Der var det også lys som beveget seg nær Småsundet, like overfor Neset hvor de selv bodde. Noen

måtte ha signalisert til hverandre.

Da han åpnet ytterdøren for å gå ut, merket han motstand - noen lente seg mot døren hans!

Så skjøv han den opp av alle krefter, bare for å bli dyttet inn igjen.

- Gå og legg deg, Ole, vi trenger ikke din hjelp akkurat nå!

Det var stemmen til lensmannen, Geirr.

Ole gikk inn igjen og krøp under pleddene.

Da vekkerklokken ringte klokken fem, var han lys våken.

*

POLITIBÅTENE LÅ på forskjellige steder denne morgenen: en ved fyret, en ved bryggen, en i badeviken, og en i Storesundet. De så ingen mennesker og hørte ingen bjeffing da de trakk garnene. Klokken var blitt syv og det var ennå ingen røk å se fra husene på Øyne, noe som var forskjellig fra de andre dagene. Det var ikke annet å gjøre enn å dra tilbake til Solheim, spise frokost og gå ned på havnen for å selge fangsten.

Da dette var unnagjort drev de og rensset garnene mens de ventet på morgenbussen fra Matre, den bragte dagens første aviser. Søren rev til seg et eksemplar. Ganske riktig - førstesideoppslaget på Indre Masfjord Budstikke viste bildet av paven. Han rakte den til Ole som leste høyt:

Det viser seg altså at det er Hans Hellighet pave Hadrian VII som ferierer på Solheimsøy i disse dager, som vårt amatørfoto viser. Dette skyldes sikkert hetebølgen i Syden, samt en gammel kjærlighet til norsk natur. Men hvor klokt er det? Hvor lenge vil Solheimsøy vise seg å være et trygt sted for verdens mest

berømte mann? Hvor mange politibåter må til for å holde publikum på avstand? Vil dette fortsette å være ferie? - Følg med i dagene som kommer!

Oppslaget sto for redaksjonens ansvar, navnet Jonas Hope var ikke å se noe sted. Ole la fra seg avisen og så på Søren. I det samme var det noen som bøyde seg over ham bakfra.

- Hvor fikk dere denne fra?

Det var deres norske venn fra skolehuset. Han hørtes opphisset ut.

Ole pekte mot en bunke aviser og blader som sjåføren hadde lagt på trappen til butikken. Politimannen forsynte seg med et par eksemplarer og forsvant, han løp heller enn gikk opp mot skolehuset, uten å se seg tilbake.

- Nå er det gjort, Ole! Fordømte Jonas – vent til jeg får tak i ham – han skal få svi! Måtte han bry seg denne gangen og? Skal vi dra inn til Matre og gi ham som fortjent – han har jo stjålet bildet vårt, vi har rett til å kreve det tilbake! Jeg vet hva vi gjør: Vi går rett til lensmannen og forteller det hele!

Ole lyktes i å roe ham ned: Vi ringer til lensmannen i stedet – melder om tyveri av pavebildet, vi anmelder Jonas!

Lensmannen var tilfeldigvis på kontoret da de ringte. Han var glad for å høre fra dem – nå var ett mysterium løst: bildets herkomst. Han hadde besøkt redaksjonen for noen minutter siden, men ingen visste hvor Jonas befant seg. Men de sto overfor enorme problemer i øyeblikket. UD var varslet, de skulle kontakte Vatikanet omgående.

Hva var problemet, ville Ole gjerne vite?

At pavens person var verdens fremste terrormål i øyeblikket – mange ville gjøre alt de kunne for å bortføre ham, kreve løsepenger, eller slakte ham ganske enkelt. Vi lever i den tredje verdenskrig, fikk Ole vite, alt kan skje, hvor

som helst.

Men hvilken idiot var det som hadde ordnet med dette arrangementet – hvem i all verden hadde fått paven til Solheimsøy?

Vet ikke, lød svaret – dette foregår over hodene våre.

Og hva kunne de gjøre, de som bodde på Solheim?

Holde hodet kalt!

OK! - De skulle holde ører og øyne åpne.

Lensmannen takket for seg og la på. Han fikk nok en travel dag.

Ole så strengt på Søren: Du kan bo hos meg inntil videre – tror vi gjør klokt i å holde sammen.

- Da blir det snakk, Ole, det sier alltid mine foreldre ...
- La folk snakke, vi unner dem det! Ole lo med seg selv.

*

DA BÅTEN kom ved totiden, var alt som kunne kripe og gå på kaien. Alle snakket i munnen på alle, de pekte, de forklarte, de diskuterte seg imellom. Alle hadde sett eller hørt noe som gjorde dem meningsberettiget i denne oppsiktsvekkende saken. Lensmannens bil var blitt sett ved tolvtiden. Fra Matre var det kommet flere privatbiler og et par småbåter. Ute fra fjorden kom også et og annet fartøy sigende, men alle ble avvist av politiet. Jeepen utenfor skolehuset var forsvunnet igjen mens den med de sorte vindusglassene var blitt observert på Hope.

Båten var det ingen som brød seg om, for i det samme hørtes lyden av et helikopter. Det hadde stø kurs mot Solheimsøy. Ikke før hadde det landet så kom det ett til - og enda ett.

Søren nappet Ole i genseren. Han så mot et par menn i turantrekk som gikk nedover landgangen. De ble stående og vente på at noen skulle kjøre bilen deres i land. De var tre i alt.

- Journalister!

- Helt sikkert.

De stakk innom butikken før de satte seg i bilen og dro videre. Handelsmannen kunne fortelle at de var byfolk og spurte etter losji. Men han hadde sendt dem videre til Instefjord i Sogn, der var et hotell.

Da de kom hjem igjen, gikk Ole i kjelleren for å gjøre fisken klar til å røkes. Så mye som de hadde tatt de siste dagene, var det ikke annet å gjøre.

Det var da han lå på kne og sløyet fisk at noen banket på døren.

Der sto lensmannen. Han het Tryggve Matre og var noen og femti år gammel, høyvokst og kraftig å se til.

Han ville gjerne snakke med de to. - Hvor var Søren forresten?

Han hadde klippet ut bildet av paven fra avisen og satt det på hyllen der originalen hadde stått. Det var bare å fortelle alt som det var. Lensmannen så på de andre bildene de hadde tatt og ba om å få beholde noen av dem. - Hvor var Jonas?

- I redaksjonen på Matre?

- Nei, der er han ikke, ingen har sett ham i dag. Dersom han skulle dukke opp, må dere kontakte meg omgående ... jeg bor hos en slektning på Hope inntil videre. Han ga dem telefonnummeret sitt.

- Har dere mobiltelefon?

De ristet på hodet – de hadde ikke bruk for slikt, kommunikasjonene her inne var gode som de var.

Så gjorde han seg klar til å gå, men ba dem først ha litt mer kontakt med dem i skolehuset.

- De virker ikke interessert i å treffe oss!

- Det er ikke helt sant, ikke lenger ... De er politifolk alle sammen, et par norske og mange utenlandske - pavens egne. Det kommer flere i løpet av dagen, skulle jeg tro, nå er jo hele situasjonen ute av kontroll. Og det er deres skyld!

Han så strengt fra den ene til den andre.

- Nei, det er det slett ikke! Vi hadde ikke tenkt å si et ord til noen, kom det oppriktig fra Søren - det er andre som har rotet til.

- Jeg er klar over det, vi er på jakt etter Jonas - dersom han dukker opp har dere å ringe meg.

De to så mot hyllen på veggen. Jo, Jonas hadde faktisk gjort noe kriminelt da han lånte bildet deres, men det var ikke det verste. Han hadde gitt det til redaksjonen på Matre – som i sin tur hadde satt det i avisen deres.

I det samme ringte mobiltelefonen og lensmannen gikk utenfor.

Under kvelds ble det mye spekulasjon omkring hva som nå ville skje. Ole mente at vaktholdet på Solheim ville bli kraftig skjerpet. Når ville det dukke opp noen som kunne tenkes å prøve å kidnappe ham? Det var kanskje klokt å begynne å låse døren om natten, noe han aldri pleide å gjøre i fall ett eller annet skulle skje.

Radionyhetene kunne berette om at hetebølgen i syd krevde stadig nye liv, den lå fortsatt stille over det sentrale Italia, men kunne begynne å bevege seg når som helst.

TIDLIG SAMME dag hadde broderskapet IKTYS våknet til lyden av rislende vann, fuglesang og vind som raslet i løvverket. Sauene gikk og beitet mellom teltene som var oppslått på tunet på Stallane.

De befant seg fortsatt i paradiset, forkynte Magnus, til tross for at det bare var seks grader og vannet i bekken var iskaldt.

Etter frokost leste de Solsangen sammen, det berømte diktet av Frans av Assisi, der helgenen og mystikeren kaller solen sin bror og månen sin søster, ser på dyrene som slektinger og på alt som spirer og gror som Guds helt konkrete fotefar. Broderskapet var uutømmelig i sin kjærlighet til Frans, denne naturens fremste mystiker. Han kunne vært en av dem. "Tal til meg om Gud" sa Frans til morbærtreet - og treet blomstret.

Troppens store sorg var selvsagt at den ikke hadde en maskot - et kjæledyr.

Dette skyldtes at slik de bodde i Bergen var det ikke lett å huse annet enn smådyr, og det var ikke aktuelt på en utfart lik denne. Det de trengte var et større dyr, et som kunne hjelpe dem å bære eller trekke. Et esel ville vært det beste, eller en ponny, men hvordan skulle de kunne leve med den i Bergen by? Mest av alt trengte de et dyr å elske, å vise at de mente det de trodde.

IKTYS ville utforske terrenget rundt Stallane, de befant seg altfor nær sivilisasjonen på dette tunet, med uthusene og alle sauene. Derfor lot de Severin bli tilbake ved teltene mens de fulgte Martin på oppdagelsesferd. De hadde ikke tenkt å flytte leiren så svært langt unna, men et stykke måtte til for at de skulle føle at de virkelig var kommet til paradiset.

Lovet være du, Herre,
med alle dine skapninger,
især herr broder sol,
som du har skapt,
ved ham gir du oss lys.
På deg, du Høyeste,
er han et bilde!
Lovet være du, Herre,
for broder vind ...
for broder ild ...
for vår søster, moder jord ...

De sang mens de utforsket egnen, klatret i stenrøyser, banet seg frem gjennom kratt og kjerr. I lydighet mot broderskapets regler gikk de utenom maurtuer, lot kryp ligge i fred og brakk ikke kvister av trærne, blomstene fikk blomstre i fred.

Nå sto de på et platå like overfor Stallane, en naturlig platting med fjellskrenten som langvegg. De kunne tydelig se teltene som lå fargesprakende på tunet. Husene gikk nesten i ett med bakken på grunn av det grønne gresset på taket. Det som beveget seg måtte være Severin. De ropte og vinket, men han hørte dem ikke.

Dette var stedet, det fastslo Lars. Han hadde plantet banneret med fiskens tegn midt på platået og erklært stedet for leiområde.

De fant en annen vei ned, et gammelt tråkk, som sikkert var blitt brukt både av folk og fe; det fortsatte nok fra platået og innover i fjellet. En halv time senere sto de på tunet og forklarte Severin at de ville flytte leir etter

middag.

De levde i paradiset på mer enn én måte, for ingen av dem hadde tatt med seg radio eller telefon. Det vil si, Lars hadde en mobiltelefon i sekken, det hadde foreldrene insistert på. Men broderskapet hadde gått med på dette på den betingelse at den bare skulle brukes i tilfellet nød, virkelig nød. Men de hadde også litt medisinsk ekspertise: Søren var troppens sykepleier, og en kompetent sådan. Hans største ønske til livet var å bli veterinær.

*

ST. ØYSTEINS KLOSTER i Gamlebyen i Oslo fikk nyheten om pavens hemmelige Norgesferie gjennom de samme kanaler som alle andre som ikke leste Indre Masfjord Budstikke. Det var nyhetene klokken elleve som kringkastet denne oppsiktsvekkende historien:

To fiskergutter har i all hemmelighet klart å fotografere en mystisk sommergjest på Solheimsøy i Masfjorden. Den mystiske gjesten viste seg ved nærmere ettersyn å være Hans Hellighet pave Hadrian VII som er på en helt uanmeldt Norgesferie, sikkert på grunn av hetebølgen i Syden. Utenriksdepartementet opplyser at de har vært informert om besøket i kort tid og har lagt alt til rette for at gjesten ikke skulle bli identifisert. Men vestlendingene er ikke alltid så lett å styre, lot det til. Regjeringen ber alle - nordmenn og turister - å unngå å besøke Masfjorden de neste to ukene. Dersom dette ikke blir respektert, vil området ble avsperrert for normal trafikk til sjøs som til lands.

Frater Andreas var på vei ut kjøkkendøren for å handle da nyheten nådde ham

fra radioen på bordet ved vinduet. Han bråstanset, snudde seg og ble stående og se på apparatet til langt ut i værmeldingen som fulgte etter nyhetene. Hva var det de hadde sagt?

I det samme kom pater Jon, klosterets prior, inn fra refektoriet. Han så opphisset ut:

- Har du hørt nyhetene?

Frateren nikket.

- Er dette en forsinket aprilspøk - midt i juli?

- Aner ikke. Jeg skal ringe til bispekontoret og spørre.

Der var det telefonkø i tre kvarter for han kom igjennom.

Joda, ble det opplyst fra informert hold, de var nettopp blitt varslet av UD om hvordan saken sto. Paven var på et uoffisielt Norgesbesøk, grunnet varmen i Syden, og var dessverre blitt gjenkjent av noen fiskere som hadde fotografert ham ut av ren nysgjerrighet. Bispekontoret sto i kontakt med Vatikanet og holdt seg oppdatert.

Hva gjorde de nå, da, undret Jon?

Hva kunne de gjøre, svarte sommervikaren på bispekontoret? Solheimsøy var et like trygt sted som noe annet på denne jord, dessuten var det allerede et stort oppbud av politi der inne. Øyen var selvsagt folketom, og Solheim selv var praktisk talt det samme. Det som bekymret dem mest var ikke pavens sikkerhet, men hans helse: Ved nattetider sank temperaturen til under ti grader, og den steg sjelden over tyve om dagen. Dersom han skulle bli syk, var det ikke bare å fly ham til Haukeland i Bergen, det anså de ikke for å være et trygt sted.

Jon ventet på kjøkkenet da Andreas kom tilbake med råvarer til dagens middag.

- Noe nytt, *padre*?

- Nei - alt var sant!

Frateren ble stående og se på sin medbror og prior noen sekunder før han spurte:

- Sier du at paven er i Masfjorden?

- Ja!

- Og at dette er noe som alle vet?

- Ja!

Han så forferdet ut.

- Men dette er jo en rottefelle - har du vært der inne?

- Nei ...

- Men det har jeg, padre - på gjennomreise!

- Og hva er så galt med Solheimsøy i Masfjorden?

- En eneste ting: du kan risikere å bli sittende fast der!

- Går det ikke båter?

- Dersom været tillater det ...

- Kan ikke helikopter og småfly lande der inne?

- Dersom været tillater det ... og ingen forsøker å hindre dem.

- Hindre dem?

- Ja - du vet aldri hva folk kan finne på når det gjelder paven. Han er verdens terroristmål nummer én.

Andreas ble stående og tenke.

- Tror du det er mulig å finne ut hvem det er som har foreslått Solheimsøy i utgangspunktet?

- Hvordan i all verden skal jeg klare å finne ut det?

- Dra bort til UD ...

- Jeg!?
- Ja - du!
- Hvorfor ikke du selv?
- Fordi jeg skal lage middag ...

Dette fikk biskopen ta seg av, kom pater Jon til. Nei, forresten, han var også på ferie, i sin hjemby i Tyskland, et sted like utenfor München. Dr. Fromm var faktisk uerstattelig, det hjalp ikke med vikarer. Nå måtte de bare overlate det hele til andre, vente og se.

KAPITTEL 2

- stor forvirring

*En katolsk speiderpatrulje fra Bergen
er også kommet til Solheim i Masfjorden.
Men da er katastrofen allerede et faktum:
Gjestens identitet er gjort kjent.
Dette skyldes Indre Masfjord Budstikke
hvor Jonas arbeidet.
Besøkstallet på Solheim stiger dramatisk
for hver ny båt som kommer ute fra fjorden.
Men adgangen er sterkt begrenset,
mange må snu og dra hjem igjen,
andre sendes videre til Insteffjord i Sogn.
Jonas forsvinner – en politimann dør.
Ole og Søren fisker flittig, det samme gjør Abraham.
Noen små krigsskip dukker opp.*

Frederic Blohm hadde tatt denne formiddagen fri. Alt var stille og rolig i UD, verden lot også til å sove, for ingen nyheter hadde sivet inn som gjorde det nødvendig at han var på sin post.

Derfor hadde han gått en liten spasertur ned på Aker Brygge.

Det hadde sluttet å regne, men de grå skyene lå fortsatt tunge over hovedstaden.

Her pleide det å yre av liv om sommeren. Sant å si var Oslo havn en av Norges perler, ikke minst fordi den var så liten.

Turistskip var ikke å se ute ved honnørbryggen. De mange små selskapsbåtene som lå ved kai så nærmest ut som spøkelsesskip. Intet på Aker Brygge bebudet en sommer dette året. Ingen satt ute, alle var tykt kledd for årstiden og paraplyene ble slått opp eller ned i rask rekkefølge.

Slik hadde de det ikke i Syden, skulle han tro morgennyhetene. Italia var allerede oppe under førti grader, Hellas førtifem. På Kypros døde turister av varmen. De hadde faktisk tenkt på å sende ut en advarsel fra UD mot å dra sydover. Det ble ikke hans oppgave. Tvert imot hadde han nettopp ordnet en stikk motsatt operasjon.

Han la like godt veien om en kafe ytterst på pynten. Inne var det varmt og lunt, en kopp cafe espresso var det han trengte.

Frederic var dessuten eneste gjest denne formiddagen. Han og bartenderen satt og iakttok hverandre mens P1 suste svakt i bakgrunnen. Den unge bartenderen var av utenlands opprinnelse, men ikke pakistansk. Frederic ville heller gjette på India. Han satt og undret seg over hvorfor nordmenn aldri var skikkelig pene. Her satt en ung asiat som sikkert ikke skilte seg ut på hjemmebane, men som i Norge var intet mindre enn en sensasjon. Ansiktet var forfinet, trekkene elegante, linjen misunnelsesverdig, spenstig kropp, sanselige lepper, øyne mørke

som nattehimmelen, glatt og blåsort hår.

Der kom tidssignalet - det rev ham ut av hans estetiske rus. Han gjorde tegn til den unge at han skulle skru lyden opp. De hadde denne vanen i UD å alltid følge med på nyhetene, men i øyeblikket opplevde han det som en uvane. Frederic ønsket mest av alt å synke tilbake i sin asiatiske rus mens han nøt den sterke kaffen.

Hva var dét?

- Skru opp, er du snill!

Den unge var snill.

Så ble Aker Brygge med all dens trolldom borte på en blunk. Det som kom ut av radioen fikk ham til å sette kaffen i halsen. Han begynte å hoste voldsomt, han sølte på seg, han måtte bøye seg fremover for å få pusten tilbake. Asiatiske hender slo ham i ryggen, men altfor vennlig. Hostingen fortsatte. Et glass vann gjorde underverk.

Hva var skjedd?

Rettere sagt - hva var gått galt?

Han ville først ikke tro sine egne ører. Så tok han opp mobilen og ringte kontoret. Ingen svarte.

Han glemte å betale for seg på vei ut av kafeen, med det resultat at asiaten kom løpende etter ham. Han forsøkte å unnskyld seg, men ble ikke trodd. Den unge hadde ikke fått med seg nyhetene i det hele tatt.

Så fikk han endelig betalt og satte på sprang i retning UD.

Hjertet banket vilt i brystet.

BRODERSKAPET HADDE funnet den ideelle leirplass, viste det seg. Plataet skjermet dem for nordenvind, det var vann like ved og ikke minst: Utsikten var praktfull. Det var som om de var havnet på Ararats fjell og kunne se ut over verden. Horisonten var på alle kanter et eventyrlig fjellandskap som buktet og bøyde seg, som steg og falt, som hadde fått de underligste formasjoner samtidig som de bevarte et felles preg. Troppens banner markerte leirens midtpunkt, det de kalte "forum", på romersk vis. Ildstedet var like ved. De måtte felle en del trær for å bygge stativer til praktiske gjøremål. Et stort kors og en liten lesepult fikk de også snekret sammen, dette kalte det "kapellet" og det lå inn mot fjellveggen bak dem, som altså fungerte lik en altertavle. Med sine mange ørsmå bekker, mye grønn mose, blomster og andre vekster var den det mest fullkomne draperi noen kunne tenke seg.

Teltene - syv i tallet - lå i en sirkel om forum. Regnet etter urviseren hadde de plassert seg slik: Lars, Jørgen, Severin, Martin, Erik, Hans, Magnus.

Fra ytterst på terrassen kunne de se ned på Stallane, der var det hvitt av sauer eller geit, men ikke tegn til folk. Selv om bruket var nedlagt for en tid tilbake, ble det benyttet til beitemark. – Kanskje ville de komme opp til dem?

Hans og Erik gikk for å utforske terrenget over dem, for stien de hadde fulgt fortsatte oppover. Martin og Jørgen begynte å gjøre opp ild for kveldsmaten. Dagen hadde vært lang og de var mektig sultne alle sammen. En tanke som hadde slått flere, var at dersom de skulle slå seg til her en tid, noe været ville være med på å bestemme, da måtte de ta turen ned til Solheim for å handle. Men turen ville ta en hel dag dersom ingen kunne gi dem skyss nede på veien. De hadde vært heldige ut fra Solheim, men ingenting

garanterte at de ville være like heldige på veien tilbake.

De hadde fått med seg rikelig med fisk. Nystekt ørret med smør og ferskt brød var festmåltidet de unte seg denne første kvelden i paradiset. Broderskapet regler tillot fisk til fest. Ildstedet ble stadig forsynt med nye kvister og grener ettersom kvelden senket seg. De tok frem sine instrumenter, de sang, de leste dikt, de danset på plattingen, de feiret for feiringens egen skyld, uten dette evindelige *hvorfor* som alltid forpester menneskelivet.

Fjellveggen som tjente som altertavle, glødet i aftensolen. Derfra sendte blomstene solen sine godnattkyss, der ble vannet blodrødt av kjærlighet, mose og blader fikk forklarete farger. Da flammene på bålet ble skarpere å se til, visste de at solen var gått ned. Men som for å forvise seg om dette, gikk Magnus frem til kanten på plataet og så ned på Stallane. Der fikk han seg en overraskelse. - Det steg røk opp fra hovedhuset, nei, fra flere av uthusene med.

- Lars, kom og se!

Snart stod de der alle sammen.

- De har vel leid det ut til noen ... søren pille!

Siden broderskapet ikke tillot stygt snakk var dette et kraftuttrykk. Og det var det siste som ble sagt den dagen. Ikke lenge etter hørtes tung pusting og et og annet snork fra de syv teltene. - Broderskapet hadde funnet det de søkte.

*

DENNE KVELDEN holdt Ole og Søren seg hjemme. Været var godt nok, men de trengte ikke mer fisk, ikke hadde de noen å gi den til heller.

I stedet for å ro ut fulgte de en gammel sauesti som gikk fra huset der

Ole bodde og oppover i fjellsiden. Denne var nokså ulendt og gikk nærmest som en berg- og dal-bane. De hadde bedre utsikt over Øyne herfra enn fra stuevinduet hjemme. Kikkerten ble flittig brukt og takket være den flotte solnedgangen kunne Ole ta noen bilder.

Det sto helt sikkert folk nær sundet, men det gjorde det nesten alltid.

Politibåtene lå ikke i ro slik som før. De patruljerte ved at en av dem alltid kjørte rundt øyen.

- Ole!

- Ja?

- Jeg kom til å tenke på noe ...

- Ja ...

- Så langt vi vet har ingen av helikoptrene flydd tilbake til Bergen ... det betyr at det er minst tre stykker av dem der borte.

- Kanskje det er kommet flere besøkende fra Roma?

- Eller England, han er jo engelsk?

- Kan hende fra Oslo, det er sikkert mange i Norge som vil treffe paven.

- Nå mens alt er lekket ut, kan det jo også være norske politikere som kommer på besøk?

- Eller lutherske biskoper?

De tok en pause i all gjettingen, for nå kom en ny båt sigende innover, men den dreide av i retning Matre.

Der kom en til, og enda en, så flere. - Hva var dette?

Fire små marinefartøy kom seilende inn Masfjorden, det var ingen tvil om det.

De dreide ikke av mot Matre - det betød at de skulle inn til Solheim.

- Kom - vi stikker ned til bryggen!

De ankom Solheim brygge samtidig som fire korvetter kom til syne gjennom Lillesundet. Selv om det var sent på kvelden begynte folk å stimle sammen. Men alt de så var skipene som ankret opp et stykke fra land. Ingen småbåter ble låret, ingen gikk i land - og ingen dro ut dit. Nå visste alle hvorfor de var her, men de mente det så nokså overdrevet ut det hele. - Hvem i all verden kunne være en trussel for paven? Ingen av de fastboende, så mye var sikkert. Og tilreisende var her ikke plass til nå da Solheimsøy var bebodd.

Hverken Ole eller Søren sa et ord om hvordan denne nyheten var havnet i avisene og dernest på radio. Det folk ikke visste, hadde de ikke ondt av.

*

DET KOM enda et helikopter utpå natten, og dette fikk Ole til å våkne.

Han gikk ut på trappen for å se. Helikopteret landet på Øyne og så ble det helt mørkt der ute. Men det var lys nede på bryggen. Ja - det var trafikk frem og tilbake fra en av korvettene!

I skolestuen var det ikke lys. Jeepen hadde heller ikke kommet tilbake, og den sorte bilen var ikke å se.

Det var en kjølig natt. Ole ville helst inn og legge seg igjen da han syntes han hørte noe bevege seg like ved. Det kunne saktens være et dyr, men de laget ikke den slags lyder. Det var vel noen av gardistene som holdt vakt.

Der var det igjen - noen prøvde å flytte på seg etter lyden å dømme. Så kom lyder som ikke var til å ta feil av, tung pusting, noen stønn.

Ole beveget seg raskt i retning av stedet der lydene kom fra.

Det lå noen i et buskas.

Det var den norske politimannen de kjente fra skolehuset.

Han så forslått ut. Hadde han falt? Nei, dette var ikke et sted hvor man falt og slo seg. Ole så at han lå med ansiktet ned. Han løftet hodet forsiktig og snudde det så han fikk se skikkelig. Ansiktet var fullt av blod. Det kom fra et sår i tinningen. Men her var bare gress og mose på bakken, ingen stener – noen måtte ha slått ham i hodet.

Ole la armen hans rundt skulderen sin og halte ham forsiktig mot huset.

Der sto Søren på trappen og gned seg i øynene. Han hadde våknet av at han frøs, Ole hadde glemt å lukke dørene etter seg og den kalde natteluften hadde trukket rett inn på soverommene deres.

De fikk politimannen i hus. Så løp Ole bort til skolehuset og dundret på døren, men uten å få svar. Han prøvde igjen og igjen, men til ingen nytte. Han kjente på døren, den var låst. Han gikk rundt huset og kikket inn gjennom alle vinduene, men like resultatløst. Ole ante uråd. Noe sa ham at her var et eller annet på ferde, noe han ikke kom til å like.

Hva var dette?! Et av vinduene var knust og vindushaspen var løsnet. Skulle han kripe inn? Han lot det være og skyndte seg hjem. Lensmannens telefon svarte ikke. De fikk pleie politimannen så godt de kunne og så kontakte folk når det ble dag. Fra sofaen der han lå kunne de høre den ujevne pusten hans. De stelte såret i hodet og prøvde å få ham til å våkne, men forgjeves. Søren passet på ham mens Ole prøvde å få seg litt søvn, de skiftet vakt litt senere.

Ole drømte urolig. Han syntes han var på Solheimsøy sammen med Søren og ville forære fisk til paven. Men så var han ikke å finne noe sted. Politiet og sveitsergardistene tok de to med seg i et helikopter og bega seg på leting etter Den Hellige Far, først utover fjorden, så innover. En skokk marinesoldater

fulgte i de andre helikoptrene.

Han var nær ved å våkne flere ganger av larmen fra motorene.

*

TIDLIG NESTE morgen tilkalte de hjelp.

Politimannen var våken nå, han forsøkte hele tiden å si noe, men fikk det ikke til på grunn av smerter i hodet. De så at han hadde vætet buksene sine, det måtte ha skjedd ute, før de bar ham inn. Sykepleier på Solheim var konen til handelsmannen, fru Langeland. Hun ringte straks til lensmannen, men fikk til svar at han var ute i et viktig ærende. Kunne hun få tale med noen av betjentene? Nei, de var også på farten. Kunne de sende beskjed til dem om å komme til Solheim så snart som mulig?

Det kunne de.

Det var fortsatt ikke tegn til liv oppe i skolehuset, de hadde gjentatte ganger tatt turen opp dit, i fall de sov sent alle sammen. Men, nei – ikke tegn til liv.

De ringte legekantoret litt lenger ute i fjorden og ville ha tak i doktoren selv. Det fikk de, etter et par minutter. Legen likte ikke dette, ikke kunne han komme selv heller. Assistenten var på ferie. Han ville selv ringe lensmannen og varsle om det som var skjedd, de to skulle bare holde øye med pasienten, gi ham rikelig å drikke, ikke fast føde så lenge. Fru Langeland hadde mye erfaring med sykdom og ulykker, hun var den beste til å passe ham. En ting hadde legen presisert:

– Hold døren låst! Ikke ring til flere politikamre, vent til lensmannen kommer fra Matre! Vi må være litt forsiktige – ingen vet hva som er satt i gang

der inne hos dere.

Ole hadde ikke drømt likevel, viste det seg. For samme natt hadde helikoptrene kommet og gått i ett kjøør. Folk klaget over at de ikke fikk sove. Sant å si var sommeren ødelagt for dem alle, takket være dette påfunnet med paven.

- Men er du ikke glad for at han er her, hos oss, mener jeg?

- Ja ... jo. Hun dro på det. Hun var både glad og ikke glad. Dersom dette ikke var kommet ut ville hun vært glad, men nå var hun altså ikke det. Ingen av dem nevnte fotografiet som var blitt stjålet, eller av hvem.

Politimannen lå bare og sov. Det hastet ikke med å få ham til bevissthet før lensmannen kom.

- Se her! Hun pekte på såret.

- Noen har slått ham med en tung gjenstand, kommenterte Søren.

Hun nikket.

- Sikkert et våpen ... kanskje en revolver?

- Jo før vi får lensmannen hit, jo bedre, mente fru.

- Skal jeg gå og hente folk?

- Nei! Bli her, jeg tar meg av dette.

En av lensmannsbetjentene dukket opp mens de spiste frokost alle tre. Politimannen lå fortsatt på en sofa i stuen, nå sov han igjen.

Han tok et par raske telefonsamtaler straks han hadde sett såret og hørt det Ole hadde å fortelle om skolehuset.

Da politimannen våknet, var det langt på dag. Ole var gått ned for å hente avisen, men den hadde ingen flere avsløringer å by på. Jonas hadde vel fått munnkurv av myndighetene, eller kanskje av redaksjonen? Nei, det var sant - han hadde visst stukket av. Hvor i all verden kunne han være blitt av?

Søren hadde tatt Oles plass ved sengen, fru Langeland var gått ut et ærende.

Nå våknet pasienten igjen. Først prøvde han å åpne øynene, men fikk det ikke til. Så ville han si noe, men det som kom ut av munnen var bare babling.

Søren fikk ham til å drikke litt vann.

Nå fikk lydene form av ord, først utydelig, så klarere. Han forsøkte å si det samme hele tiden, lot det til.

- Ring Oslo ... ring Oslo ... ring Oslo ...

Døren gikk opp. Søren visste at det var Ole som kom tilbake med post og aviser så han snudde seg ikke, han forsøkte å få tak i det politimannen ville si dem. Men han lå fortsatt i ørske med øynene lukket og munnen åpen. Nå forsøkte han å snakke igjen. Tungen beveget seg - så ble alt stille. Da Ole kom til, lå politimannen død på sofaen. De dekket ham og lot ham ligge på så lenge. Snart ville fru Langeland dukke opp igjen.

I radioen forkynte værmannen værromslag: Nå kom endelig sommeren, med varme, mye sol og badetemperaturer - i hvert fall i noen dager fremover.

*

FRATER ANDREAS hadde selv gått til Akersveien for å snakke med kansellisten, biskopen var opptatt, hadde han fått vite.

- Men hvordan i all verden kunne noen i UD finne på noe så sinnssvakt som dette? Frateren var temmelig oppgitt.

- Vi vet ikke, ikke ennå - vi ble ikke koblet inn, ikke før det var for sent.

- Men hvordan forklarer dere det?

- Aner ikke, det er dette biskopen sitter og diskuterer med en av departementsrådene. Han avbrøt ferien i Tyskland og kom hjem i morges.

Andraes kjente biskop Fromm godt nok til å vite at var han først på sporet av noe, så kom han før eller senere til bunns i saken. Men det betød ikke at han kom til å si noe til andre.

Kansellisten var en fyldig mann, skallet og godmodig å se til. Ansiktet lå i rolige folder - som det var mange av - uansett hva Andreas sa eller mente. Slik blir alle som har ansvar i kirken, tenkte han for seg selv. De tenker i århundrer, ikke i dager og timer.

- Men jeg skjønner ingenting! prøvde frateren seg på ny mens han trommet med pekefingeren på skrivebordet til Wilhelm Wesenberg-Wolff.

- Det virker ikke seriøst dette, gjør det vel?

- Hva mener du, frater?

- Jeg mener at den eller de som plasserte paven der inne enten må ha vært idioter - eller så ønsket de seg det sirkuset som nå er i full gang.

- Og hvorfor skulle de det? Wilhelm så skeptisk på munken i stolen foran seg.

- Fordi noen vil gjøre det lett å fange ham!

- Fange ham!?

- Ja, selvfølgelig - det er ikke mulig å holde slikt skjult på et lite sted i Norge, folk ferdes overalt.

Nå så Wilhelm for første gang en tanke anspent ut.

- Og hvem skulle ha glede av å overraske eller fange en mann som paven?

- Kom igjen, Wilhelm - bruk hodet! Leser du ikke avisene? Hører du aldri nyheter på radio?

- Joda - nå er varmen på vei opp hit! Han himlet med øynene.
- Wilhelm, våkn opp - tenk!
- Jeg gjør mitt beste, forsøkte han mens han rakte frateren en pastill over bordet.

Andreas fortsatte med pastillen i munnen:

- Dette er et listig utspekulert spill, Wilhelm - gi meg biskopen på telefonen!

- Men han sitter i møtet med en UD-funksjonær.

- Gi meg biskopen, hører du! Frateren hadde reist seg fra stolen og så bydende inn i ansiktet på kansellisten.

Så ringte denne et kort nummer, rakte røret til frateren og sa:

- Vær så god!

Samtalen ble kort, biskopen var travelt opptatt og Andreas fattet seg i korthet. Etter et par minutter la han på røret og sukket dypt.

Kansellisten så oppriktig rådvill ut da han fulgte frateren til døren. - Sannsynligvis visste han ikke hvor Masfjorden var.

- Noen har iscenesatt en spøk!

Med denne salutten forlot frater Andreas kontoret.

*

AMBULANSEFLYET FRA Matre kom for å frakte den døde politimannen til Haukeland sykehus i Bergen. Det landet på vannet like ved fergekaien. Det var fullt av folk på bryggen da de kom med ham. Ingen visste helt hva som foregikk, forvirringen var stor og spekulasjonene deretter.

-Det er en som er blitt syk ...

- Nei, han er død!
- Hvordan ser du det?
- Ansiktet er dekket til ...
- Det er visst en av de tyske vitenskapsmennene ...
- De må ha drevet på med farlige eksperimenter ...
- Hvorfor må de gjøre det her inne?
- Det kan du virkelig si!

En av korvettene firet en livbåt som skulle frakte den døde ut til flyet. Litt etter forsvant flyet ut fjorden, og episoden var glemt.

*

Ole og Søren tilbragte resten av dagen med å høre på radio og slappe av sammen, skjønt så svært avslappet var ingen av dem. Tingene utviklet seg med en fart de ikke var vant til. Dertil ble det mer mysteriøst alt sammen.

Det kunne umulig være sveitserne som hadde slått ned politimannen før de stakk av. Nei, de hadde jo reist kvelden før. Det var sikkert den samme som hadde brutt seg inn i skolehuset.

Hvem var han?

Det eneste de kunne si med sikkerhet var at det ikke var noen fra Solheim, eller fra Masfjorden for den saks skyld. Det måtte være en utenforstående - en utenforstående på Solheim. Og hvem kunne nå det eller de være? Ingen svartmuskete utlendinger var blitt observert de siste dagene - hvor skulle de forresten gjøre av seg? Men måtte de være svartmuskete, mørke i huden og komme fra Midt-Østen? Det var Søren som luftet disse tankene. Norsk ungdom hadde i lengre tid latt seg verve til terroristceller i

75

eller utenfor Norge. Men like fullt måtte det dreie seg om tilreisende – og hvor hadde så de gjort av seg? Kunne det være de såkalte journalistene de hadde sett komme med båten dagen før? Kunne noen ha kommet som ingen ennå hadde sett? Hvor hold de til? Hva slags mellomværende hadde disse? Hva var et mulig stridens eple?

Telefonen ringte.

Det var Jonas. Stemmen lød fjern, så han ringte sikkert fra en mobiltelefon.

- Hører dere har hatt en alvorlig ulykke der inne?
- Pass dine egne saker!
- Men nyheter er mine saker, Ole, har du ikke skjønt det?
- Hvor er du, Jonas, alle leter etter deg!?
- Pass dine egne saker!

Ole hadde slengt røret på og ble sittende og se på Søren.

- Det kan da vel aldri være ...?
- Være hvem, Ole?
- Jonas ...!
- Som gjorde hva?
- Slo ned og drepte ... for å komme seg inn i skolehuset ...?
- Hva er det du sier?
- Ja, for da er han mer enn en vanlig journalist!
- Hva er det du sikter til?
- Den enkleste forklaringen er at det var Jonas som gjorde alt dette.
- Jonas?!
- Ja, Jonas!

De kom ikke videre med resonnementet, for i det samme banket det tre

ganger på døren, så åpnet den seg og inn kom lensmannen.

Han forklarte at de bodde litt utsatt til, på grunn av dette nærværet i skolehuset. Mange marinesoldater var forøvrig blitt innlosjert der, så de var ikke alene her ute lenger. Disse ville holde vakt, flere om gangen. Ole og Søren burde helst holde seg i ro om natten:

- Ikke gå ut, forstår dere? Låse dørene!

De nikket til svar, men minnet om at de dro grytidlig ut for å ta opp garnene. Det var i orden, fikk de vite.

- Men hvem er det som er på ferde?

- Vi vet ikke, Ole, ikke ennå.

- Men hvor mange er det tale om - en eller flere?

- Det vet vi heller ikke - og vet jeg noe, har jeg ikke lov å si det.

- Men er vi i fare?

- Ikke om dagen. Hvis dere holder dere i ro om natten, går nok alt bra.

Ole hadde sittet og tenkt.

- Så kalt som det er kan ingen overnatte ute - har dere søkt gjennom alle uthusene på Solheim etter tegn til liv?

- Ja, selvfølgelig.

Så falt en ny tanke ham inn:

- Har dere lett på Knappen? Han pekte ut stuevinduet i retning fjorden.

- Knappen - hvorfor spør du om det?

- Fordi det er så lett å glemme Knappen ... ingen ville finne på å lete der ... dårlig vei ... bare en gammel kjerring som bor der ... flere tomme hus ...

- Hør her! Lensmannen så strengt på dem begge. - Overlat Knappen til meg!

Så gikk han.

Ole ble stående og tygge på denne siste setningen – hva var så spesielt med Knappen? Mon tro Abraham hadde sett eller hørt noe uvanlig? Han bodde jo nærmest Knappen av dem alle, ytterst på Neset? Sannelig skulle de spørre ham ved første anledning, den bød seg sikkert i kveld eller i morgen tidlig. Kanskje traff de ham på bryggen i forbindelse med kveldsbåten, da hadde de nettopp satt garn.

*

SOLENS FØRSTE stråler krøp over fjellkammen og traff flagget med fiskens tegn – symbolet som med greske bokstaver forkynte "Jesus Kristus Guds Sønn, Frelser". Plutselig var dette lyset der, det som forvandler alt til gull. Flagget kvitterte med å røre på seg, bevege fliken i takt med de små vindkastene.

Morgenbrisen varslet et værskifte. Blomster og dyr våknet til en ny og bedre virkelighet. Sommeren var kommet på besøk! Vestlandet kjenner bare denne formen for varmt vær: en flyktig visitt, et kort opphold, en parentes, et unntak. Desto mer kostbar blir den. Desto mer sårbar ble alt og alle. For ingen visste hvor lenge eventyret ville vare. Det var ikke en sky å se på himmelen, ikke en gang en tåkedott forsøkte å presentere seg.

Broderskapet lå i sine telt og sov. Alt var skjedd mens de befant seg i en slags dvaletilstand, tilbaketrukket til psykens eget morsliv, der vi fornyes fra dag til dag og hvor vi finner nye krefter. De visste ikke at livet hadde fått nye fortegn før Severin våknet av at en flue hadde krøpet inn i et av neseborene hans.

Med et rykk satte han seg opp i soveposen. Luften var en annen, lyset var et annet - selv følte han seg som han en annen.

Så gikk han ut for å se.

Der var det sommer.

Det var ikke tegn til liv i de andre teltene. Klokken viste halv syv.

Han gikk frem mot kanten av plataet. Fjorden lå der nede et sted, men altfor dypt til at noen kunne se den. Alt som møtte øyet var fjell.

Nei - der kom det røk opp fra Stallane. Det kom hvite røkdatter fra alle skorstenene. De var nok i ferd med å lage seg frokost.

Han gikk inn i teltet og fisket frem en liten kikkert.

Det var folksomt der nede, kom han til, det formelig krydde av mennesker. Men de var for langt unna til at han kunne se dem klart. De hadde vel hørt om værømslaget og installert seg i tide før sommeren ble til virkelighet.

Hans dukket opp i det samme.

- Hørte du alt levenet i natt?

- Leven?

- Ja, noen drev og fløy i fjellet, hørtes ut som helikopter ...

- Det er vel skjedd en ulykke på en av veiene.

Nå kom brødrene, en etter en.

Broderskapet hilste den nye dag med stillhet, slik de alltid gjorde, ingen fikk lov til å snakke før etter frokost. Denne morgenen leste Magnus fra historiene om den hellige Frans, om hvordan han temmet ulven i Gubbio og fikk den til å love aldri mer å drepe noen, og om hvordan han prekte for fuglene.

Med denne temperaturen kunne de like gjerne ha befunnet seg midt i Italia - eller i Edens hage.

I KJELLEREN hadde de forberedt alt til å røke fisk. Ole hadde vært nede på sagen og hentet noen flere sekker sagmugg, Søren hadde hugget ved. De skulle ut og sette garn, skjønt de jo hadde fisk for lange tider. Garnene hang over noen bærbusker hvor de var blitt rensset og reparert. Nå så de over redskapene sine mens diskusjonen gikk om hva som egentlig var på ferde.

De visste at det var god grunn for dette oppbudet av politi og andre sikkerhetstiltak. Samtidig følte begge at det som var skjedd dagen før var deres skyld.

- Nei - det er Jonas' skyld! Hadde ikke han tatt bildet vårt, var ikke noe av dette skjedd. Paven hadde bodd helt anonymt på Øyne inntil varmen i Syden ga seg, og ingen hadde visst om noe før etterpå.

- Ikke vi heller! kom det tørt fra Ole - det var Jonas som avslørte ham, ikke vi.

- Ja - men det var vi som tok bildet ...

Her måtte han gi Søren rett.

- Hvor godt kjenner du egentlig Jonas? Ole så opp fra trollgarnet. Han hadde satt farens hatt på hodet for å skjerme for solen.

Hvor godt kjente han Jonas? Når det kom til stykket kjente han ikke denne fetteren så svært godt, det vil si: De hadde jo sett mye til hverandre under oppveksten og gått på samme skole, det var før familien hans hadde flyttet til Matre.

Hvorfor ville han vite dette?

Fordi Søren hadde gått i klasse med ham på skolen, han pekte mot huset som nå var fullt av marinegaster. Men Jonas var ikke forskjellig fra de andre,

ikke den gang. De måtte nok lete etter forklaringen i hans jobb som journalist. Søren så i hvert fall ikke mye til Jonas da han bodde inne på Matre. Men hver gang de møttes, så han på Søren på en måte som var litt underlig, intens, var kanskje ordet, kontaktsøkende var kanskje mer dekkende, eller litt påtrengende, muligens en smule aggressiv.

Var dette noe som sjenerte ham, undret Ole?

Nei, fikk han til svar - tvert imot. Søren trodde nemlig det dreide seg om sjalusi, og Søren var en skarp iakttagere, en som fikk med seg det som skjedde rundt ham, særlig når det angikk ham selv. Dessuten likte han litt oppmerksomhet.

- Sa du sjalusi? Ole rettet i forfjamselsen på den gamle hatten.

- Ja - sjalusi!

- Mener du at Jonas ønsker meg dit pepperen gror?

- Noe i den retning, ja ... han ville helst likt å ha sin lille fetter for seg selv

...

Ole tok opplysningen med atskillig sinnsro. Han hadde gjort seg den erfaring at Søren var nokså selvbevisst hva hans egne tiltrekningsevner angikk, om enn på en uskyldig måte. Ikke alle som kom innenfor hans radius falt paddeflat for denne Masfjordens Balder, skjønt det var mange nok som gjorde det. Speiderne som hadde stukket innom hadde levert sitt eget bidrag til denne føljetongen – det var Lars som hadde sagt til medbroren mens han nikket mot Søren: Han er så vakker at han må være en helgen!

Men det var noe som opptok Ole mer:

- Jeg blåser i *hvem* Jonas er, og *hvordan* han er, jeg vil heller vite *hvor* han er! Alle leter etter ham og han vil ikke ut med hvor han er!

Søren fikk ikke svar på dette fordi noen kom opp veien til huset, noen

som gikk langsomt og litt tungt. Nå åpnet han den gamle porten i gjerdet og kom mot dem.

Der sto Abraham, de hadde allerede gjenkjent ham på gangen. Han hadde sin vante ullgenser på og et lite skjerf om halsen, begge var loslitte. På hodet bar han alltid denne kapteinsluen som var av eldgammel modell. Abraham så rett og slett tidløs ut der han sto – han kunne ha kommet fra hvilket som helst tidspunkt i Solheims lange historie. Ingen av dem kunne huske om han hadde vært gift. Barn hadde de aldri hørt om. Skjegget så ut som om han stelte det selv, det var like rundt som ansiktet hans. Håret var det ingen som noensinne hadde sett, på grunn av denne kapteinsluen, det som stakk frem på sidene var lite og tynt. Han var av den tause typen og likte å holde seg for seg selv. Om han var likt eller ikke, var derfor umulig å si. Ingen påsto at de egentlig kjente ham. Ingen hadde visst besøkt ham hjemme i det som hadde vært foreldrenes hus, det skulle være meget vakkert sa de som hadde vært der i gamle dager. Søren hadde fanget opp en del rykter om at faren til Abraham hadde vært krigshelt, en av Bjørn-Vest karene, de som holdt til oppe i Matre-fjellene og som sloss til krigens siste sekund, visstnok enda litt lenger. Dette ga stedet en respektabel plass i lokalhistorien og ga samtidig Abraham et trygt utgangspunkt i livet.

Han ville bare spørre om de hadde hørt alle helikoptrene som kom og gikk sist natt. Han jaget vekk noen fluer med hånden da han sa dette.

Nei, men Ole hadde drømt om flygemaskiner - en av dem hadde nesten vekket ham, kunne Søren fortelle. Så der var forklaringen på det.

Abraham hadde satt line ute på fjorden og fortsatte å dorge utover natten. Han hadde sett helikoptrene komme og gå. Først forsvant et av dem ut fjorden og like etter et til. Så lettet de to andre, men da disse var i luften

kom det nye maskiner. Til sist kom to til.

- De har vel skiftet mannskap der ute ...

- Umulig å si, kom det fra Søren.

- Hvordan det?

- Vi vet jo ikke om det var de samme helikoptrene som kom tilbake eller om det var nye ...?

Nå så Ole på Søren - så langt hadde han ikke tenkt.

Skulle Abraham fiske denne natten også?

Nei, han hadde rikelig med fisk som det var. Han ville holde seg i ro og vente på helgen. I morgen var det lørdag.

Abraham bodde på Neset, det som ligger like nær Småsundet, og var nabo til Ole. Han het også Neset - Abraham Neset, visstnok hadde han Petro som mellomnavn, eller fornavn, et ingen brukte. Det var fristende å spørre om han hadde sett noe ved nattetider.

- Bare lyssignaler - de kom sikkert fra sterke lykter.

- Fra Øyne?

- Ja, og fra land, oppe fra skolehuset ... Det var sikkert sveitserne som drev og signaliserte til hverandre.

Nei, det stemte ikke, for de var jo reist alle sammen. Det måtte være noen andre, kanskje de norske?

Ole så at Abraham sto og tygget på noe han ville ut med. Omsider kom det, langsomt og litt usikkert:

-Jeg er nesten sikker på at det har vært besøk ute på Knappen!

Dette var det aller siste huset på Solheim, ytterst mot fjorden, et litt avsidesliggende sted. Der bodde Siri Knappen, enken etter en tidligere skolelærer, hun var født Rosenkrone eller Rosenlund og het visst

Emerentienne til fornavn etter noen franske forfedre, men hadde tatt norsk fornavn da hun giftet seg. Hun var også litt av en eremitt, i likhet med Abraham selv, men hun var høyt utdannet og hadde visstnok publisert artikler i flere lærde tidsskrift. Etter sigene hadde hun et meget verdifullt bibliotek der ute. Huset var altså et lærdommens paulun, det eneste på Solheim. Skolelæreren de nå hadde bodde inne på Hope, han foretrakk jakt fremfor studier.

Men hva hun drev og studerte var ingen helt klar over. Veien til huset var god nok til at handelsmannen kunne levere det hun trengte til livets opphold et par ganger i uken. Hun levde av pensjonen etter ektemannen, dessuten hadde hun arvet penger etter foreldrene. Den av alle som best hadde et inntrykk av henne var postmannen, han kjørte også ut dit. Han kunne fortelle at tunge bøker kom langveisfra – av og til fra Østen et sted, men normalt fra England, Tyskland og Frankrike – tidsskrifter kom fra over hele den nordlige halvkule. Hun sendte mange brev, ifølge postmannen, nesten hver dag, det var han som tok seg av disse også. Ingen visste om hun hadde barn, i så fall måtte det være fra et tidligere ekteskap – eller mer fantasifulle løsninger, på Solheim manglet det aldri på antydninger, og de var ikke alltid velmenende.

En tanke slo ned i Ole: Hadde Abraham aldri hatt kontakt med henne?

Nei – aldri. Han var vant til å se henne med skaut på hodet når hun var ute og stelte i hagen, det var det hele. Hun var aldri nede på legekantoret når doktoren kom, og måtte derfor ha en robust helse. Hun snakket ikke nynorsk, men bergensk. Hadde hun fortsatt familie i byen, så var hun ikke flink til å besøke dem; kanskje var de døde alle sammen.

Men fikk hun aldri besøk?

Det var umulig å si – stedet lå såpass avsides. Men det var en moderne veistubb som tok av dit fra den bilveien som førte utover fjorden. Kanskje folk benyttet seg av den? Slik kunne hun ha atskillig mer kontakt med verden utenfor Solheim enn noen av dem ante.

Der og da besluttet Ole at de to skulle avlegge Siri Knappen en visitt etter frokost neste morgen. – Først kveldens plikter.

*

VÆRET VAR av det uvanlige slaget. Det var med ett blitt rundt tyve grader, himmelen var klar og det var helt vindstille. Luften var en ganske annen enn den våte eller rå smaken som alltid satt i neseborene og i ganen. Det var en tørrere luft – og langt varmere. Hvor langt borte kom den fra? Atlanterhavet eller Sentral-Europa? Slik som dette skjedde av og til, men ikke hver sommer.

De la ut fra den lille bryggen som var Oles, den som lå i bukten inn mot Neset, tvers overfor den store kaien. Arbeidsfordelingen var den samme som alltid: Søren ved årene og Ole bakerst med garnene. Foran i baugen lå kikkerten og Oles nye kamera. Han pekte ut kursen med hendene samlet, uten å si et ord. Klokken viste halv ni. Ut gjennom det trange sundet bar det, med Neset til høyre og Øyne til venstre. Det var ingen strøm å snakke om. Søren kunne se lys i stuen hos Abraham.

Hvor ville Ole denne kvelden? Nå dreide han hendene mot høyre, i retning Knappen.

Lensmannen hadde helt sikkert vært der og snakket med Siri, han hadde i hvert fall sagt at han ville gjøre dette – og samtidig bedt dem ligge unna Knappen.

De satte trollgarnet et stykke bortenfor nøstet hennes, et hun ikke hadde bruk for lenger.

Det var da de var ferdig med dette at Søren absolutt ville i land. Han "måtte", som han kalte det, et uttrykk som er blitt tidløst og som alle skjønner. Ole ventet i båten mens gutten forsvant ut av syne. Der ble han sittende til klokken viste halv ti, og da bestemte han seg for å gå i land han óg.

Men i det han skulle gå opp til huset, kom Søren nedover.

- Hva skjedde?

- Måtte låne toalettet til Siri ...

- Og der trengte du fem og tyve minutter?

- Neida, jeg snakket med fruen - og så meg litt rundt ...

- Kunne tenke meg det, ja.

- Uthusene står tomme hele året, så jeg tenkte noen kunne gjemme seg der - noen må jo ha kommet et sted fra for å slå ned politimannen!

- Fortalte du henne alt sammen?

- Neida, jeg bar snuste litt ...

Når Søren først fikk blod på tann, var han ikke lett å stagge.

- Hva sa Siri til det da?

- Det var hun som fikk meg til å se etter.

- Hvordan det?

- Hun hadde en fornemmelse av at noen kom og gikk, men hun hadde aldri sett noen.

- Hadde ikke lensmannen vært der?

- Jo da, men han hadde ikke oppdaget noe uvanlig. Han hadde for sikkerhets skyld lagt igjen et telefonnummer som hun skulle ringe i fall hun så noe.

- Sa han hva han lette etter?
- Ja og nei ... det var noe om et gjemmede for uvedkommende.
- Og hvordan tok hun det?
- Med største ro – hun hadde jo ikke fiender.
- Men var du virkelig inne i huset hennes?
- Jada, i flerfoldige minutter ...
- Er det så vakkert som folk sier?

- Det er en helligdom, Olemann – har aldri sett maken: bøker overalt, bilder, kunstgjenstander, speil av tusen slag. Fra gangen kunne jeg så vidt skimte stuen – den ser ut som et museum! Gangen og veggene langs trappen til etasjen over er full av bøker, stappfull – ante ikke at det var så mange bøker i verden ... kontoret hennes er visst ovenpå, der er også et større soverom med utsikt mot fjorden og mot Solheim.

Ole så svært misunnelig ut der han satt.

- Hva er hennes spesialitet, fikk du spurt henne om det?
- Jada.
- Så si det da, gutt! Det var dette han kalte Søren når han irriterte ham.
- Hun er doktor i sinologi!

Dette ordet var helt nytt for Ole.

- Og det betyr??
- Kinesisk språk og kultur. – Hun sa hun hadde bodd der i sin ungdom, studert ved et gammelt universitet i Shanghai og litt i Peking.

Javel, nå visste han det.

- Kom, Søren, så drar vi, før du også gir deg bøkene i vold!
- Jeg lovet henne å komme tilbake, en gang med det første – tror hun likte meg ...

- Alle liker deg, Søren ... jeg også.

*

VEL FERDIG med trollgarnet og Knappen staket Ole ut kursen mot Storesundet på andre siden av Øyne. Han lå fremst i båten, med kikkert og kamera. Søren, som satt med ryggen til og rodde, hørte bare stille klikk av og til.

- Ser du noen?

- Jada - Hans Hellighet er ute og lufter seg, sammen med noen andre.

Han står ved fyret, akkurat som sist.

- Ser de mot oss?

- Jada, i ett sett.

- Vinker han?

- Nei, han vinker ikke.

Søren stilte ikke flere spørsmål før de var kommet til Storesundet.

- Hørte du noen bjeffing i kveld?

- Nei - ikke en lyd ...

De holdt seg til den andre siden av sundet. Der satte de to ørretgarn. Så tok de frem primus og malt kaffe og gjorde det trivelig. For et vær! Nesten synd å dra hjem for å sove. Hvorfor sove – de kunne sitte i hagen og nyte sommernatten, grille et eller annet? Ole hadde alltid øl i huset, samt godbiter av mange slag.

Klokken ett presis kom en av politibåtene fra viken der de badet når været tillot det. De vinket, noen vinket tilbake. Så dro den videre i retning fyret. Ved totiden var de hjemme igjen. Det var ikke så mange timene til

garnene skulle trekkes, sove kunne de gjøre om dagen.

*

GRADESTOKKEN VISTE godt over tyve da solen sto opp denne lørdagen.

En lett morgendis lå over landskapet og hyllet fjellene i et tynt hvitt slør. Dette var gjennomiktig - likevel skapte det distanse. Farger og fasoner ble diffuse og omgjorde alt til et eventyrlandskap. Eventyret var dette at ting øyet så ikke ble mindre virkelige, men mer. Det var en forklart natur som møtte øyet, en natur som gradvis ble skarpere i sine konturer og sin fargepalett. Det pastellaktige ble erstattet av det friske og skarpe ettersom disen ble borte, den vek jevnt og sikkert plassen for dagens seirende skinn.

Magnus hadde lest for dem under frokosten, som vanlig. Det var historier om helgener og dyr det handlet om, ville dyr: ulv, løve, leopard, krokodille, slanger, og så videre. Helgenene hadde gjort dem tamme, lært dem å be og å lytte. Slik ble paradiset gjenvunnet hver gang noen var villige til å se Guds fotefar i naturen, på hvert sted der menneskene opplevde det de så og hørte som en skaperakt: enten det var vinden som hvisket og fikk bladene i tale, grenene til å knirke, fuglene til å synge, eller vannet til å sprudle av glede.

Broderskapet hadde splittet seg denne morgenen.

Noen var gått opp til et vann for å se om det gikk an å bade der. Hans og Lars var gått ned til Solheim, de regnet med å komme sent tilbake. Det var en lang distanse dersom ingen ga dem skyss.

Etter å ha vært på butikken gikk de opp til Ole for å kjøpe litt røkt fisk. De så at fire korvetter lå på fjorden, men tenkte at det måtte være en militærøvelse.

I stuen hos Ole ble Hans stående og se på bildet av paven. Det sto på samme sted som sist, men det var likevel forskjellig. Han hilste ikke denne gangen, han var på en måte ikke den samme lenger.

Nå snudde Hans seg mot Ole og Søren:

- Er dette det samme bildet vi så forleden dag?

Begge nikket.

- Men det kan det ikke være!

- Hvorfor det? Hans tok bildet og gransket det nøye før han svarte:

- For det første vinker han ikke ... for det annet er han for høy ... for det tredje en skjegget for langt ... for det fjerde er ...

Nå sto de og stirret på bildet alle fire. Lars fortsatte:

- For det fjerde er ikke dette paven i det hele tatt!!

- Hvem er det da?

- Aner ikke - en som ligner!

- Men han vi så forleden dag var helt sikkert paven - han som vinket!

Ole og Søren stirret vantro på bildet Ole hadde tatt kvelden før og fremkalt i morgentimene. De hadde stilt det på plassen der det første bildet hadde stått, det som Jonas stjal og som de først hadde erstattet med utklippet fra avisen.

- Er du sikker på at du husker riktig? Ole så skeptisk på Hans.

- Ja, helt sikker! - Hvor har dere fått disse bildene fra?

Ingen sa noe.

- Men hvorfor er dere så interessert i paven, dere er jo ikke katolikker?

- Han som sender oss bildene er det ... forsøkte Søren ... en venn av oss i Roma.

- Men det kan jo ikke være riktig - for han på dette bildet er ikke paven,

men en annen!

Igjen ble det stille.

Nå fikk Ole det travelt med å finne frem varene de hadde bedt om, fisk og poteter hadde han rikelig av. Da alt var stappet i ryggsekkene og speiderne var vel ute av huset, sto Ole og Søren og så fra bildet til hverandre og tilbake til bildet igjen.

Hva i all verden skulle dette bety?

Var ikke paven på Solheim lenger?

Hvor var han da?

Hvem var han på bildet?

*

SØNDAG VAR det "preik" i kirken på Solheim, noe som bare skjedde hver tredje søndag siden presten bodde ute i fjorden og måtte betjene flere steder. Presten kom med båt, sammen med klokkeren, og straks folk hørte prestebåten tute, begynte de å begi seg på vei til kirke. Slik var de alle på plass når presten og klokkeren ankom.

Kirken var stappfull denne søndagen. For det første var hele bygden møtt frem, samt folk fra Matre og Hope. I tillegg kom en del marinepersonell fra båtene, ikke mange, men mange nok til at de fylte et par benker i den lille kirken.

Ole og Søren pleide aldri å gå på gudstjenester, men denne søndagen gjorde de det. De kom i siste liten, da klokkene slo de tre slagene før orgelet overtok. Siden det var fullt nede, tok de veien opp på galleriet. Skolemesteren fra Hope var organist. En de ikke kjente pumpet orgelet, dette

fordi de aldri hadde fått installert en elektrisk motor. Så her fikk man høre hvordan disse instrumentene klang i gamle dager, med ujevnt vindtrykk og en tone som steg og sank. Flere av marinesoldatene snudde seg under salmesangen og så opp, de var visst ikke vant til denne form for orgellyd.

Det var prekenen som gjorde mest inntrykk på folk denne søndagen.

"Vi har en gjest på Solheim som vi så gjerne skulle ha hatt iblant oss denne dagen. Dere vet hvem jeg mener, for dere har lest om ham i avisen og hørt nyhetene på radio. Men han er forhindret fra å komme - ikke av religiøse grunner, men av sikkerhetsmessige. Han er så viktig i den internasjonale sammenhengen at det ikke ville være tilrådelig å la ham besøke oss, skjønt jeg vet han gjerne ville. For han er blitt invitert! Jeg har selv vært i kontakt med biskopen i Oslo - både den katolske og vår egen - og begge syntes det var en god idé. Men forespørselen ble nedstemt av myndighetene i Bergen.

Så nå er vi samlet her uten paven, uten Hans Hellighet Hadrian VII. Men han lovet at han skulle være med oss i sinn og tanke.

Dette er fryktelig vondt, for vi får aldri igjen anledning til å se denne lille kirken bli hele kristenhetens sentrum for en aldri så liten stund. Dessuten sier fraværet oss noe om hvilken verden vi lever i, om hvor vanskelig det er å være pave i dag. Det sier oss også hvor vanskelig det er å være oss i denne stund. For vi er da ingen trussel mot pavens sikkerhet? Nei - men vi får svi for at andre kan være det.

Slik er vi splittet i en stund da vi skulle være samlet - Kristi legeme er knust på ny, som det skjer igjen og igjen i vår verden, hans kropp er delt blitt og fragmentert."

Søren hadde satt seg på gulvet på galleriet og så opp i taket, fordi det ikke var flere stoler igjen. Ole satt på orgelkrakken, ved siden av organisten.

De siste dagene hadde de to diskutert religion, og sannsynligvis gjorde alle andre på Solheim det samme.

Ole mente at livet på jorden var en tilfeldighet som forklarte seg selv. Om universet var en tilfeldighet, det turde han ikke uttale seg om. Søren derimot trodde ikke på tilfeldigheter, særlig når det kom til noe så sensasjonelt som levende liv, enten det nå gjaldt den store organismen som universet utgjorde, eller den lille som var jorden. At alt var skapt av Gud sa seg selv, syntes Søren, og dersom en guddom hadde skapt alt, så var det ikke å undres over at denne også hadde meddelt seg på forskjellig vis. Han husket fra religionsundervisningen på skolen at guddommen hadde talt til menneskene på to vis: gjennom naturen og gjennom historien. Og av historiske religioner var det bare kristendommen han fant logisk. For her talte Gud til mennesket i en form og på en måte som var den mest direkte – menneskelig form. Mer direkte kunne ikke noe sies. Kristus - levende, død og oppstanden - var kort sagt svaret på all religiøs undring, for en guddommelig kjærlighet bodde i galileeren og fridde oss fra naturens ubønnhørlige syklus. Når Søren ikke gikk i kirken, var det av den enkle grunn at foreldrene alltid var der. Han ville gjerne være religiøs på sin måte og ikke på deres, noe de selvsagt misforstod.

Alt dette tenkte han på der han satt og stirret i kirketaket.

Ole satt og gremmet seg over hvor enkel, nei billig, altertavlen så ut. Den kunne ha kostet så mye den ville, men den var like billig, den overbeviste ikke. Prekestolen var helt i orden, lysestakene på alteret likeså, men lysekronene var ikke en kirke verdig, etter hans mening. Ole syntes i det hele

tatt at religion var billig trøst for det triste faktum at livet en dag ville ta slutt, men selv følte han ikke slike behov. En dag var vi alle så gamle eller syke at det ikke fantes andre muligheter enn å dø. Behovet for udødelighet var motivet bak all religiøsitet, mente han, en uvilje til å akseptere fakta.

Søren var radikalt uenig med ham. Religion sa seg selv, fordi Gud sa seg selv. Her var overhode ikke snakk om ønsketenkning, men helt realistisk erkjennelse. Religion eksiterer ikke for noe, pleide han å forklare til Ole, religion bare er, akkurat som verden er.

Ole snudde seg på orgelkrakken og så mot Søren.

Hva var det han satt og glodde i taket for?

- Luken er lukket, hvasket Søren og pekte mot en loftluke midt i kirketaket.

- Men skal den ikke være det da?

- Vet ikke, spiller ingen rolle ...

- Men hvorfor er du så opptatt av den da?

- Fordi den var åpen for en liten stund siden ... og vi har ikke hørt noen gå på loftet.

Nå rykket Ole til.

- Hvor er trappen til loftet?

- Rett utenfor, kom så ser vi.

Men døren opp til loftet var låst, og dette var ikke øyeblikket for å forstyrre kirketjeneren som satt andektig på en av benkene i koret.

Etter gudstjenesten ble spørsmålet borte i alt røret som oppstod rundt marinesoldatene, og da de gikk hjem til Sørens foreldre for å spise søndagsmiddag, var mysteriet glemt. Men det dukket opp igjen straks de var

tilbake i huset til Ole.

Det var bare snakk om religion hjemme hos Søren den søndagen, og det var Oles egen skyld, han som hadde fotografert paven. Vel, litt fikk han tåle. Mens de tre diskuterte for og imot pavedømmet, kastet skriftsteder mot hverandre og var uenige om alt, satt Ole og undret seg over hva denne katolske speideren hadde ment da han sa at bildet ikke var av paven likevel.

Det var bilde nummer to - av pave nummer to, lot det til. For at det første var ekte, det beviste jo politibåter, helikoptre og fly, for ikke å snakke om marinens nærvær, sveitsergardister og den døde politimannen. Akkurat den detaljen var ikke kommet ut i nyhetene, hverken på radio eller i avisene. Mysteriet var bilde nummer to. Speiderne ville sannsynligvis dukke opp igjen etter noen dager, og da ville de forhøre seg nærmere.

Hadde paven er dobbeltgjenger? Var han kanskje et blindspor og en avledningsmanøver? Eller var det en høytstående geistlig som fulgte paven og lignet ham på prikken? Men dette store sikkerhetsoppbudet ville ikke kunne fortsette dersom paven ikke var på Øyne? Og marinesoldatene hadde bekreftet hvorfor de var her da folk spurte dem på kirketrappen. De var her fordi nyheten hadde lekket ut. Men de ville ikke svare når folk spurte om hvem som kunne tenke seg å skade paven, eller kanskje kidnappe ham.

Her var imidlertid problemer som lå nærmere enn potensielle banditter.

Hvor var Jonas blitt av?

Hvem hadde drept politimannen?

Hva var denne bjeffingen de hadde hørt første kvelden?

Først da de kom hjem igjen kom Søren på dette med luken i kirketaket - straks hadde de enda et ubesvart spørsmål.

- Kom, vi går for å se!

Nei, kirken var stengt. De fikk heller kontakte lensmannen.

- Vent litt, Ole - kirketjeneren!

Han bodde på Neset, like ved Abraham, og veien dit var kort.

Straks etter kom Ole ifølge med kirketjeneren. Søren måtte forklare hva han hadde sett.

- Vi får se etter, svarte Eskil, og med et stort nøkkelknippe i hånden bega de tre seg til kirken. Eskil var litt eldre enn Ole. Han hadde mange mindre oppgaver på Solheim, og en av disse var å være kirketjener. De tok trappen opp til loftet i noen få sprang. Døren var låst, nå åpnet de den.

I lyset fra lommelykten så de tydelige spor etter at noen hadde hold til her: en sovepose, en termos, matrester, en kniv, og en gaffel, mye tomme hermetikkbokser, tomme melkekartonger, og så videre. Eskil forklarte at luken alltid sto åpen i sommerhalvåret.

- Men hvorfor er han stukket av?

- Han ble sikkert vekket av gudstjenesten - ante vel ikke at det skulle være preik.

- Så du et ansikt der oppe? Eskil vendte lysstrålen mot Søren.

- Nei, jeg oppdaget bare at luken som hadde vært åpen plutselig var lukket ...

- Men hvor i all verden har han fått nøklene fra? Dette er ikke den slag som lar seg kopiere.

- Nei - skjøt Ole inn - men en slik lås lar seg lett dirke opp.

- Sant nok, men den lar seg ikke fullt så lett dirke igjen!

Ole kom i det samme til å tenke på vinduet i skolehuset, det som var knust. Her var noe som ikke stemte.

- Hvem andre har adgang til nøklene?

- Ikke andre enn min kone og Sigmund.

Sigmund var på alder med Søren, og arbeidet på hotellet i Instefjord. Han vekslet mellom dag- og nattevakter, og de så lite til ham på Solheim. Men Søren og Ole hadde kjent ham godt i yngre år.

- Hvor er han nå?

- Han er i Sogn - vi venter ham hjem engang i natt.

*

SAMME SØNDAG hadde broderskapet oppdaget at Hans hadde glemt noe da han var på Solheim og handlet - melk. De trengte aldri mye, men litt gjorde en stor forskjell. Her var ikke kyr å se noe sted, og ikke ante de hvordan man melket dem heller.

Derfor besluttet broderskapet å sende Hans ned til Stallane for å tigge litt melk, som straff. Det var del av straffen at han skulle gå alene. I mellomtiden skulle broderskapet feire hviledagen med å bade i et av vannene ovenfor. Iført bomullsskjorte med fiskens bilde, verdens korteste shorts og joggesko pilte Hans avsted i håp om å ta en dukkert sammen med de andre straks han var tilbake.

Derfor tok han korteste vei ned til Stallane. Han fulgte ikke stien som hadde ført dem opp til fjellhyllen hvor de holdt til, han hadde oppdaget en brattere, men atskillig raskere vei da han og Lars gikk for å handle lørdagen.

Men da han begynte å nærme seg målet, stanset han med ett. Han hørte stemmer.

Forsiktig beveget han seg videre.

Der var det igjen - stemmer.

Ganske riktig - de kom fra fire-fem mannspersoner som sto i en gruppe like foran ham. De snakket med hverandre, en av dem brukte en mobiltelefon.

Hans tenkte at de sikkert var turister som bodde på Stallane og kunne hjelpe ham. Men da han sto like ved dem, hørte han at de snakket et slags tysk, ikke lik det de lærte på skolen.

Javel, Stallane var leid bort til utlendinger denne sommeren.

Han gikk rett bort til dem og forsøkte et *Guten Morgen*. De kvapp og snudde seg mot ham alle sammen.

- Hvem er du? ville de vite.
- En tilfeldig forbipasserende ...
- Beklager, men dette området er avsperrret for folk!
- Hvorfor det?
- Fordi det er utleid i sommer.
- Til hvem?
- Vi svarer ikke på spørsmål - vennligst ta en annen vei ned, utenom!

Hans skjønte ingenting.

De ble stående og se på hverandre og han var i liten tvil om at de mente alvor. Men hvor skulle han gå? Å dra ned til Solheim ble en hel dags ekspedisjon. Før han vendte tilbake til broderskapet ville han se seg litt om.

Først tok han veien tilbake dit han var kommet fra. Så svingte han til høyre i retning stien han hadde brukt sammen med Lars. Dernest forlot han denne og tok seg nedover gjennom et svært ulendt terreng inntil han sto ved noen store stener som stengte for utsikten. Mellom disse gikk det an å se. Han var kommet nærmere målet nå, mye nærmere. Melk ble det helt sikkert ikke å få, men han var blitt nysgjerrig på hva slags turister dette var, så viktige at de hadde med seg vakter. Det var vel en politiker som hadde gjemt seg her

oppe, eller en finansbaron.

Idet han skulle tre frem fra et kratt, hørte han stemmer på ny.

Det satt en og snakket i mobiltelefon på en stor sten like til venstre for der han befant seg.

I det han tok et steg tilbake trådte han på en gren som brakk. Det lød som et pistolskudd i stillheten.

Mannen så opp og la telefonen fra seg et øyeblikk. Men på grunn av telefonen måtte han ha feilvurdert retningen der lyden kom fra, for han gikk i motsatt retning av Hans. Like etter forsvant han inn i et høyt kratt.

Da gjorde Hans det eneste fornuftige. Han fór tilbake dit han hadde stått og begynte å klatre hjemover. Han hadde svært lyst til å ta telefonen med seg, med det ville være det samme som å legge igjen et spor etter seg.

Da broderskapet fikk høre hva han hadde å fortelle, begynte de å diskutere om de ikke burde flytte leir til platået over dem, nær et av vannene hvor de hadde badet tidligere på dagen. Her hvor de befant seg risikerte de at røken fra bålene deres ble sett nedenfra.

Dette fikk de ta stilling til neste morgen.

KAPITTEL 3
- Gjesten flytter

Forvirringen er stor, i Vatikanet, i Oslo, i Bergen.

*På Solheim kommer det stadig flere besøkende,
de havner i Sogn alle sammen.*

*Speiderne fra Bergen får uventet besøk
og en nøkkelperson er savnet i UD i Oslo.*

*En prest fra Bergen blir sendt til Masfjorden
for å se til speiderne der.*

Jonas dukker opp igjen – så død, så død.

Vi besøker Siri på Knappen

- og blir klokere.

I St. Øysteins kloster i Gamlebyen i Oslo hadde ikke telefonen stått et øyeblikk denne morgenen. Først var det biskopen som hadde kommet hjem fra ferien i all hast, så var det Vatikanet, de hadde ringt fra Statssekretariatet denne gangen. Så fulgte i rask rekkefølge pater Emilio i Vatikanbiblioteket – han hadde hørt masse rykter og var nysgjerrig – dernest Akerveien 5 på ny, så sognepresten i St. Paul menighet i Bergen, så pater Emilio på ny ... Hun som hadde telefonvakt for brødrene denne morgenen noterte flittig hvem og når de hadde ringt alle sammen, og forsøkte samtidig å sette dem videre til klosterets prior, pater Jon. Det var lettere sagt enn gjort, for han løp rundt og lette etter frater Andreas. Han var ikke å finne, skjønt han hadde ikke sagt at han var gått ut. Fru Bernhoff nede i resepsjonen var ved å gi opp. Folk ringte på ny og på ny, hun kom ingen vei. – ”Prøv igjen om ti minutter”, var alt hun fikk seg til å si, på forskjellige sprog. Nå kom det også telefoner fra bispegårdene i Trondhjem og Tromsø. Hva var det som skjedde?

Pater Jon fant frater Andreas inne hos pater Rafael, som var syk.

- Hele verden leter etter deg!
- Får ikke hjelpe – jeg er husets sykepasser – infirmarius – og har hendene fulle.

Rafael lå i sin seng støttet opp av mange og store puter. Han hadde en bok på fanget, en han tydeligvis ikke orket å lese i. Legen hadde beordret ham til sengs etter å ha funnet spor av en eller annen sjelden sykdom – visstnok tropisk – i blodprøvene. Dette skjedde etter hjemkomsten fra Egypt, da pateren var slapp og følte seg dårlig. Appetitten var mindre enn måtelig og kinnene begynte å se hule ut. Øynene var matte. Han orket ikke gå ved egen hjelp, men måtte støttes. Det var her Andreas kom inn. Han hadde et calling-system som fortalte ham når Rafael trengte ham. Ergo forlot han ikke huset – gamle frater Benno måtte gå turen bort i

Gamlebyen for å handle. Men det gjorde han gjerne, han hadde mange venner der fra gammelt av.

- *Vatikanet – biskopen – Innenriksdepartementet – Utenriksdepartementet – Statsministerens kontor ... alle vil ha tak i deg! Lensmannen fra indre Masfjorden har også ringt, det samme har lensmannen for ytre Sogn ...*
- *Jeg er ikke ledig, tvert imot er jeg opptatt hele døgnet inntil pater er på benene igjen, ingen kan si når det blir!*
- *Men jeg overtar gjerne som sykepasser!*
- *Ikke tale om – du har nok med ditt!*
- *Hva med pater Thorfinn?*
- *Han er kunstner – ubrukelig til dette!*
- *Men hvem skal jeg henvise dem til?*
- *Si at de skal ringe til Bergen, til St. Paul sogn, og snakke med pater Florian von Hausherr. Han er dyktig, han kan sikkert hjelpe.*
- *Vet du hva du sier? Dette kan være både krevende og farlig!*
- *Da er han mannen ...*

Pater Jon ga opp og skyndte seg ned til fru Bernhoff og bragte henne beskjeden fra Andreas.

*

I St. Paul sognekontor begynte telefonene å ringe, og det fortsatte den å gjøre resten av formiddagen. De nede i resepsjonen satte dem alle videre til sognepresten – pater Amadeus – korherre av Kloster Neuburg i Wien. Florian – Florian – Florian? Hvor var han blitt av? Jo, der sto han i døråpningen på vei inn til kontoret. Han var nesten to meter høy, blond og blåøyd, en perle av en arier etter utseendet å dømme, skjønt han tenkte aldri i slike baner selv.

Han tok imot den ene telefonen etter den andre. Midt i det hele ringte frater Andreas fra karmelittklosteret i Gamlebyen i Oslo og hadde noen betroelser å meddele. De to kjente hverandre så vidt det var, men frateren og korherren hadde fått god personlig kontakt og det var oppstått et sterkt tillitsbånd mellom de to, det var da rettsaken mot lektor Helle pågikk i Bergen Tingrett og Andreas hadde overnattet hos korherrene på Nygårdshøyden.

Pater Amadeus skjønte lite av det hele og ba medbroderen sette seg og ikke stå ved skrivebordet hele tiden.

- Hva skjer?
- Noen har brukt for meg ...
- Hvem er "noen"?
- "Noen" er frater Andreas i Gamlebyen i Oslo – han spør om jeg kan vikariere for ham ...
- Hvor?
- I Masfjorden ...
- Hva i all verden er det som foregår?!
- Vel – du har selv sett avisoppslagene de siste dagene: Paven ferierer der inne på grunn av hetebølgen i Italia. Det dreier seg om visse sikkerhetstiltak ...
- Og telefonen fra Roma, og fra biskopen?
- Dreier seg om det samme!
- Skal jeg gi deg fri en uke, mener du?
- Noe slikt, ja.
- Ok – reis du, men jeg vil at du skal ringe meg hver kveld så jeg vet hvordan det går deg der inne. – Husk, vi er ikke i Østerrike nå, vi må være på vakt, Norge er ikke et spesielt trygt land ...
- Det vet jeg vel.

For Fredric Blohm hadde problemene så vidt begynt. At han hadde latt seg avsløre så å si med en gang, var ikke nok. Men hva nå? Statsministeren var på vei hjem, det var også utenriksministeren og innenriksministeren. Kongen var på vei ned fra høyfjellet hvor han ferierte med familien.

Selvsagt kunne hvem som helst vise seg å være terrorist på et eller annet vis i våre dager, det var faktisk blitt vanlig å snakke om at vi levde i den tredje verdenskrig. Paven var skyteskive nummer en for noen grupperinger. Men det var ikke alltid tale om grupper som ville folk til livs, enkeltpersoner som var ustabile gjorde samme nytten.

Enda ubehageligere var spørsmålet: Var det noen i departementet som hadde gjort dette med onde hensikter? Å få innhentet opplysninger nå i fellesferien var vanskelig og mer enn det. Dessuten: Hvilke følger kunne dette få for ham selv, Frederic Blohm, en ung og lovende tjener i et stort byråkrati? Hans stjerne hadde vært stigende på diplomatiets stjernehimmel en stund – ville den fortsette å gjøre det etter fellesferien? Nærkontakt med de katolske myndighetene i inn- og utland hadde bare bidratt til å gjøre ham enda mer usikker på seg selv – var han overhode egnet til dette arbeidet?

Telefonen hans sto ikke et øyeblikk – der ringte den igjen!

Det var en katolsk prest fra Bergen som ville snakke med ham.

Nei – nå fikk det vær nok!

Han slo av apparatet og la det i lommen. Han orket ikke mer i dag.

En times tid senere dukket samvittigheten frem på ny og han slo telefonen på igjen. Da gikk han på måfå på Aker Brygge og prøvde å tenke på noe hyggelig. Med ett tok telefonen til å kime. Det var statsministeren denne gangen. - Ville han snarest forflytte seg til Solheim i Masfjorden i Hordaland og

skaffe seg overblikk over situasjonen der? En prest ved navn Florian von Hausherr ville bistå ham.

Så med ett var det som om hjernen klarnet. – Av alle i UD var det bare Roger Ulven-Moe som han hadde innviet i planene for paven og som hadde hjulpet ham med å svare på henvendelsen fra Vatikanet, den kom via den pavelige nuntius i Sverige. Ulven-Moe hadde faktisk oppdaget Solheimsøy – ved en tilfeldighet, som han sa – og gjort de nødvendige forberedelser. Nå var det over to døgn siden noen hadde sett ham på jobb. Han hadde heller ikke etterlatt annen beskjed enn denne, på telefonsvareren: **Jeg er bortreist i noen dager. Prøv igjen senere.**

Sannelig ville han kontakte politiet sporenstreks og få ham etterlyst.

DA BÅTEN kom fra Sævråsvåg ved totiden, hadde hele Solheim samlet seg på kaien. Først hadde de sett presten og klokkeren avsted, dernest var de spent på hva slags folk som kom innover denne søndagen. For nærværet på Øyne hadde ført til øket trafikk, dag som natt, liten tvil om det.

Praten gikk like meget om religion som om alt besøket.

Hva var så galt med paven, ville noen vite?

Det sto ikke noe i den store Boken om pavedømmet.

Men det sto heller ikke noe om statskirke, konger som utnevner biskoper, menighetsråd som ansetter prester, alles rett til å mene alt om Skriften, og den slags? - De som spurte ble svar skyldig.

Var ikke paven ufeilbarlig? - Jo, hevdet noen, nei hevdet andre.

Men så var det dette med jomfru Maria: Hun var i hvert fall omtalt i Boken. Ja, men det betød ikke at hun var en av personene i guddommen. - Nei, men det var det ingen som hevdet.

Jo da, katolikkene ba til henne. - Neida, var det en som påstod, de bar ikke til henne, de ber om hennes bønn for oss.

Men hva med alle de andre helgenene? - Flere visste at det var martyrer blant de første kristne.

Katolikkene hadde klostre, og det var jo hvert fall ikke omtalt i Boken. Noen mente å vite at katolikkens bibel var mye tykkere enn de andres, fordi de hadde skrifter hvor alt de andre manglet var med.

Hva med inkvisisjonen? Hvor mange hekser hadde ikke de brent? - Nei, fikk han som spurte til svar, hekseprosessene var typisk for protestantisk tid, særlig i Nord Europa.

Men hadde virkelig reformasjonen vært nødvendig i Norge, ville en av dem vite?

Jada - helt nødvendig!

Neida - helt overflødig og uønsket!

Hadde de bare hatt Hans Hellighet blant seg så kunne lokalbefolkningen en gang for alle få svar på slike spørsmål og flere til. For paven måtte jo kunne alt dette. Dessuten var han ufeilbarlig - eller var han ikke det?

Ole og Søren lyttet med et halvt øre. De var mer opptatt av dem som kom ned langangen. Her var en del reisende, og de av dem som søkte overnattingssted på Solheim fikk alle samme beskjed, at her var fullt som i et egg. Prøv i Sogn.

Og det virket som om de var villige til å gjøre dette.

Noen ville først vite hvor Solheimsøy befant seg.

Alle pekte i samme retning.

- Bor paven der ute?!

- Ja - der bor han.

Ordene fikk vekt ved synet av de fire korvettene som lå side om side rett utpå fjorden. Samtidig kom en av politibåtene til syne.

- Men hvordan i all verden oppdaget dere hvem det var?

- Det er det ingen som vet ...

- Avisen vår kom med et oppslag!

- Men hvordan fikk de tak i opplysningen?

- Vi vet ikke - de hadde til og med tatt et foto ...

- Kanskje en av journalistene var blitt tipset fra sentralt hold?

- Kanskje en av dem tok et foto av ren nysgjerrighet?

- Kommer ingen av dere ut dit?

- Nei - ingen.

*

BRØDRENE I St. Øysteins kloster i Gamlebyen hadde invitert biskop Fromm til søndagsmiddag.

Mens Andreas arbeidet på kjøkkenet forsøkte brødrene å pumpe ham for alle slags opplysninger angående pavens norgesbesøk, det som ikke var hemmelig lenger. Dette irriterte frateren, han syntes de kunne ha ventet til han selv var blant dem i refektoriet etter middagen.

Biskop Fromm var en mann i slutten av femtiårene, en mann med atskillig nærvær. Han var både høy og kraftig og kledde derfor bispeverdigheten. Ringen på høyre hånd var stor og det var også korset han bar på brystet. Biskopen var en respektert og ansett mann, kjent for sine store kunnskaper. Av alle katolske biskoper i Norge var han den fremste teologen, og hans bøker nådde ut over katolikkenes rekker. Han var filosof av utdanning - født, oppvokst og utdannet i Tyskland - og dette gjorde ham til en ideell samtalepartner med ikke-troende mennesker.

Han var også en uredt talsmann for Kirken overfor myndighetene. De likte nemlig ikke den katolske kirke, ikke i det hele tatt. Den fulgte ikke med tiden og passet ikke inn i et moderne skandinavisk samfunn. Ikke var det likestilling mellom kjønnene fordi det ikke fantes kvinnelige prester, heller ikke fikk prestene gifte seg, ikke var det blandete klostre, de hadde egne skoler, de så på seksualitet som noe som hørte ekteskapet til, de godtok ikke kjønnsnøytrale ekteskap, de anså protestantismen for å være en amputert form for kristendom, de forfektet pavens universelle jurisdiksjon - listen

kunne forlenges. Men så lenge Fromm var kirkens talsmann i Oslo, vågde ikke den sivile øvrighet å komme med kirkefiendtlige utspill. Han var nemlig så mye intelligentere enn statens talsmenn at ingen turde diskutere med ham.

I dag kom han til middag i klosteret i Gamlebyen.

De hadde dekket hans plass ved bordet med hvit duk og levende lys, slik det tilkommer en prelat. Han fikk også en bedre vin enn brødrene, en frateren hadde vært nede i vinkjelleren under kjøkkenet og hentet. Den var fra 1969 og ble regnet for å være klosterets stolthet.

Men hverken mat eller drikke klarte å løse tungebåndet på biskopen. Det var tydelig at han ikke hadde anledning til å si mer enn det han hadde sagt under aperitiffen. Og det var at mysteriet om hvem som hadde forhandlet frem denne løsningen med Masfjorden, langt fra var løst. Det hadde ikke lyktes departementet å finne rette vedkommende. Han unnlot å nevne det som biskopen hadde antydnet i telefonen til Andreas, det at rette vedkommende hadde stukket av fra Oslo og at de nå drev og undersøkte hans forbindelser i utlandet.

- Hvor er frater Andreas? Biskopen så opp fra fatet med ørret.

- På kjøkkenet.

- Skal han ikke spise sammen med oss?

- Nei, han må spise det som blir igjen ...

Dette ga biskopen anledning til å lufte noen tanker.

- Jeg hører at kokken deres er kjent i Roma?

Alle så på biskopen.

- Ja, hans navn dukker opp av og til. Jeg mener, det later til at han gjort inntrykk på noen der nede.

- Hvem da? Det var pater Jon som begynte å bli interessert.

- Vel, Roma er verdens største sladderbørs ...

- Hva sier de om ham da?

- Jeg husker visst ikke, men det har ingenting med kjøkkenferdigheter å gjøre.

- Hva da? pater Olav forsøkte denne gangen - det var utenkelig at biskop Fromm ikke husket.

- Sant å si skjønner jeg ikke så meget av det hele.

Her ble biskopen heller ikke trodd. Det måtte han ha forstått, for han fortsatte:

- Kokken deres omtales gjerne som en mann de er villige til å betro hemmeligheter.

- Hemmeligheter?

- Spesielle saker, for å si det slik.

- Saker?

- Oppdrag da!

- Å ... lød det i kor fra brødrene. Nå var de på sporet.

- Han huskes i Roma for tjenester han gjorde Vatikanmuseet - og så et eller annet i Istanbul - ja, og i Jerusalem og i Egypt.

Et eller annet, det lignet ikke biskopen å være upresis.

Da Andreas dukket opp til kaffen, var temaet uttømt. Brødrene var like kloke, og det var Andreas óg.

Da de fulgte biskopen til døren, tok han frateren til side og hvisket noe i øret hans.

Etter vesper spurte prioren hva biskopen hadde villet.

- Han ba meg holde meg i landet i ukene fremover, bare for alle tilfellers skyld ...

MENS BRØDRENE i Gamlebyen i Oslo sang kompletorium, gjorde Sigmund seg klar til å reise hjem til Solheim.

Han hadde fått det travlere på hotellet i Instefjord for hver dag som gikk.

Dette var en naturlig konsekvens av avisoppslaget om paven. For det var hit de søkte alle sammen. De ærligste utga seg for å være journalister mens andre sa de var reisende, men de reiste aldri lenger enn til Solheim og tilbake igjen. Her kom folk fra hele verden, lot det til, skjønt de fleste sa de var på ferie da nyheten om paven nådde dem.

Nå sto han på sin post i resepsjonen og så på klokken. Det var bare to timer til han skulle tre av, klokken elleve, så ville han kjøre hjem. Leif, avløseren, pleide ikke komme før i aller siste liten, så han satt vel ikke ved rattet før kvart over.

Han hadde det ikke med å feste seg større ved gjestene. Men de siste dagene hadde vært noe utenom det vanlige. Ikke alle journalistene var norske. Noen var åpenbart sydlandske, andre snakket engelsk og noen fransk eller tysk. De var ikke alle journalister selv om de sa så, det var han hundre prosent sikker på. Pass er lett å fuske med, og et påfallende antall pass var flunkende nye slo det ham, han hadde dem til oppbevaring i resepsjonen. Hvem var for eksempel de to typene som hang i enden av baren og stakk hodene sammen hver gang de skulle si noe til hverandre? De bodde ikke engang på hotellet. Hvorfor var det så mange av gjestene som ikke var kommet inn når han gikk for dagen? Instefjord var jo ikke stedet for at aktivt natteliv.

Det som uroet ham mest denne kvelden var ikke gjestene, men en av hans venner fra Solheim.

Jonas Hope var forsvunnet.

Han hadde lånt ham nøkkelen til kirken, uten å spørre faren. Og etter det hadde ingen sett ham.

Jonas var kommet til Instefjord med bussen fra Solheim. Han ville snakke med Sigmund, han trengte hjelp. Han trengte bare et sted å losjere noen netter på Solheim, og siden alt var fullt, kunne kanskje kirken komme til nytte, han kunne sove i sakristiet for en natt. Hva som var så viktig på Solheim, måtte han gjette seg til selv, og det var fort gjort. Men Jonas hadde snakket med andre enn Sigmund, hotellet var jo fullt av journalister.

Sigmund hadde tatt ham med seg hjem til Solheim etter arbeidstidens slutt. - Jonas dukket aldri opp igjen.

Men andre var også forsvunnet.

Samme kveld som Sigmund kjørte Jonas tilbake til Solheim var to av gjestene blitt borte. De kom ikke inn om kvelden, og bilen deres var vekk. Morgenen etter var de fortsatt vekk. Rommene deres var tomme, regningene ubetalt. Lensmannen var blitt varslet. De hadde skrevet seg inn under navnene Spencer og White, men de så hverken engelske eller amerikanske ut. Bilen var blitt funnet i et skogholt på Eikemo, men det var ingen tegn på skade eller vold.

Sigmund ble sittende og stirre på de to innerst i baren, de hadde mye å snakke om.

Vinduene ut til hagen sto på vid vegg på grunn av varmen, de kunne godt ha befunnet seg på andre breddegrader alle sammen. Mange satt ute denne kvelden, den første sommerkvelden de hadde hatt dette året.

Betjeningen i baren løp frem og tilbake med forfriskninger, i ett sett.

Leif kom i siste sekund. Sigmund forklarte det lille som var å forklare, at hotellet var fullt og at nykommere måtte sendes utover fjorden dersom de skulle finne husrom. *Bed and breakfast* var ikke vanlig i fjordene, og folk ble heller ikke oppmuntret til å oppsøke private. Egentlig burde avisene be folk ta med seg telt denne sommeren, her var nok av steder å slå seg ned.

Sjur, lensmannen i Brekke, hadde vært innom flere ganger denne søndagen og bedt om å få se passene til alle på hotellet. Han forsvant like etter, men kom tilbake bare noen timer senere og ba om å få se dem igjen, han beholdt noen av dem. Lensmannen i Masfjorden hadde også vist seg. De to konfererte flittig da de så gjennom passene på ny.

Turen fra Instefjord til Solheim gikk raskt, men veien var så elendig at det var livsfarlig å kjøre fort. Det var nesten midnatt da han kom hjem, og det var Leif sin skyld, fordi han alltid kom i siste liten.

Hjemme ventet Eskil på sønnen for å fortelle det de hadde oppdaget på kirkeloftet etter gudstjenesten samme dag.

Sigmund stusset ved det han hørte - Jonas kunne da ikke ha slått seg ned der oppe, det måtte ha vært en annen? Det store spørsmålet var ikke hvor Jonas hadde vært, men hvor han *var*. Og der kunne ikke Eskil være til hjelp.

Sigmund var under tredve år gammel, liten av vekst, mager og hadde et tynt skjegg. På grunn av vekslende arbeidstider var han ikke et fast inventar på Solheim. Til gjengjeld traff han flere gjennomreisende enn de andre og var alltid et oppkomme av nyheter og rykter, noe som gjorde ham populær på et sted hvor ingenting skjedde. Han kjente Ole og Søren fra skoledagene, og det hendte at han besøkte dem i fritiden. Selvsagt hadde han sett avisoppslagene,

men hadde hatt liten tid til å snakke med folk på Solheim på grunn av øket aktivitet på hotellet i Sogn. Han fikk heller ta seg tid til å oppsøke Ole neste dag og slå av en prat om den nye situasjonen som de alle var dumpet opp i.

Han var for trett til å bli sittende utover natten.

- God natt, far – ser deg i morgen!

- Sov godt, gutten min!

*

MAGNUS VÅKNET ved at noen slikket ham i ansiktet. Han hadde latt teltdøren stå vid åpen på grunn av varmen og det var fritt for hvem som helst å komme inn om de ville.

Han sov tungt, og det tok noen sekunder før han var ved full bevissthet.

Han så ikke straks hva det var som sto over ham og forsøkte bare å skyve den uvedkommende bort. Men der hadde han forregnet seg, for dyret var større og sterkere enn han selv. Jo mer han skjøv og dyttet, desto ivrigere ble beistet. Snart befant de seg i en lek hvor Magnus dyttet og dyret trengte på av alle krefter. Til slutt ga han opp og ble liggende helt stille med hendene over ansiktet mens slikkingen fortsatte.

Hans første tanke var at det var en av sauene som hadde forvillet seg inn i teltet. Men dette var noe større enn en sau. Da han endelig fikk reist seg så pass opp at han kunne se, var det et par godmodige øyne som stirret på ham. Disse tilhørte en svær hund med tykk pels, den var sort og hvit i et litt uryddig mønster.

Så satte hunden seg ved siden av soveposen hans og fikk takk for oppmerksomheten. Det var et velstelt dyr, pent trimmet og med skinnende

pels. Den hadde tydeligvis utpekt seg Magnus som herre og mester. For da han omsider klarte å komme seg ut av teltet, fulgte den trofast etter. Klokken viste ti på seks og de andre var ikke våkne ennå.

Derfor tok han dyret med seg i en liten runde i leiren. Vann hadde de rikelig av og hunden tok godt for seg.

Dyret ville leke, liten tvil om det. Den begynte straks å kaste på seg, gjøre sprang og hopp, og Magnus fant en pinne de kunne leke med så lenge.

Det skulle han ikke ha gjort, for i det samme begynte hunden å bjeffe, høyt og dundrende. Magnus forsøkte å hysje den ned, noe som bare virket til å gjøre den livligere. Etter dimensjonene å dømme måtte veie minst nitti kilo. Den var i god form, lot det til, spenstig og akrobatisk.

Bjeffingen tiltok da Magnus forsøkte å manøvrere den bort fra plassen der teltene lå. Han kunne ha spart seg dette, for nå dukket de andre frem, søvnige og forvirret.

Hunden gjorde seg flid med å hilse på hver og en, men kom så tilbake til Magnus og satte seg på føttene hans så han ikke kunne rikke seg.

- Hvem er det?! Lars virket ikke helt våken ennå.
- Aner ikke ... han bare kom inn teltdøren!
- Men dette er ikke en vill hund?
- Åpenbart ikke.
- Hva slags hund er det - jeg mener, hvilken rase?
- Aner ikke ...
- Det er i hvert fall en av de største!
- Se de potene!
- Se på ørene!
- Men hvorfor har den så sørgmodige øye?

- Den har ikke det, det bare virker slik på oss mennesker.
- Han logrer hele tiden - det betyr at den er glad.
- Det betyr ikke det, det betyr bare at den er oppmerksom.
- Se - han smiler!
- Det er fordi du klør den bak ørene!

De gav den brødkiver med sardiner til frokost. Den var virkelig umettelig, til slutt måtte de si stopp. Da pep den og så så sørgmodig på dem at den fikk et brød til.

- Den må ikke få for mye, innvendte Severin, ikke fordi han var kokk, men fordi han visste litt om hunder.

De hadde aldri sett noe lignende før. Men ingen av dem ante hva rase dette var. Den var stor som en St. Bernhardshund, ellers var den forskjellig.

- Men hvor i all verden kommer den fra?

- Den kommer selvfølgelig fra de som bor der nede! Lars pekte i retning Stallane.

Intet tydet på at den var en omstreifer, dessuten var den svært knyttet til mennesker. Nå ble Magnus vasket i ansiktet for tiende gang på bare noen minutter.

- Kom, vi går og bader!

Lars hadde funnet en ny sti opp til vannene. Denne gikk helt til venstre fra platået, i retning Solheim, og var usynlig på grunn av en del kjerr. Det dreide seg om et gammelt sauetråkk som var lett å følge, Stallane var helt ute av syne. Etter bare en halv times rask stigning var de oppe på fjellet over leiren.

Hunden trasket etter mens den pustet og peste i varmen, det rant fra de hengende leppene. Men han var også den første til å kaste seg i vannet. Og

der plasket de omkring alle åtte. En vill og begeistret lek fant sted i det friske fjellvannet, av og til forsøkte hunden å redde en av dem og trekke ham til land. Men de andre kom stakkaren til unnsetning med en avledningsmanøver.

Endelig hadde broderskapet IKTYS fått den maskoten de alltid hadde ønsket seg - om så bare for en dag.

Men da de kom tilbake til kvelds, viste ikke hunden den minste tendens til å gå hjem igjen til Stallarne.

Kunne han være kommet et annet sted fra?

Neppe, det lå ikke flere hytter her omkring ifølge kartet, selv om området het Eikemostølen.

Hvorfor ville han ikke hjem igjen?

De måtte gi ham et navn kom de til, selv om dette bare var midlertidig.

Magnus som var teologen deres nølte ikke:

- Vi kaller ham Dominikus! Dominikanerne er sorte og hvite - jeg mener drakten deres ...

- Hadde ikke Sankt Dominikus hund?

- Jo - visst hadde han det!

Dominikus spiste like mye som de andre til sammen, de oppdaget de fort. Dersom han ikke ville hjem igjen med det første, måtte Hans og Lars ned til Solheim og handle mat igjen, kanskje allerede neste dag.

Dominikus var blitt broderskapets midtpunkt. Han bestemte snart alt. En gang Lars ville stanse ham fra å leke med kaffekjelen, reiste han seg bare på bakbenene, la to svære poter på skuldrene til Lars og begynte å slikke ham over hele ansiktet. Dyret gjorde kort sagt som han ville - han kjente jo ikke det nye navnet sitt og speiderne ante ikke hva han het i virkeligheten og hvilke ordrer han var vant til å lyde. De forsøkte på forskjellige sprog, men han

reagerte ikke. Ett var sikkert - Dominikus stortrivdes med speiderlivet.

Da de sang kompletorium - kirkens aftenbønn - lå han fromt med hodet på forlabbene. Da de trakk seg tilbake i teltene for natten, diltet han etter Magnus. Dette skapte litt problemer, for teltet var i minste laget. Men de to ble enige om at dersom Dominikus lå med hodet ut teltåpningen og vendte ryggen mot Magnus, gikk det akkurat.

Lukten av hund gjorde ham lykkelig, det var en inderlig god lukt. Først lå han med ansiktet inn mot ryggen til Dominikus, men det ble for varmt. Så snudde han seg og de sov rygg mot rygg.

Det Magnus hadde oversett da han tillot dette varme partnerskapet, var at Dominikus snorket.

Halvt sovende og halvt våken dunket han dyret i siden flerfoldige ganger i løpet av natten - med intet resultat. Snorking og Dominikus hørte sammen.

*

MANDAGEN VAR forløpt stille og rolig på Solheim. Det eneste som skjedde hos Ole var at Sigmund dukket opp ved tolvtiden. Da var Søren gått hjem for å se til foreldrene, for skams skyld, som han sa.

Sigmund festet seg straks ved bildet av paven.

- Hvor har dere fått dette fra?
- Har tatt det selv ...
- På fisketur?

Ole nikket. Han sa ikke et ord om at det kanskje ikke var paven likevel, slik speiderne hadde påstått.

Sigmund kunne fortelle om stor aktivitet i Sogn på grunn av dette

selebre besøket, dag som natt.

- Har dere merket noe her inne?
- Selvfølgelig har vi det - også ved nattetider.

Ole stolte helt på Sigmund og fortalte om drapet på politimannen, om sveitserne og om Jonas som var forsvunnet. De hadde ringt ham fra Matre tidligere på dagen for å høre om noen hadde sett ham, i avisen begynte de å bli urolige for ham. Det var foreldrene også.

Sigmund fortalte om to som var stukket av fra hotellet, hvis bil var blitt funnet nær Solheim, godt skjult, men altså ikke godt nok. Han fortalte videre om mye trafikk om natten, ting som befolkningen her neppe merket større til, siden de sov på den tid av døgnet. Dessuten var flere lensmenn på farten i ett sett.

Ole følte seg svært beklemmt - det var hans skyld alt sammen. Men hva fryktet man egentlig?

- At noen vil forsøke å kidnappe ham?

Sigmund tygget litt på det før han svarte:

- Eller drepe ham ...
- Hvorfor det? Noe langt inne i Ole ble urolig ved tanken.
- Fordi det finnes fanatiske mennesker overalt ...
- Men hvorfor korvettene i tillegg til politibåtene?
- På grunn av undervannsbåter?
- Men tenk om de har det også?
- Hvem vet ...

Dette var så pass nye perspektiver for begge at ingen av dem egentlig forsto hva de snakket om.

Sigmund kastet et nytt blikk på bildet av paven.

- Kan du skjønne hva som feiler folk ... ville skade en gammel og fredelig mann?

Nei, Ole skjønnte det ikke han heller. Men han turde ikke lette sin samvittighet og fortelle hvordan dette var blitt kjent. Det var en ørliten trøst i å tenke på det som de to speiderguttene hadde sagt at dette ikke var paven likevel. Men det rimet jo ikke - hvorfor leke pave på et sted som dette? Hvem var det da som skjulte seg der ute? Ingen som ønsket å skjule seg ville finne på noe så sinnssvakt som å forkle seg som pave. Nei, forklaringen var nok en annen. Og de ville oppdage denne før eller senere.

Hva gjorde de nå? Han bød Sigmund en kopp kaffe og de to satte seg på kjøkkenet. Oppe ved skolehuset var forresten den sorte bilen kommet tilbake igjen mens jeepen fortsatt var borte.

Sigmund foreslo at de skulle ha mer kontakt i tiden fremover, de kunne sammenligne opplysninger, supplere hverandre med informasjon, og så videre.

- Men hva er det vi egentlig vil?

- Være med og passe på paven - så enkelt!

I det samme kom Søren tilbake. Det skjedde på den måten at døren gikk opp med et brak og en sterk ungdommelig røst sang første strofe av Franz Schuberts "Ave Maria":

- Siste nytt! Vatikanet skal flytte til Solheim!!

- Hva sa du?!

- Mamma vet at det er sant - hennes søster på Hope har ringt og fortalt henne det! På butikken sier de det samme.

- Ærlig talt, Søren! Hvor ofte må jeg be deg ta til forstaden?!

- Ta til forstanden selv - skjønner du hva du egentlig har satt i gang?

- Ti still! Hold kjeft!

Søren kvitterte med å kile Ole slik at han ble helt spremsk og ropte "stopp" og "stans" mens han oppførte en slags krigsdans midt på gulvet. Det hele endte med at han falt, Søren satte seg øyeblikkelig på ham og fortsatte kilingen. Ole hylte nå som en stukket gris og ba Sigmund om hjelp. Sammen klarte de å få Søren plassert i en dyp lenestol. Der satt han og strålte som sol og måne og alle stjernene – ha, ha, ha!

*

ABRAHAM DUKKET opp ved middagstider og de fire spiste sammen, en litt uvanlig sammensetning.

Naboen hadde egentlig ikke nytt å fortelle, bortsett fra at det var flere båter som passerte ved nattetider enn vanlig. Storesundet var stengt av politiet om natten, hadde han oppdaget, han fikk ikke selv ro den veien for å fiske. Sundet ved Neset ble passet på av en politibåt hele natten igjennom, helikoptrene sto trolig fortsatt på øyen.

Ole lurte på en detalj som lett kunne gå i glemmeboken:

- Har du hørt bjeffing der ute fra?

- Hva sa du? Abraham mumlet spørsmålet frem med munnen full av potet.

- Bjeffing ... fra Øyne?

Han ristet på hodet mens han forsynte seg på ny.

- Hvorfor skulle jeg ha hørt bjeffing? spurte han mellom to munnfuller.

- Fordi vi har hørt det, kom det kjapt fra Søren som nettopp var kommet inn fra kjøkkenet med mer fisk og med Oles forkle om livet.

- Bjeffing - på Solheimsøy?

- Ja, flere kvelder på rad.

Abraham tenkte mens han tygget.

- Nei - aldri. Er dere sikre på at dere hørte riktig?

- Ja helt, kom det fra begge samtidig.

De fire ble sittende og diskutere til det var tid for å se over garnene. Et nytt og stort tema var selvsagt Siri Knappen. Hennes virkelige navn og identitet hadde vært ukjent for Abraham, men dette forklarte mye og mer enn mye. Bergensk aristokrat – Emerentienne Rosendal, eller Rosenhoff, eller Rosenlund? Men hvor mange visste alt dette? Politimesteren visste alt om alle, slik var det i distriktene. Skolelæreren visste sikkert alt sammen, og presten, selvfølgelig.

Det som var viktig var selvsagt den detaljen at en vei førte ned til Knappen fra veien ovenfor, den som gikk utover i fjorden og hvorfra man kunne ta av til Knappen uten å bli sett fra Neset. Med andre ord var det ingen av dem som kunne vite hvem Siri hadde kontakt med, postmannen og landhandleren tok alltid veien fra Neset, den gikk forbi både Ole og Abraham.

Hun hadde visstnok falt for Søren, etter hans eget sigende – men hvem i Masfjorden gjorde ikke det? Mon tro om han hadde introdusert seg som Balder fra Solheim, det kunne ligne ham? Måtte det pavebesøk til før de begynte å kjenne hverandre her inne?

Abraham spiste med skipperluen på, typisk! Ingen hadde noensinne sett ham uten dette plagget. Kjente han Jonas? Nei – egentlig ikke. Hva med Sigmund? Nei, ikke han heller, men han kjente faren godt fra ungdommen, en religiøs og nøktern mann.

Søren bar ut skitne tallerkener og kom tilbake med en dessert av

forskjellige frukter, sirlig delt i smått og blandet med en skvett portvin over, noe Abraham ikke merket, han var avholdsmann, som flere i hans generasjon var det.

Telefonen ringte i det samme som det gamle vegguret begynte å slå seks.

Det var Lensmannen. Visste de hvor Sigmund var? Jada, han var på besøk hos foreldrene. Ikke lenger, vet dere hvor han er nå? Ingen peiling – sikkert på vei tilbake til Instefjord. Han er ikke kommet frem som avtalt ... Han kommer sikkert med det aller første! Jeg ringer om han skulle dukke opp her.

- Vent litt, Geirr – kan du si om paven fortsatt er på Solheim?

Intet svar fra lensmannen.

- Hallo, noen der?!

- Jada ... ta det med ro, gutt – hvorfor skulle han ikke være på Solheim?

- Fordi vi fotograferte ham igjen i forgårs og en av speiderne fra Bergen så bildet og sa bestemt at det ikke var Hans Hellighet, men en annen. – Si meg, bruker Vatikanet dobbeltgjengere om det skulle knipe? Klikk, sa det i andre enden.

Ole la røret på. Begynte folk å bli paranoide her inne – hva med ham selv? Kanskje kunne det henge sammen med at Jonas hadde vært savnet noen døgn. Kunne det være tale om gisseltaking? Hvorfor det, det var jo paven de angivelig var etter?

Abraham takket for seg og gikk. Nå ventet garnene.

OLE DIRIGERTE Søren mot Knappen.

- Hva vil du der, jeg har jo sett meg omkring der ute ...
- Ikke overalt.
- Hva har jeg glemt?
- Det samme som lensmannen!
- Si det, da, Ole!
- Nøstet på Knappen ...

Det var sant, de hadde ikke tenkt på nøstet, Søren hadde bare sett innom noen gamle og tomme uthus.

- Men ingen kan overnatte der?

- Det vet vi ikke, nøstene her inne har ofte en lem eller to til å legge ting på, en slags etasje nummer to.

Det stemte, for årer og garn og bøyer og annet kunne ikke ligge og slenge der som båtene sto eller hang.

Klokken viste ikke mer enn halv åtte.

Nøstet på Knappen hadde ikke vært i bruk på lang tid. Siri Knappen hadde ikke brukt båten siden mannen døde, nå var den heist opp fra vannet og lå og duvet i løse luften mens vannet skvulpet mot stenene like under. Påhengsmotoren var stuet bort i et hjørne. Her luktet det av tjære, tang og tare, den lukten som gir alle nøst et særpreg som aldri var å ta feil av, en lukt som pirret sansene.

Hva var det egentlig de lette etter? Det var ingen av dem helt klar over, men et eller annet instinkt hadde drevet dem hit, en sterkere drift enn nysgjerrighet, særlig satt den dypt hos Søren. Han begrunnet dette med følgende: For det første hadde noen drept politimannen i skolehuset, for det annet var Jonas som sunket i jorden. For det tredje visste de at lensmannen

ikke hadde rukket å se seg grundig om, det hadde Siri Knappen bekreftet.

Først så de om noen kunne ha skjult seg et eller sted blant alt utstyret som lå her og der. Søren klatret opp på loftet og snuste der, men ristet bare på hodet. Ole drev og lette bak en masse planker som sto opp mot den ene veggen, også resultatløst. Ingen kunne ha hatt dette som skjulested, og de kunne ha spart seg umaken, lot det til.

Det var i det de skulle gå igjen at Ole kom til å tenke på båten som hang mellom himmel og jord.

Han gikk bort til heisemekanismen og satte sveivenøkkelen på plass. Så begynte han å fire båten mens det knirket og knaket i taljer og rep. Da båten lå på høyde med dem selv, stanset han sveivingen og gikk bort og fjernet presenningen som dekket denne.

Han ga fra seg et høyt gisp.

Så ropte han på Søren.

De stirret ned i båten og så der noe de aldri hadde sett før.

I bunnen lå et livløst menneske, en mannsperson, og han var tilsølt av en sort masse som måtte være blod. Dette kom fra et dypt og bredt sår i halsen - det så ut som om hadde kuttet strupen på ham.

Hvem var de det sto og stirret på?

Det var ingen av dem i tvil om, for den som lå der var ingen andre enn Jonas.

Etter å ha stått og stirret i noen minutter dekket de båten til med presenningen og skyndte seg opp til Siri Knappen for å ringe til lensmannen.

Hun viste seg svært behjelpelig og lånte dem telefonen i inngangshallen mens hun selv gikk inn på kjøkkenet og ventet der. Geirr befant seg i Instefjord - sa han ville komme med det samme.

De var tre mann i bilen som kom en time senere. Ole og Søren ble bedt om å dra hjem igjen og holde seg der til politiet hadde sett seg om.

De rakk så vidt å sette et trollgarn på veien. Men de tenkte lite på fisk, hummer og krabbe denne gangen. Søren tok det hele tungt, observerte Ole, han hadde nok fått seg et større sjokk. Ole visste at han måtte bevare fatningen for dem begge. De skyndte seg med garnet og dro rett hjem. Der unnet de seg litt av Oles Whisky, en eldgammel årgang han sjelden tok frem. Dett hjalp på nervene til Søren.

*

LENSMANNEN FIKK øye på bildet av paven med det samme han kom inn i stuen.

- Hvem har tatt dette?
- Jeg, kom det kort fra Ole.
- Når ble det tatt?
- For et par dager siden?
- Kan du være litt mer presis?
- Fredag kveld ... nevnte dette for deg på telefonen ...

Lensmannen viste det til de to assistentene som nettopp var kommet inn døren. De var folk var Sogn, lot det til.

- Dette er temmelig identisk med bildet i avisen, sa han og så på Ole. Det kunne vært tatt med samme kamera ...

Det siste sa han henvendt til medhjelperne.

- Har du flere bilder, Ole?
- Nei - bare dette.

Nå satte han det tilbake på hyllen.

- Hør, sa lensmannen henvendt til begge to - dere får holde for dere selv det dere har sett på Knappen. Det kommer en pressemelding en av de første dagene, men den skal komme fra oss - forstått?

De samtykket villig.

- Dersom dere oppdager mer, får dere ringe oss med det samme.

Ole var ikke helt ferdig med myndighetene ennå.

- Vet dere hvor alle sveitserne er blitt av, de som holdt til i skolehuset?

- De er vel dratt over til Øyne ... har ikke noe med dem å gjøre.

Men det var noe i stemmen som sa at han visste mer.

- Det er en ting jeg står og lurere på ...

Lensmannen snudde seg og så på det skjeggete ansiktet til Ole, han hadde fortsatt skjerfet om halsen og hatten på, som om han skulle ut igjen med en gang.

- Og det er ...?

- Er det ikke rimelig å anta at de som eventuelt vil forsøke et anslag mot paven, har en medhjelper her på Solheim ... at vi har en muldvarp i bygden?

- Sa du muldvarp ...?! Søren stirret skarpt på Ole.

Ole nikket og fortsatte å tygge på et strå han hadde i munnen. Nå så de spørrende på Tryggve. Det tok noen sekunder før han svarte:

- Hadde ... jeg tror muldvarpen er død nå ...

- Det får vi se, svarte Ole mens han spyttet ut litt av strået.

- Hva mener du med det?

- Jeg mener at dersom du har rett, Tryggve, så vil det kanskje slutte å skje dramatiske ting her på Solheim ved nattetider.

- Med mindre de finner seg en ny kontakt, hvem det enn måtte være!

Denne observasjonen kom fra det lyse hodet til Søren.

Lensmannen smilte uten å si noe.

- Vil du at vi skal holde kontakt med Siri?

- Gjerne for meg, ikke skrem henne, vil dere?

- Tror ikke hun er så lett å skremme ...

- Hvordan det?

- Vel – hun er en meget lærd dame ... slike pleier å ha orden på tanker og følelser ...

- Og hvor har du det fra, ville Søren vite?

- Fra deg!

Så gikk politiet, men ba dem nok en gang om å låse huset forsvarlig og ikke gå ut etter å ha lagt seg.

*

DE SATTE seg på planen utenfor huset. Natten var varm og de drakk sitron te mens Ole røykte en siste pipe før sengetid. Det var en sakral akt. Langsamt inhalerte han den smakfulle røyken. Like langsamt blåste han den ut gjennom neseborene. At det var noe hellig over denne handlingen hadde Søren aldri vært i tvil om, dessuten sto det på pakken: St. Bruno. Selv røykte han ikke, men var godt vant til å sovne til denne hellige lukten. Dette var det nærmeste Ole kom religion, tenkte han, og i aftenbønnen henvendte han seg alltid til denne ukjente helgenen – St. Bruno - og ba om at Oles helse ikke måtte bli skadet av en slik uvane.

Søren hadde satt talglys på bordplaten. Den var av marmor, norsk marmor og var svært gammel. Kantene rundt var av tre malt i en falmet

grønnfarve. Stolene de satt på var også utgamle.

Ole hadde lagt benene på en stor trekubbe mens han nøt nikotinen forhekselse. Dette gjorde ham alltid fjern i blikket, lik en narkoman, ja, for det var jo det han var. Men med ett forandret uttrykket seg, nikotinen måtte ha øver sitt verk. Nå satt han og tenkte så det knaket. Leppene ble smalere, rynkene i pannen ble dypere, øynene ble mørkere.

- Hva er det?

Jeg tenker.

- Jeg ser det. Si hva det gjelder!

- Jeg tenker at vi kanskje burde ha en hund!

- En hund?

- En hund!

- Og den skal være med deg ned på saken hver dag?

- Nei - den skal passe huset!

- Stakkars hund ...

- Hvorfor det?

- Fordi de trenger selskap hele tiden!

- Ellers ...

- Ellers blir de deprimerte!

- Og hvor vet du alt dette fra?

- Vi hadde hund før, husker du ikke det?!

Ole husket ikke.

I det samme så de noen ro fra Småsundet i retning Knappen. Det måtte være Abraham. Det var mandag og da begynte han vanligvis ukens arbeid.

Ole satt fortsatt og tenkte. Igjen hadde ansiktet fått dette konsentrerte uttrykket, blikket ble fjernt og han hadde trukket hatten ned i pannen.

- Hva er det nå du tenker på?

- Jeg tenker på det faktum at ingen har kjørt ned til Knappen for å hente Jonas ...

Det var nå et par timer siden lensmannen hadde reist. De sa de ville komme tilbake med det første. Men de så ikke Knappen fra der de satt, og en av politibåtene kunne ha vært der. Vent litt - der kom et fly ute fra fjorden. Det måtte være ambulansflyet som skulle hente Jonas til Bergen, til Gades institutt. Det betød at lensmannen snart var tilbake igjen.

De ble sittende og vente. Natten var varm og natten var ung. Det var skjedd for mye til at noen av dem ville legge seg.

Flyet landet på sin vanlige plass, like utfor bryggen på Solheim.

Så skjedde ingenting på en stund. Ole stappet seg en ny pipe.

Det dukket opp et par båter i horisonten, men de forsvant innover mot Matre. En av politibåtene sirklet rundt Øyne, et syn de var blitt vant til. De hadde forsøkt å få tak i Sigmund, men han var på vei til Instefjord og kom ikke tilbake før neste dag.

Nå skjedde det endelig noe. For flere biler var på vei opp til kirken. De gikk rundt huset for å se bedre. Det var ikke de to bilene de forbandt med skolehuset, så det måtte være lensmannens folk. De hadde vel ventet på hjelp fra Sogn, teknikere og den slags.

Bilene beveget seg mot Knappen, det var tydelig.

Så ble alt stille, og de to fortsatte å drikke iste, Ole røykte intenst. Temperaturen var oppe i femogtyve grader, det var langt på kveld og fortsatt lyst.

Så hørte de en bilmotor til - nei, det var en av bilene fra Knappen som var på vei tilbake. Den stanset like ved veien opp til huset der de satt.

Det var Tryggve. Han så oppskaket ut.

- Har dere vært her siden vi sist snakket sammen, som jeg sa dere skulle?

Begge nikket.

- Hvorfor det?

- Er dere helt sikre?

- Helt sikre - hva mener du med det? Ole tok pipen ut av munnen for et aldri så lite øyeblikk.

- Kan dere bevise at dere har vært her?

Nå så de på hverandre. Hva i all verden ...?

- Nei, du må pent tro oss - hva er skjedd?!

Lensmannen dumpet ned i en av stolene og la hodet i hendene mens han langsomt forklarte:

- Jonas er forsvunnet - borte - vekk ... det lå intet lik i nøstet på Knappen! Så ble det stille i stuen, helt stille.

- Noen må ha fjernet ham - og det var ikke Siri Knappen, det kan jeg love deg.

- Har dere forresten vært hos henne igjen? Det var Ole som spurte.

- Nei, ikke ennå ...

- Det ville jeg gjøre, hvis jeg var dere. Så mye som det skjer for tiden har hun ingen grunn til å føle seg trygg!

Lensmannen nikket. Han ville dra ned til henne med en gang.

- Får vi bli med? Det var Søren som forsøkte seg.

- Nei! Dere blir her.

Så ble han stående og tenke seg om før han spurte:

- Har dere et værelse hvor Siri kan sove dersom hun blir skremt av alt

dette?

- Nei, skyndte Ole seg å svare. Mitt soveværelse er blitt mørkerom til fremkalling av filmer - jeg sover i far og mors seng.

- Der er det god plass, slapp det ut av lensmannen.

Men han angret straks det han hadde sagt da han så at Søren rødmet.

Det gnistret fra øynene til Ole.

- Jeg får heller spørre Abraham.

- Han er ute på fjorden.

- Jeg prøver likevel.

Ole virket utålmodig nå, han var begynt å stelle med pipen igjen.

- Er vi ferdige nå? Det var hans måte å be folk forsvinne på.

- Ikke helt. Jeg vil ha et ord med deg under fire øyne.

Så tok han Ole i armen og de gikk rundt huset.

Da Ole kom tilbake sto Søren der som et stort spørsmålstegn.

- Han ville bare vite om jeg hadde skytevåpen i huset, for alle tilfellers skyld ...

- Og hva sa du til det?

- Husker ikke ...

- Ole! Ta deg sammen. Fy søren – svarer du meg ikke lenger?

- Vent og se ... alt til sin tid!

- Ole! Vil du svare?!

- OK – jeg har pappa sin revolver fra krigen, da han var med i Bjørn Vest, den har han skutt flere tyskere med, sa han.

- Er den vedlikeholdt? Har du patroner?

- Ja da, massevis ...

- Man kan du skyte da?

- Det også – far lærte meg når vi var for oss selv et eller annet sted borte fra folk ... Skyter du?

Søren ristet på hodet.

Litt etter hørte de begge bilene forsvinne.

De ble sittende og se mot fjorden og den delen av Solheimsøy de hadde oversikt over. De var kommet så langt ut i juli at lyset fra fyret var begynt å bli litt skarpere om kveldene. Det var alltid et tegn på at solen var på vei mot en ny vinter. Men mye kunne skje før den meldte sin ankomst. Ole fortsatte å røke og tenke mens Søren laget mer iste. Han kunne ikke huske sist de hadde hatt en så varm sommer her inne.

Nå ble det helt folketomt på Knappen dersom de skulle flytte Siri. Ville det ikke vært klokere å sende noen av marinesoldatene dit?

Ole visste at alt var hans skyld i utgangspunktet – på grunn av bildet han hadde stilt opp på peishyllen. Men det var Jonas som hadde gjort hele verden oppmerksom på gjesten deres. Og det hadde han fått svi for. Han måtte ha stått i ledtog med folk som ville paven til livs, og en nyhetssending tidligere på dagen hadde forklart det norske folk hvorfor sikkerhetstiltakene var så omfattende. Det var mange interessegrupper som gjerne ville bli kvitt ham, siden paven var en uredd talsmann for rettferdighet og fred, en som ikke nølte med å peke på hvor feilen lå når noe gikk galt. - Men dersom de fikk drept ham, ville de ikke da sørge for at neste pave ble enda farligere? Så langt hadde de visst ikke tenkt. Men Jonas trengte ikke å ha stått i ledtog med noen – noen kunne ha fanget ham og brukt ham til sine formål. Det mest sannsynlige var vel at noen ville prøve å kidnappe Hadrian VII for så å kreve enorme summer i utleveringsgebyr. De trodde vel at Solheimsøy var deres store sjanse.

Og det kunne det ha vært - dersom det ikke var for kameraet til Ole og iveren til stakkars Jonas. For i stedet for å kidnappe paven i ro og fred, hadde de nå fått hele verdens oppmerksomhet over seg, dette var visst dekket på flere tv-kanaler rundt om. Eller var det omvendt - at trusselen var en følge av mediaomtalen, og at alt var Oles feil likevel? Det var noe ved gangen i det hele som Ole ikke skjønnte. Han fisket frem en piperenser fra lommen og begynte å kjærtegne snadden.

Det var begynt å skje underlige ting ved nattetider straks Jonas hadde vært der, han tenkte da på den stakkars politimannen som ble slått ned og som døde. Men det var skjedd så fort alt sammen. Kunne det bety at en eller annen operasjon allerede var i gang da Indre Masfjord Budstikke kom med bildet av paven? Hadde Jonas kanskje ødelagt hele opplegget for dem? Opererte de fra Instefjord? Hadde de kidnappet Jonas eller engasjert ham? Det var Jonas som hadde lånt nøkkelen til kirkeloftet, ifølge det som Sigmund fortalte.

Men et annet resonnement ga Ole litt mer trøst. I fall noen hadde fått vite om planene for paven på et tideligere tidspunkt, for eksempel gjennom departementene inne i Oslo, ja, da hadde jo Ole og Jonas reddet hele situasjonen ved å gjøre den offentlig? Han likte denne tanken bedre enn det som hittil hadde vært hovedteorien, at han selv startet det hele. Oppslaget i Budstikken kunne ha gitt eventuelle skurker et stort sjokk - deres hemmelighet var nå helt offentlig.

Hvilken rolle hadde forresten Sigmund i alt dette?

Gjennom arbeidet på hotellet kunne han godt ha blitt vervet av en eller annen gruppe. Det fine med Sigmund var at han nesten aldri var til stede på Solheim, enten arbeidet han i Instefjord eller så sov han på hotellet. Men det

skjedde også at han sov hjemme. Ingen hadde med andre ord oversikt over hans bevegelser. Mest sannsynlig hadde disse usynlige og ukjente en ny kontaktmann etter å ha kvittet seg med Jonas. Men hvem skulle han være? Dersom skurkene selv ikke hadde fjernet liket av Jonas, da hadde de en annen som hadde gjort det for seg.

Nå kom Søren med mer iste - da var det som om Ole våknet fra alle spekulasjonene. Hadde Jonas fortalt dem om ham selv - Ole? Var han kommet i faresonen? Var Søren også i fare?

Fra kjøkkenvinduet kunne de se stor aktivitet i skolehuset. Det var marinesoldatene som kom og gikk. De kom nok til å lete etter Jonas inntil de fant ham. Sveitserne var vekk.

Stakkars Siri Knappen. Hun kunne vært spart for alt dette. Men hun lot ikke til å la seg påvirke av det hele. Sannelig ville de avlegge henne et nytt besøk neste dag.

Søren var opptatt av en helt annen tankerekke. Fraværet av sveitsergarden, alle helikoptrene som kom og gikk, fraværet av bjeffing – alt tydet på pavelig fravær fra Solheimsøy. – Hvor hadde de gjemt ham? I Matrefjellene? I Kringlebotnen et sted? Det første var det tryggeste – men dit var det langt og uoversiktlig. Kringlebotnen var det vakreste sted på jorden, et dalføre dypt inne i fjellheimen – men dit var det langt og tungt fremkommelig.

Han luftet sine tanker for Ole som hadde fått fyr på pipen igjen.

- Ja, jeg har tenkt i de samme baner. Men alt kan tyde på at skurkene har latt seg lure – her skjer for mye ... derved er vi stadig i faresonen!

- Får jeg ikke se revolveren ...?

- Jo da – skal hente den med en gang.

*

TROLLGARNET VED Knappen var fullt av delikatesser for dem som nØt havets kulinariske gleder, bade fisk, hummer og krabbe. I kveld kunne de sannelig feste litt, men for hva? For a ha satt halve Norge paa hodet? De fant nok et paskudd, om ikke annet kunne de feire seg selv.

Først kom imidlertid Siri Knappen.

De åpnet forsiktig den gamle porten i tregjerdet som løp rundt eiendommen og bega seg opp mot hovedinngangen. Veien var gruslagt med hvit marmor, tusenvis og tusenvis av små biter, og fikk stedet til a se litt eventyraktig ut. Na la de ogsaa merke til at huset var malt i vekslende farger, ulikt det som skikken var her vestpa. Mønet var gult, veggene bla, sprossene røde eller grønne, og sa videre. Det var virkelig tale om et fantasiens rike – eller var de kommet til et lite Kina i Norge?

Søren stakk rundt til baksiden for a se om teorien om en vei ovenfra stemte. Det gjorde det. Her var en port nummer to, og en liten parkeringsplass like ved. Altsaa kunne folk komme og ga uten a bli sett fra Neset.

Ole banket forsiktig pa hoveddøren. Straks kunne det høres lyder innenfra. Siri åpnet og ønsket god morgen med blid stemme.

Kom inn – jeg har litt varm kaffe igjen pa kjelen!

Saa satt de pa kjøkkenet pa Knappen. Her var mye atmosfære, ikke fra Kina, men fra Norge. Gamle kokekar hang pa de solide treveggene, de fleste i kobber. De hadde vært flittig brukt den gang vedkomfyren ennå var i sving; na sto den i et hjørne til minne om husets høye alder og alle som hadde bodd

der før. Veggene var også fulle av gamle serviser fra forskjellige steder. De kinesiske sto i noen reoler for seg selv over spisebordet, de så også gamle ut.

- Har du kjøpt dem selv?

- Alt sammen – da jeg var ung og studerte i Shanghai! Jeg har mye mer i skapene der borte. Hun pekte i retning en gammel kakkelovn i et hjørne.

- Hvordan skaffer du deg ved til vinteren?

- Uthusene er fulle ... jeg betalte en ungdom for å fylle opp lagrene for en del år tilbake og her er mer enn nok. – Hva bringer dere hit til Knappen?

Ole fortalte alt det han visste om de siste dagers hendelser på Solheim. – Var hun klar over alt dette?

-Alt sammen – Geirr har holdt meg oppdatert. Han er min avdøde manns nevø, ser dere.

Så enkelt var det. Det var ikke mye de visste om hverandre her inne i fjorden!

- Men her har vært et rek av folk overalt – du må også ha hørt lyder om natten?

- Jada, massevis ...

- Er du aldri redd for å bo alene?

- Jeg er ikke alene – jeg har minst 20 katter her ute! Dessuten er det telefon i nesten hvert rom – samt en alarmutløser ... Jeg er blitt VIP med årene, skjønner dere, på grunn av mine studier – et internasjonalt klenodium! Nå lo hun så den lille kroppen hennes ristet. – Men det fikk min mann aldri oppleve, han døde så altfor tidlig. Vi er barnløse. Jeg kan ikke reise bort – hvem skal data seg av alle kattene?

Siri var liten av vekst, tynn, veide neppe mer enn 60-70 kilo, velkledd i fargerike stoffer. Hun bar håret i en lang pisk i nakken, bundet av et bånd av

mørkerød silke. Øynene var lyseblå – lysere enn Søren – huden mørkere enn vanlig, det kunne skyldes franske aner. Lesebrillene hang i en kjede rundt halsen når hun ikke hadde bruk for dem. Men det hadde hun nå, de var trill runder og ga ansiktet et ekstra smilende preg, nesten orientalsk. Men norsken hennes var klingende bergensk, med særdeles sterke skarrellyder i hver r hun kunne finne – hun talte med tre eller fire r'er, hørtes det som: trrrre – firrrre.

- Hva heter du egentlig?

- Frederikke Emerentienne Rosenlund, gift Knappen! Jeg har fortsatt familie i Bergen, og kanskje også i Frankrike, mor var fransk.

- Forsiktig med koppene, gutter, de er over fire hundre år gamle!

Ole vendte tilbake til det som var det store tema på Solheim – paven og alt oppstyret rundt dette hemmelige besøket. Han fikk sagt hvor lei han var seg for å ha satt det hele i gang ved å stille et foto på et sted der alle som kom kunne se det.

- Du kan ta det helt med ro, unge mann – du er helt uvesentlig i at dette!

- Hva sier du?

- Det kom lekkasjer fra UD lenge før dere to begynte å utfolde dere! Folk begynte å dukke opp i god tid før oppslaget i avisen.

- Hvordan vet du dette? Søren satt der og så ut som et eneste stort spørsmålstegn.

- Man har da telefon – og andre nyere former for kommunikasjon, elektronisk post, for eksempel.

- Er du tilknyttet sikkerhetstjenesten? - Det var Ole som plutselig hadde fått et av sine klareste øyeblikk?

- Det kan jeg ikke svare deg på, gutten min, men vær snill å ikke gå rundt og lufte den tanken for kreti og pleti!

- Kan du være tilknyttet et internasjonalt sikkerhetsnett? – Det var Søren som var begynt å tenke høyt.

Ole la straks hånden sin over hans – det betød "hold opp"! Så overtok han igjen:

- Men hvor er paven nå da? Alle tror tydeligvis at han fortsatt bor på Øyne, men vi vet at han har flyttet – det må være av sikkerhetsmessige grunner.

- Du har helt rett – de flyttet ham straks her begynte å dukke opp for mange nye ansikter, like før storinnrykket i forbindelse med avisoppslaget ...

- Men hvem er det som jakter på ham?

- Det er umulig å si – kan være så mange, vår tid er slik.

- Du har ikke sagt hvor han bor? – Ole sparket Søren på skinneleggen.

- Nei – jeg har visst ikke det ...

- Du skulle ikke tilfeldigvis kjenne ham? – Dette var en ren innskytelse fra Søren's side.

- Det kan godt tenkes – vi studerte sammen både i Shanghai og Peking da vi var unge! Han skulle også bli sinolog, men fikk religion på hjernen, som det heter i akademiske kretser. Og nå ser det ut som vi skal treffes igjen!

Ole og Søren så på hverandre, deretter på Siri, så på hverandre igjen.

-Ja, han har invitert seg selv på middag! Hun reiste seg, gikk ut i stuen og kom tilbake med et brev som var signert din Maurice, i parentes Hadrian VII. Det var datert søndag – for to dager siden.

Nå banket det på døren – bakdøren.

-Kom inn!

Noen kom og lukket døren etter seg. Han gikk ned gangen og rett mot kjøkkenet, han hadde sikkert vært her før. Der sto en av sveitserne, en fra den

pavelige livvakt. Han var godt voksen, over førti år gammel, kraftig bygget og med revolveretui i armgropen. Ellers var han sivilt kledd.

Siri gikk inn igjen i stuen og hentet en konvolutt. Hun bød ham plass ved bordet, men han takket nei. Flere ventet på ham utenfor. Ønsket hun ikke å ha noen av dem boende hos seg for sikkerhets skyld? Nei, hun gjorde vel egentlig ikke det. Men det ville glede Den Hellige Far meget dersom hun aksepterte ... Var det en ordre? Ja, godt som ... OK – gi meg noen vakre og unge! Skal se hva vi kan få til – de kommer i kveld. - Jeg har et gjesteværelse med tre senger. – Da sier vi tre, alle like unge og vakre ... Siri smilte avvæpnende. Offiseren lo. Så forsvant han like plutselig som han var kommet.

Ole og Søren takket for seg – de lovet på ære og samvittighet å ikke la noen få vite hva de hadde sett eller hørt. Og Siri trodde dem mer enn gjerne. Hun var tydeligvis glad i unge og vakre menn – paven hadde sikkert vært en av dem den gang de var unge.

*

DE GIKK ned til båten igjen og rodde hjemover. Ole minnet Søren om at de måtte hente mer sagmugg. Så ble han med ett innhentet av en tanke eller ide som fikk ham til å stanse roingen så enge.

- Jeg har det!

Ole så litt fraværende på ham:

- Hva var det nå du sa?

- At jeg har det!

- Hva har du? Ole lekte uskyldig med en av krabbene i fiskekassen

foran seg.

- Svaret på gåten!
- Hvilken gåte?
- Pavens forsvinningsnummer ... skjerp deg, Ole!
- Og hvor har du plassert ham?
- På Stallane! Såre enkelt.

Ole sa ingenting med det første – så kom det omsider:

- Du har dine lyse øyeblikk, gutt!

Søren strålte, svært fornøyd med seg selv:

- *Elementary, my dear Watson ...*
- Så, så - ikke overdriv nå!
- Men har vi tenkt tanken, er det sikkert at andre også har gjort det
- og har de ikke gjort det, kommer de til å gjøre det ...

Denne kolde og logiske tankerekken var ikke noe Ole likte å høre. Han lot krabbene i fred så lenge, plasserte hodet i hendene og albueene på knærne.

Søren hadde rett – paven måtte være på Stallane, han var ikke i tvil om det lenger. Det var både et klokt og et uklokt valg. Klokt, fordi det lå avsides og veien opp dit lett lot seg kontrollere – uklokt fordi det var vanskeligere å forsvare. Dette var fortsatt en hemmelighet, lot det til. Folk på Solheim trodde at han bodde på Øyne, som først meldt. Teorien om en dobbeltgjenger var det bare Ole og Søren som kjente til, samt disse speiderne fra Bergen. Hva Geirr visste, var umulig å si.

- Får jeg gi det et lite lynkurs i skyting?

Det fikk han.

Søren hadde ikke gjenopptatt roingen – han satt der og tenkte igjen. Omsider

kom det:

- Ole – så du noen av de tyve kattene til Siri?
- Nei ... gjorde du?
- Ikke denne gangen og ikke forrige gang jeg var der heller ...
- Hva er det du prøver å si?
- At hun har dem som en slags unnskyldning for aldri å reise bort ...
jeg mener: i fantasien ... Det er vel slikt som forekommer hos folk
som lever slik hun gjør?

Søren gjenopptok roingen. Ingen av dem sa noe på en god stund. Så fortsatte de å diskutere dette med Stallane, for og imot. Hvem i all verden kunne ha funnet på dette i første omgang? Det måtte ha vært noen inne i Oslo.

KAPITTEL 4

- Nye ansikter

*Hans og Lars drar til Solheim med skyss.
Dominikus' skjebne avgjøres.
Solheim er blitt verdens navle, later det til,
og mange nye besøkende kommer med bil eller ferge.
Noen av dem representerer UD.
En av dem går i dekning, og med god grunn.
En annen av dem legger seg inn hos Ole og Søren.
Presten fra Bergen kommer –
han drar først til paven, dernest til speiderne.*

Roger Ulven-Moe hadde for et par dager siden opplevd sitt liv største øyeblikk i UD. Han var blitt bedt av sin overordnede, Frederic Blohm, om i største hemmelighet å finne et trygt oppholdssted for paven, han ville bort fra varmen i Roma og hadde alltid levd med et sterkt ønske om et gjensyn med Norge, et land han kjente fra unge år og hvis natur han elsket. Denne henvendelsen kom fra statssekretariatet i Vatikanet og var topp hemmelig.

Først hadde Roger tenkt seg om, langt og lenge. Dernest hadde han skrevet ned på et ark forskjellige muligheter som falt ham inn. Så hadde han endelig begynt å undersøke hvilke av dem som kunne være realistiske løsinger på forespørselen. Han hadde i sakens anledning mottatt henvendelser fra det pavelige nuntiatur i Stockholm – han lovet å svare så raskt han kunne.

Ideen om Solheimsøy i Masfjorden kom fra en kontakt i Bergen som kjente en del folk der inne, særlig på Matre. Alt hadde foregått i største hemmelighet. Etter en del venting og mye frem og tilbake hadde kontakten forsikret hans mann i Bergen at de trolig hadde funnet et velegnet sted, et som var fraflyttet, men som ble leid ut til gjester om sommeren. Her kunne ikke folk komme og gå som de ville, her var kun adgang for stedets betalende gjester. Kontakten på Matre kjente eieren og ville søke å nå frem til ham omgående. Det var gjort innen få minutter. Eieren svarte et spontant ja på forespørselen, med et tilleggsønske om å få treffe paven personlig før han reiste igjen.

Nå var det allerede mange som kjente til planen – men flere skulle det bli. Og alle lovet de den aller største disgresjon.

Rogern ringte selvsagt til lensmannen på Matre og orienterte om situasjonen. Reaksjonen var først forferdelse, så oppgitthet – dette kunne han ikke stanse selv, men han ville advare mot valget av sted: det lå langt fra så isolert som de kunne ønske seg.

Og dette passet Roger fint. – Kanskje var tiden kommet til å gi Hans Hellighet en aldri så liten lærepenge. Han visste at hans forbindelser ville si seg enig i det. Men dette trengte ikke Frederic få vite. Paven og Roger sto nemlig for motsatte verdier.

Roger var typisk skandinavisk sosialdemokrat og trodde på alle tings vekst og fremskritt. Det bekymret ham ikke at økologiske profeter fortalte at det som var igjen av olje – svart gull – på norsk kontinentalsokkel burde få bli liggende urørt, han så heller at man utvant det som var og investerte i andre tiltak for fremtiden. Det gjorde ham ingenting et skilsmisseprosenten for ektepar nå var steget til over femti prosent – barn klarer seg alltid. Han lo av den romerske kirke for mangel tidsmessighet: ikke hadde de gifte prester, ikke kvinnelige prester eller biskoper – maken til diskriminering! Dessuten satt kirken på så store verdier at de sikkert kunne selges til inntekt for verdens fattige dersom krikaen virkelig var opptatt av dem. Roger hadde dessuten en lesbisk søster – det gjorde ikke hatet mot romerkirken mindre.

Alt i alt var tiden kanskje kommet til å gi deres yppersteprest en liten lærepenge.

Men det ene resonnementet førte det andre med seg: Hva dersom andre kom ham i forkjøpet, for eksempel ekstreme grupper i samfunnet, terrorister som likte å skilte med islam for å ha noe å skjule seg bak? Fristelsen til å kidnappe paven ville helt sikkert bli for stor for slike. Egentlig kunne han si seg enig med disse – verden trengte ikke flere paver, den trengte fremsynte og fremskrittvennlige politiske tenker, slike som ham selv. Du tilhører ikke vår tid, kjære pavemann. Du er gått ut på dato. Du trenger hvile ... Likevel var han ikke selv morder eller terrorist, bare en som trodde på fremskritt, alle tings fremskritt, alle menneskers fremskritt.

Frederic ville bli henrykt over at dette var gått i orden. Roger utarbeidet nå en liten rapport over sine aktiviteter i sakens anledning og la den på Frederics

skrivepult, han var visst ute i øyeblikket. Det han i farten glemte å legge ved var beskjeden om at han tok et par dagers velfortjent ferie etter denne kraftanstrengelsen. – Roger vill nemlig selv inn til Masfjorden for å se at alt var slik han var blitt forespeilet. Et kveldsfly til Bergen ville bety at han kom dit allerede morgenen etter. Han hadde flere han ville oppsøke før selebriteten selv ankom. Men mer enn et døgn eller to hadde han ikke, for hetebølgen i Italia hadde nå nådd slike høyder at det begynte å haste med å få denne 77-årige nordeuropeeren nordover igjen. – Nord og ned ... Ha, ha, ha! Han lo med seg selv.

Frederic selv mottok rapporten med tilfredshet. Noen detaljer gjensto å enes om. Men han kunne ikke finne Roger. Ingen kunne finne ham – hvor var han blitt av? Ansatte i UD hadde ikke sett ham siden han leverte rapporten på statssekretærens kontor. Hva skulle nå det bety?

Han fikk ikke anledning til å tenke så mye over dette etter at radionyhetene hadde forkynt oppslaget Indre Masfjord Budstikke. Paven var ikke lenger hemmelig gjest – alle og enhver kunne se bort på stedet der han bodde.

Selvsagt hadde han tatt med seg en stor kontingent sveitsergardister, disse var profesjonelt politi og pavelig livvakt. Selvsagt hadde norske myndigheter sendt ekstra politioppbud, til og med den kongelige norske marine hadde sent noen fartøyer inn dit for å overvåke situasjonen. Det viste seg at internasjonal etterretning som dekket både EU og Nato søkte kontakter der inne. De hadde visst funnet en slik på Solheim, en verdifull kontakt for asiatiske spørsmål – ja, verden var blitt liten!

Men internasjonale medier var helt fra seg av begeistring over hendelsen – paven som søker tilflukt i en kjølig vestnorsk fjord! De sendte nå folk til

Masfjorden fra alle himmelretninger. Frederic begynte å få en smule tvil om hvor klokt dette hadde vært, vel det var ikke hans eget påfunn.

Han rakk akkurat et kveldsfly til Bergen fra Gardermoen. Neste morgen bar det videre med bil og båt. Lensmannen holdt han løpende orientert om besøket.

Pater Florian var urolig for speidergruppen fra Bergen. Forhåpentlig ville han kunne treffe dem samme kveld. Det gjaldt bare å få kontakt med dem. Det kunne bli vanskelig, for de nektet å bruke mobiltelefonen de hadde med seg. Foreldrene hadde ringt sognepresten ned i ett sett – kunne han ikke finne en måte å komme i kontakt med dem på? De likte ikke helt det som nå skjedde. For der paven var, var også mange ulver, som en av dem uttrykte seg – det var overalt nok av dem som ville ham til livs. Løsningen ble at pater Florian von Hausherr ta en avstikker inn til Masfjorden. Det var pater Kristoffer som var speidernes prest, men han var i øyeblikket forhindret fra å reise grunnet pastorale gjøremål, som vielser, dåp, begravelser.

Florian hadde trukket i sivil, noe han sjelden gjorde. Han sto fremst i baugen da båten fra Sævråsvåg styrte innover fjorden. Det var uvanlig varmt vær. Ikke før hadde de lagt bak seg det litt flate kystlandskapet før fjellene begynte å bli høyere og horisonten smalere. Fjorden ble trangere og trangere jo lenger inn i landet de kom, det var i og for seg ikke noe nytt for ham, han hadde vært i Sogn på besøk en gang.

Så skjedde noe nesten mirakuløst. For der fjorden skilte seg i to grener og fjellene var som høyest, lå en liten øy – Solheimsøy. I samme øyeblikk ble den truffet av solens skarpeste stråler og så ut som en slags hemmelighetsfull oase. Det var den jo også, for det var her paven ferierte. Hvor speiderne deres var å finne, ble det hans første oppgave å finne ut. Kartet han hadde med seg viste at

mulighetene var mange. Forhåpentlig hadde de ikke tatt veien inn til Matre og opp i fjellene, da ville han aldri klare å finne dem. De kunne godt ha tatt bussen inn til Hope og dratt opp i fjellet derfra, det var ikke fullt så ille.

Vel, med tid kom råd.

Nå var det like før de skulle legge til ved Solheim brygge. Der var det fullt av folk og biler. Dette måtte være et gjennomfartssted, så vidt han kunne skjønne - ikke det beste utgangspunkt for å gjemme bort en pave.

Øverst på dekk sto samtidig noen reisende som så litt malplasserte ut: forholdsvis yngre menn med lange skjegg, lange frakker, kalotter på hodet og mørke briller. De så ikke ut som de var på ferie akkura.

DET VAR en varm og vennlig sommermorgen. Temperaturen var allerede litt over 20 grader. En tynn dis innhyllet landskapet i et slags brudeslør. Det var gjennomsiktig nok til at man kunne skimte naturen bak, fjell og høyder som var tettvokste av alle slags trær og vekster. Bjelleklang tilkjennega at her var sauer som gikk fritt omkring, lammene var allerede store. Hjort var det også vanlig å støte på her oppe. Mindre dyrearter, særlig gnagere, fantes overalt, uten at du så dem. Mennesker var ikke å se. Men det betød ikke at de ikke fantes.

Sveitsergardistene som hadde lagt ring om Stallane tok det i tur å holde vakt. Natten var delt i fire skift, men de varte ikke så lenge nå på sommerdagen. Men de var årvåkne alle sammen. For når de hadde flyttet paven op hit, var det selvsagt på grunn av medieoppslagene som de hadde trodd de skulle klare å unngå. To fiskergutter, hadde de fått vite, var det som hadde tatt bilde av pave Hadrian da de var ute og skulle sette garn. Bildet var havnet på feile hender, nærmere bestemt i hendene på en journalist i en lokalavis. Han hadde satt i gang hele spetakkelet. Nå var han funnet død, men legemet var forsvunnet, til hans families fortvilelse. De eller den som hadde drept ham, hadde også klart å likvidere en norsk politimann som var blitt funnet hardt skadet nede på Solheim. - Noe var altså i ferd med å skje, men mer presis turde de ikke være.

Og det var nettopp dette de alle hadde fryktet.

Beslutningen om å ta med så mange sveitsergardister som mulig, var tatt på høyeste hold i Roma. Paven hadde heller ikke protestert, men bemerket at han husket Norge som et fredelig land, men det var for lenge siden, for

terrorisme hadde bredt seg overalt på kloden. Det gikk ikke en dag uten at media kunne fortelle om nye tilfeller av vold og død. Paven selv hadde i flere taler kalt situasjonen for en tredje verdenskrig, og mange hadde fulgt ham i dette resonnementet.

Behovet for å dra ut av Roma så lenge hetebølgen varte, meldte seg tidlig. Temperaturene gjorde sveitsernes vaktjeneste till et martyrium, tross de lette gevanter de alle bar. Men timevis om gangen måtte de stå opp og ned uten å få drikke. De hadde bedt om å bli avløst oftere, men dette ble avslått – det var bare å venne seg til det hele. De som vokter inngangene til Vatikanet og hadde utsikt over deler av Petersplassen og trappen opp til den vatikanske basilika, kunne fortelle at turister besvimte med jevne mellomrom, det var stor aktivitet borte ved nødhjelpstasjonen, ambulanser kom og gikk hele dagen.

De så alle frem til øyeblikket da kirken ble stengt om kvelden og de kunne trekke seg tilbake til kasernen i Vatikanet. Der ventet post hjemmefra, en bedre middag, anledning til å se dagens nyheter, mulighet for å ta en svømmetur i et av svømmebassengene i Vatikanets hager. Der hadde det for øvrig oppstått et uforklarlig drama for litt siden. En ny rekrutt, fra St. Gallen, hadde druknet på uforklarlig vis. Familien hans hadde opplyst at han var en god svømmer og i topp form. Det vatikanske politi hadde kommet og snakket med dem alle sammen, først uformelt, så formelle avhør. Ingen lot til å tro at han døde tilfeldig, men stort lenger enn dette hadde de ikke kommet før avreisen til Norge. .

Sant å si hadde de sittet rundt bålet på Stallene kvelden før og diskutert nettopp dette.

Å overføre paven til Stallane var ikke en komplisert affære i seg selv. De hadde brukt noen helikoptre som norsk forsvar stilte til rådighet. Men de

hadde delt seg i to grupper: en på Solheimsøy og en her oppe i fjellet, hver på 20 mann. Begge hadde rikelig med våpen og ammunisjon, av en type de norske marinesoldatene raskt gjenkjente. For de var laget i Norge, som var et av verdens fremste våpenproduserende land. Dette var noe de undret seg over: At lille Norge, fredsnasjonen Norge, tjente så grovt på kriger og konflikter i den moderne verden – merkelig historie, hyklerisk adferd, dobbeltmoral og falsk prektighet. Men slik var gjerne rike land.

Nå satt kapteinen deres, Albert, med et flunkende nytt håndvåpen som var produsert på Kongsberg, og forklarte for menig Leopold hvordan det fungerte og hvorfor sveitsergarden hadde valgt nettopp dette fremfor andre lette våpen. Sommernatten var varm og lun. Pavens Landseer, den enorme hunden hans, hadde de ikke sett på en stund, men Hadrian forsikret dem om at han klarte seg godt alene og tok ikke sauer. Han kom tilbake til Stallane når han selv ville. Alt var vilje med dette dyret, han kunne ikke dresseres, til nød oppdras – men viljen var god.

Himmelen var skyfri og et stjernehav var å se over hodene deres. Denne kuppelen lå der jo hver natt for alle å se, men hvor mange fikk sett den likevel? Et fåtall av dagens mennesker, dette fordi de bodde i byer heller enn ute i det fri. Lyset nedenfra gjorde det nemlig umulig å se herligheten der oppe. Moderne mennesker var avskåret fra den store sammenhengen de befant seg i. De fleste fikk aldri se den. Paven selv nøt å stå på plattingen mellom husene her oppe og se på stjernene. Det ga perspektiver, hevdet han. Og ingen turde motsi ham i dette.

Han var ingen kontroversiell pave. Han styrte Kirken etter å ha vært erkebiskop av Westminster i London i mange år. Før dette hadde han vært kapellan til universitetet i Cambridge. Lenger tilbake hadde han studert i

Roma, ved det engelske college der, og enda lenger tilbake hadde han studert kinesisk sprog og kultur, særlig religion, i Shanghai og Peking, dette fordi hans foreldre hadde vært misjonere. Det var under denne tiden at han ble katolikk. Maurice de Selincourt var hans døpenavn, et som førte slekten hans tilbake til normannernes erobring av England. Til Norge kom han første gang med studiekamerater på feriebesøk, noe som hadde gitt mersmak. Han hadde publisert mye om Kina og hadde et solid faglitterært navn, noe tiden i Cambridge hadde muliggjort. Det ble sogar hevdet at han pseudonymt hadde utgitt litt spenningslitteratur. Med sine 77 år var han ved god helse. Han bar et måtelig langt og særdeles veltrimmet skjegg og hadde langt hår. Dette hadde gitt ham en viss likhet med renessansepavene, men likheten stanset ikke her. For han hadde gjort alt han kunne for å gi kirkemusikken tilbake den sentrale og sterke plass som en gang hadde kjennetegnet Roma: klassisk polyfoni og guttesopraner; dette var noe han også hadde tatt med seg fra Westminster Cathedral. Pavens kor – det sixtinske kapell – var igjen blitt verdens mest berømte, det dro verden rundt om sommeren og høstet stort bifall. Dessuten: Hans kjærlighet til dyr var viden kjent, og mange ventet spent på et rundskriv til Kirken om nettopp dyrevelferd og om dyrenes rettigheter. Dessuten var det mange som håpet at han ville gi verden sine memoirer. Men i øyeblikket slappet han bare av fra alt mas i Roma – han var virkelig på ferie, i et land han elsket.

Sveits kjente han ikke, og det nære samlivet med gardistene var en helt ny opplevelse for ham. De hadde avlagt ed på å gi slitt liv dersom hans person skulle komme i fare på noe vis. Historien visste å fortelle at de var blitt nedslaktet engang i fortiden da de stanset fiender i å kidnappe paven, det skal ha skjedd under hans berømte flukt til Castel Sant'Angelo i Roma. Den

akveduktliggende buegangen som paver hadde benyttet som fluktrute, var fortsatt å se. Sveitserne var dessuten riktig hyggelig selskap, viste det seg. De feiret messen sammen hver morgen, men spiste atskilt. Likevel gikk paven ofte over til dem om kvelden for å slå av en prat. De kom fra gamle, solide og kjente katolske familier i Sveits, de var alle godt utdannet, meget høflige, alltid svært oppmerksom overfor pavens minste behov. Men han hadde både sekretær og livvakt som tok seg av ham privat. Sekretæren var naturlig nok engelsk og het Norman Gervase Bennet, fra Cambridge, livvakten var italiensk og het Marco de Santis. De var like begeistret for Stallane som han selv var det.

Menig Leopold sammenlignet hele tiden dette gamle gårdsbruket med liknende som han hadde kjent i sitt hjemlige Sveits. I likhet med dem hjemme besto det hele av et bolighus og en del mindre uthus, de lå rundt plassen der de satt. Paven var innkvartert i hovedhuset sammen med sekretæren og livvakten, samt hunden, som altså var på frifot så lenge. De andre gardistene hadde fordelt seg på de andre bygningene: fem i hvert av dem. Eierne av stedet, Randolph, hadde sendt en av sønnene med dem, Sture het han, for å gå gjennom det viktigste de trengte å vite om stedet og hvordan ting fungerte. Mat og drikke hadde de med seg fra Italia og fra Solheim, med noen innslag fra Sveits. Jakt var ikke tillatt, det var for tidlig i sesongen. I vann og kulper kunne de fiske så mye de bare orket. Mobiltelefonen hadde forbløffende god dekning her inne i fjellet og de sto hele tiden i kontakt med både Vatikanet, dem på Solheimsøy, og dem hjemme i Sveits. I Roma var det lovlig varmt, på Øyne var alt rolig, i Sveits var det temperert så lenge det varte, varmen ville nok bevege seg nordover.

Albert hadde ansvaret for denne operasjonen, han og to underoffiserer: den ene var blitt tilbake på Solheimsøy, den andre var hos ham her.

Dobbeltgjengeren kjente de fra før – det var ikke første gang de hadde brukt ham.

Stallane var et så romantisk sted at de nok ville forlenge oppholdet om mulig: stillheten, den overveldende naturen, utsikten – en av dem sammenlignet med Delfi i Hellas. Men bruket ble ikke reist for turisme. Her hadde mennesker levd og arbeidet i generasjoner. Arbeidet var ikke uten resultat: Geitosten herfra ved den mest etterspurte på hele Vestlandet. Sture kunne fortelle at hans far hadde vært på besøk her som guttunge. Det han husket best, bortsett fra alle geitene, var kjerringen som satt på en benk og ystet. Hun rørte i melken fra syv om morgen til syv om kvelden – og hennes akterspeil ble med tiden like bredt som benken hun satt på.

Det store spørsmålet for sveitsergardistene var selvsagt hvor mange som visste at de befant seg her. I et land som Norge var det umulig å holde noe hemmelig, mente Albert, her var få mennesker og de var i bevegelse hele tiden. Dessuten hadde gjennomfarten til Solheim øket noe enormt. Når pressen fikk tak i dette med Stallane, var kanskje bare et tidsspørsmål. På Solheimsøy opprettholdt de illusjonen av at paven fortsatt bodde der. Men helt vanntett var ikke denne løsningen. De måtte være årvåkne dag som natt.

Albert tenkte høyt nå – Leopold lyttet, de stekte noen bayerske pølser over ilden og tømte en og annen flaske øl, Weissbier eller Paulaner. En strek i regningen var selvsagt denne speiderpatruljen like oppe i fjellsiden over dem. De visste et eller annet, så mye var sikkert. Dessuten hadde de pavens hund på besøk, og han lot til å trives der oppe. De måtte ned til Solheim for å proviantere, dette ville skje nokså regelmessig. De hadde fått klar beskjed om å holde sine mistanker for seg selv – hvorfor skulle sveitsergarden feriere her

dersom det ikke var for å ta vare på paven? Vel, de fikk ta seg av dem så godt de kunne, vennlighet var det viktigste med barn og unge.

Meldingene fra Solheimsøy denne dagen hadde varslet om uvanlig stor trafikk. Noen sjøfly var blitt nektet å lande. En del mindre båter måtte snu og dra utover fjorden igjen. Veien fra Hope var godt bevoktet, norsk politi hadde dessuten utplassert kontrollstasjoner langs veien til og fra Instefjord i Sogn. Antallet fiskebåter fra Matre og Hope var blitt mangedoblet, og politibåtene hadde sin fulle hyre med å holde dem på avstand fra Solheim og Øyne. Utenriksdepartementet i Oslo hadde pålagt den lokale avisen strengt forbud om å dekke pavebesøket, med trussel om nedleggelse av bladet dersom kravet ikke ble innfridd.

Albert og Leopold ville sitte oppe den første vakten, så ville Ludwig og Georg overta. Fire andre holdt vakt i terrenget rundt om. Bruken av signallykter var bare tillatt i nødsfall, av opplagte grunner. Det vanlige signalet de sendte til hverandre var med fløyter.

*

I REDAKSJONEN for Indre Masfjord Budstikke rådet en trykkende stillhet. Dette skyldtes ikke påbudet fra Oslo. Det faktum at Jonas var funnet drept og dernest var forsvunnet igjen, tynget dem alle. De hadde nær kontakt med politikontoret og fikk sine opplysninger derfra, få og uklare som disse var. Jonas' foreldre var selvsagt svært medtatt, og avisen hadde gjort alt den kunne for å trøste disse. Men noen dødsannonse fikk de ikke trykke, ikke enda. Dessuten var det langt frem til en eventuell begravelse, om da en slik noen sinne ville finne sted. Redaktøren het Arnold og var fra Lindås, de to andre

ansatte var lokale jenter, Ingerid og Marie. Bladet kom ut tre ganger i uken: tirsdag, torsdag og lørdag. En erstatning for Jonas hadde de ikke diskutert ennå. Hva de skulle skrive i neste nummer, var det heller ingen som hadde noen mening om. Om sommeren intervjuet de vanligvis turister av forskjellig slag, ikke minst de som bodde på Solheimsøy, noe som var umulig denne gangen.

De fikk heller skrive om vær og vind, snakke med meteorologer, gi ut mer informasjon om krigen og Matrefjellene, slikt var alltid populært stoff.

Men det de diskuterte i lunsjtiden var dette: Hvorfor var Jonas blitt drept? Hvem hadde drept ham? Hvor var liket blitt av? De hadde kontaktet Søren, fetteren til Jonas, men han hadde ingen opplysninger å bidra med. Geirr, politimesteren, var ordknapp for tiden. Var det noen inne på Hope som kunne hjelpe? Nei – de var ikke à jour om dramaet på Solheim. Ikke hadde de overnattingsmuligheter heller, Hope var definitivt en *cul de sac*. De hadde hengt opp et bilde av Jonas på veggen i lunsjrommet, han hang der og så selvtilfreds ut.

*

PÅ BISPEKONTORET i Akersveien i Oslo var det stor uro over dette ekstraordinære pavebesøket. Dr. Fromm – katolsk biskop i Oslo stift – hadde forgjeves søkt hjelp fra karmelittene i St. Øysteins kloster i Gamlebyen, nærmere bestemt fra frater Andreas og pater Rafael. Men det førte ikke frem: Pateren var syk og frateren var sykepasser. Men noe hadde han oppnådd. Pater Florian i St. Pauls menighet i Bergen hadde sagt seg villig til å dra til Masfjorden for å se over situasjonen. Dette var blitt en nødvendighet nå

mens det viste seg at sognets speiderpatrulje holdt sin årlige sommerleir der inne. Biskopen var usikker på om han selv skulle reise bortover, men foreløpig ville han ikke bidra til øket forvirring og ekstra bekymringer. Innkvartering var et problem på Solheim, lot det til. De hadde avisene over seg hele tiden, men det kunne de leve med, det var ikke første gangen. Dessuten hadde de ikke noe nytt å fortelle.

Biskopen la hodet i hendene og sukket dypt – for noen idioter!

Å ville skjule paven et sted i en vestlandsfjord var det tåpeligste han kunne tenke seg. Norge var en liten verden, ingenting lot seg skjule, alt ville komme for en dag, slik det altså hadde gjort denne dagen: stort oppslag i lokalavisen Indre Masfjord Budstikke. Selv følte han seg maktesløs og vel så det. Regjeringen var på ferie, og kongehuset med. De som hadde stelt dette i stand, kunne ikke ha funnet et mer ubehjelpelig tidspunkt. – Hvem var de forresten? Sannelig ville han ta kontakt med UD omgående, han ville forlange et svar på sine mange spørsmål.

*

I VATIKANET var det stor forvirring om paven var trygg i Norge eller ikke. Avisoppslag i den lokale norske pressen var blitt gjengitt i italienske medier, med bilder og det hele, og det var svært uheldig hva pavens trygghet angikk. De så seg nødt til å forsterke vaktholdet der inne, og sendte nordover et elitekorps fra den pavelige garden i tillegg til flere sveitsergardister. De hadde selvsagt forsøkt å kontakte frater Andreas i Oslo, han kjente de fra før og hadde stor tillit til. Men han var ikke ledig i øyeblikket. For øvrig var

Vatikanet underbemannet på grunn av hetebølgen som skyldtes varm afrikansk luft fra Sahara. Folk flyktet fra Roma – og fra Vatikanet.

Pressen var et problem, en hel liten skokk pressfolk hadde reist nordover for å dekke pavens opphold i Norge. Alt avisene kunne fortelle var at de ikke var blitt innvilget opphold på Solheim – et ord ingen kunne uttale – og at det var et lite transittsted for overfart til Sogn – nok et ubegripelig og uuttalelig ord. Der lå de nå og ventet på nytt, men fra hvem? Været var strålende og noen av presseoppbudet hadde mest lyst till å dra opp i fjellene og la paven være pave så lenge. – I Vatikanet så man helst at de så gjorde.

*

HANS OG Lars fra broderskapet IKTYSS hadde hatt en del besvær med å komme seg ned fra leiren og forbi Stallane uten å bli stanset av disse tyske vaktene som omga stedet. Magnus hadde for øvrig forklart dem at tyske var de ikke, de var sveitsiske – fra pavens garde. Dette betød at Hans Hellighet hadde flyttet hit fra Solheimsøy, noe de fant betryggende hva pavens sikkerhet angikk, men en kompliserende faktor for dem selv.

Det mest interessante av alt var Dominikus – han kunne ikke bo alene her oppe i fjellene. Han måtte derfor være pavens hund, pavens beste venn, som hadde tatt en liten avstikker ved nattetid og falt for disse speiderne. Han hadde mer moro hos dem enn blant gardistene nede på stølen, lot det til. Terrenget var for bratt og kronglete til at paven kunne gå turer med ham selv, derfor hadde de vel sluppet ham løs. Vent – her var båndtvang hele året på grunn av husdyrene som gikk løs. Ergo måtte han ha rømt, det var den beste forklaringen.

Magnus hadde planlagt å gi hunden tilbake til paven – på en uttrykkelig betingelse. Og det var at paven lovet å endre de paragrafer i katekismen som hadde med dyrehold og dyrevelferd å gjøre. For der fant man et syn på dyr som var uvitenskapelig etter dagens standard, og som ikke var dyrevennlig etter noen som helst standard. Det var lett å endre de paragrafer saken gjaldt og en ny utgave kunne foreligge når som helst.

Men først måtte Hans og Lars ned for å proviantere. De klarte å snike seg forbi vaktpostene rundt Stallarne, så vidt det var, og komme seg usett ned på stien som førte til veien lenger nede. Det var da de kom dit at ting begynte å skje. For her sto det en del biler, et par jeep og andre kjøretøy. De var bevoktet, så klart, og da Lars stakk hodet frem fra buskaset, ble han straks oppdaget.

- Stans! Halt! Hallo der!!

Det var for sent å stanse Hans fra å komme til syne. Begge gjorde de som vakten sa og gikk mot bilene. Der måtte de forklare seg så godt de kunne – på en slags banding av engelsk og tysk – og fortalte som sant var at de bodde i leiren like ved Stallane, at hunden var hos dem, at de skulle til Solheim for å handle. De ville svært gjerne treffe paven, kunne de fortelle, og gi ham Dominikus tilbake. De nevnte ikke at det var forbindelser knyttet til dette siste.

- Hopp inn, vi skal samme vei!

Slik hadde det seg at de havnet på bryggen på Solheim i en jeep som politiet hadde lånt sveitsergardistene. Ruteåten kom noen sekunder senere.

HER VAR fullt av folk og biler.

En lang rad personbiler sto allerede klar til å kjøre om bord, altfor mange til at det var plass til dem på denne ene fergen. Først måtte de om bord få komme ut, og her ble litt frem og tilbake før marinesoldatene hadde det hele under kontroll, det var de som for tiden fungerte som politi. Mange ville gjerne finne et sted på Solheim å bo for en liten stund, men disse ble raskt og kontant dirigert videre til Instefjord i Sogn. Men alle hadde ikke bil – hvordan kom man dit? Med buss – den står der borte! Noen protesterte: Var ikke Norge et fritt land? Ikke i øyeblikket, fikk de til svar. Utlendingene til stede virket temmelig sjokkert.

Geirr, lensmannen, sto og fulgte med i det hele.

Nå vinket han på noen av marinesoldatene og gikk bort til en liten gruppe unge menn, de hadde alle lange svarte skjegg og var kledd i sydlige gevanter, nærmere bestemt afghanske eller persiske. De skulle til Solheim, sa de, men fikk til svar at her var det mer enn fullt – dra videre til Sogn! Men det passet dem ikke. Det oppsto munnhuggeri, truende fakter og geberder, høyrøstet snakk og den slags, politiet ble kalt vantro hunder. Resultatet ble at lensmannen beordret dem tilbake på båten. De gjorde motstand så godt de kunne, ble påført håndjern og dratt om bord. Matrosene plasserte dem under dekk. Og det var det siste noen så til dem.

Geirr var endelig fri ett problem, noe han feiret med å unne seg en sigarett. Han lot dessuten til å vente på noen. Der! En svært korrekt antrukket herre med en stor skulderveske i skinn kom nå ned landgangen. Han så seg rundt, fikk øye på Geirr, som var uniformert, og gikk straks bort til ham. De hadde mye å snakke om, lot det til, de tok også en del telefoner i løpet av samtalen.

Med ett skvatt herren til og pekte mot en av bilene bakerst i kolonnen, de kom fra Instefjord alle sammen. Ut av vinduet stakk det et hode som visst ikke hadde ventet å treffe ham her – som i hvert fall ikke ønsket å treffe ham, lot det til.

- Roger!

Ansiktet forsvant bak bilvinduet som nå lukket seg.

Det hjalp lite hvor mye Frederic banket på ruten, den der inne ville ikke åpne. Så kom Geirr til og gjorde tegn til at mannen bak rattet skulle stige ut. Han så gjorde, meget motvillig. Han skjønnte vel at Geirr ikke var typen som spurte mer enn en gang.

- Frederic ... stammet han nervøst.

- Du blir med oss, Roger – vi har mye å snakke om!

Så gikk de tre til siden og Geirr viste dem bort til en plass nær småbåthavnen. Der begynte det raskt å gå hett for seg, for Roger ville bort til bilen, så den ikke ble stående tilbake mens de andre dro av sted med båten. Men Frederic holdt ham fast, først alene, så med hjelp av lensmannen. Til sist ble han tatt med til en politibil som sto parkert litt lenger borte, og der måtte han pent finne seg i å vente.

Frederic sa han ville gjerne dra over til Solheimsøy umiddelbart, treffe paven og få orientert ham om situasjonen, men fikk avslag – ingen adgang, det hjalp ikke med dokumenter og den slags. Men han var fra UD! Gjorde ingen forskjell, ingen adgang til Solheimsøy. Men han representerte utenriksministeren! Det hadde de ikke fått beskjed om her inne.

- Det er jeg som fikk paven hit – via mellommenn, han der! Han pekte mot Roger – det må da være grunn god nok?

- Nei!

- Jeg elsker paven og Den katolske kirke, har tenkt å bli katolikk – jeg må få treffe ham om ikke annet så for min egen skyld!

Geirr hadde ikke mer å si, og Frederic ga opp så lenge. Men han trengte å bli her på Solheim – hvor skulle han ta inn? Prøv skolehuset! Men hvor er det? Lensmannen pekte. Nå vinket han på Ole og Søren - ville de ta ham med opp dit? Noen marinesoldater bodde der for tiden, de kunne ta seg av ham. Men Frederic var ikke interessert i dette – kunne han ikke innkvarteres privat?

- Spør Ole og Søren, de har saktens plass?

De to så på hverandre.

- Først vil vi vite hvem han er, svarte Ole.

Geirr forklarte om det han visste. Ole virket skeptisk, men Søren var mer velvillig. Gjesten kunne sove på Oles gamle gutteværelse, som til nå hadde vært Søren, og Søren fikk nok en unnskyldning til å flytte inn hos Ole.

I det samme prøvde Roger å komme seg ut av bilen var blitt plassert i. Han rev opp døren, trengte seg forbi vekten og så seg rasende om – hvor kunne han gjemme seg? Så klarte han det mesterstykket å forsvinne i folkemengden, alle så mot båten og fulgte ikke med i det som skjedde på kaien ellers. Han ble med ett usynlig, han ble borte, vekk. Hvordan dette gikk til, kunne ingen i ettertid forklare, men han måtte ha stor åndsnærværelse.

Han styrte rett mot sagbruket, for der var det ingen å se og ingen så hans vei. Han smøg seg inn den halvåpne døren og ble stående å blunke i halvmørket. Der! I andre enden og på venstre hånd mente han å skimte det som måtte være en dør. Den var ikke låst, og med ett befant han seg i et sidelokale som ble brukt til å oppbevare diverse redskaper og annet. Det var hyller langs veggene og han kunne gjemme seg her så lenge.

Dette var andre gangen han hadde klart å unnslippe politiets klør. Første gang var oppe ved skolehuset, for noen dager siden. Da hadde han måttet forsvare seg. Han hadde klart å rive seg løs fra en politimann og sparke revolveren ut av hånden hans. Med den ga han betjenten noen kraftige slag i hodet, så han falt og ble liggende. Dette var akkurat det han trengte for å komme seg videre til den viktige avtalen han hadde litt lenger ute, på et sted de kalte Knappen. Der hadde han avtalt å møte en journalist ved navn Jonas Matre. Han ville signalisere med tre blink fra lommelykten straks han hørte at noen kom.

Slik møttes de nede i nøstet på Knappen, helt i vannkanten. Her kunne de snakke sammen i ro og fred. Men møtet forløp ikke helt som planlagt. Jonas var for selvstendig, gjenstridig. Han måtte kvitte seg med ham, og det hastet. Han var ikke av en morderisk natur, men situasjonen var helt ny for ham, han måtte improvisere. Det var forresten ikke hans skyld, men pavens, det var han helt sikker på.

*

LARS OG Hans var vitner til det hele, uten at de fikk med seg alt eller visste hvem som var hvem. De hadde handlet ferdig på butikken og ville hjem igjen, her foregikk litt for mye. Men lensmannen trengte noen ord med dem også. De forklarte om leiren ved Stallane og om Dominikus og det hele. Lensmannen så betenkt ut.

- Hvor mange har dere fortalt om dette?
- Ingen – du er den første.

- La meg også bli den siste – ellers kan vi ikke ha dere her ... da må vi sende dere hjem igjen til Bergen med første båt.

I det samme hørte de en kjent stemme som ropte til dem fra landgangen på båten. Der sto en de kjente – der sto pater Florian!

Ingen av dem visste at han skulle komme – hvorfor var han her?

Det fikk han god anledning til å forklare for lensmannen. Først måtte han identifisere seg.

- Er du på gjennomreise?
- Nei, jeg er kommet for å passe på speiderne mine, vi kjenner hverandre fra Bergen.
- Og hvem har sendt deg?
- Biskopen ...
- Hvor arbeider du?
- St. Paul sogn i Bergen.
- Og du er østerriksk statsborger? Geirr bladde i passet hans.
- Ja.
- Hør – vi har mange nok som farer omkring her for øyeblikket – er dette absolutt nødvendig?
- Biskopen mente det ...
- Har du hans telefonnummer?

Så gikk Geirr litt til siden mens han telefonerte Oslo. Han så beroliget ut da han kom tilbake til de tre.

- Dette var kanskje ikke det dummeste dere kunne gjøre – men jeg så helst at ingen oppholdt seg der oppe i øyeblikket.
- Gjort er gjort ...
- Som du sier.

Så vinket han på en av sveitserne som sto et stykke unna – kunne han transportere dem på vei?

Det kunne han saktens, men hvem var denne herren?

En prest fra Østerrike som arbeidet i Norge.

Så begynte praten å gå om alt mulig. Ja, selvsagt kunne de tre bli med opp til Stallane – forutsatt at dette var strengt hemmelig.

- Hopp inn!

Så forsvant de fra kaien på Solheim. I bilen gikk praten livlig, på sveitsisk tysk, raskt og utydlig. Speiderne skjønnte lite av det hele, bortsett fra dette at Florian og sveitsergardistene kom godt ut av det med hverandre..

*

FREDERIC BLE med Ole og Søren, han hadde fått lensmannens mobilnummer og hadde rapporteringsplikt hver dag. Geirr hadde gitt inntrykk av at situasjonen var noenlunde under kontroll, men med det han kalte "et par løse tråder". Og den siste av disse var Roger Ulven-Moe. De ville nå starte et søk etter ham, bilen hadde stått der fortsatt, den ville omgående bli konfiskert og kjørt vekk.

Vel fremme flyttet Frederic inn hos Søren og Søren inn hos Ole. Det var ikke så mye Geirr hadde rukket å si om denne gjesten, så han måtte introdusere seg selv.

- Det var jeg som i ministerens fravær fikk oppdraget å se etter en god plass i Norge der paven kunne bo under hetebølgen i Italia ... Jeg overlot imidlertid detaljarbeidet til en annen i UD – Roger Ulven-Moe – og det var han som fant denne plassen, Solheimsøy. Dette klarte

han gjennom forbindelser på stedet, og ordnet det hele med Vatikanet og med resten av regjeringen. Men de aller fleste er på ferie i disse dager og de er aldri helt enkelt i få tak i. Følgelig måtte han ta en hel del avgjørelser selv.

- Og hva skjer så?
- Alt går som smurt – inntil Roger forsvinner, noenlunde samtidig med at paven kommer hit ... Vi søker etter ham høyt og lavt, men borte er han. – Inntil han dukker opp i dag! Men da er han ikke samarbeidsvillig lenger. Tror han har onde hensikter ...
- Har vi sett ham?
- Jada, ganske kort, på kaien for litt siden, han ble tatt hånd om av politiet, men klarte å komme seg løs – er for øyeblikket på frifot ... de har beslaglagt bilen hans.
- Hvordan ser han ut?
- Tynn mustasje, sideskjedd.
- Og du tror at han vil paven ondt?
- Muligens ... han kan også stå i ledtog med internasjonale krefter som ville like å kidnappe ham – eller drepe ham!
- Men hvorfor?
- Paven er alltid et slags terrorobjekt, husk de klarte nesten å drepe en av hans forgjengere på Petersplassen en del år tilbake – han ble skutt!
- Og derfor er Solheim full av politi og sveitsergardister?
- Nemlig.
- Er disse gardistene kompetent politi?
- I aller høyeste grad!

De hadde budt gjesten på kaffe og vafler. Det var viktig at de fikk snakke sammen allerede første dagen.

Så fikk Frederic øye på fotoet på peishyllen:

- Hvem har tatt det bildet?
- Det har jeg, kom det fra Ole.
- Når?
- For noen dager siden.
- Hvordan klarte dere det?
- Vi var ute og fisket – satte garn.
- Har dere vært i land på øyen?
- Ingen kommer i land der, vi ble vist bort av en politibåt.

Ole så granskende på Frederic. Han var en mann rundt de førti, middels høy, med lysebrunt hår og lysebrune øyne. Han så snill ut, smilte med øynene så vel som med munnen. Samtidig virket han nervøs, klarte ikke helt å slappe av. Den elegante dressen var uegnet for det varme været, lærskoene likeså.

- Ser du selv at det er paven som er på fotoet?
- Ja – og nei, jeg har jo aldri sett ham på nært hold. Men det ligner.
- Ja, men ikke mer ...
- Hva mener du med det?
- Han der er nemlig ikke paven - han er en dobbeltgjenger, en *stand-in*!
- Hvordan ser du det?
- Jeg ser det ikke – men det er andre som gjør det!
- Hvem da?
- Noen katolske speidere fra Bergen. De ligger i leir like i nærheten og banket på en dag i et praktisk ærende. De så med en gang at her var en forskjell ... liten, men tydelig.

Frederic tok ned bildet og gransket det nøye. I det samme kom Søren inn fra kjøkkenet med et nytt fat med vafler.

- Sier dere at paven ikke bor på Solheimsøy lenger?!
- Ja ...
- Hvor er han da?
- Det har vi ikke lov til å si!
- Har ikke lov? – Av hvem?
- Lensmannen.
- Får jeg ikke vite hvor han er?!
- Ikke av oss – du må snakke med Geirr ...
- Men jeg har jo ansvaret fra regjeringens side!
- Her inne er det lensmannen som bestemmer ... han har alle nødvendige kontakter.
- Det har jeg og!
- Det kan så være, men husk: Ingen her kjenner deg – du må gå litt forsiktig frem!
- Og hvor kommer dere to inn i det hele?
- Vi er fiskere og driver sagbruket, det er det hele – vi kjenner alle, alle kjenner oss. Vi er politisk og religiøst nøytrale – har ingenting med kirkeliv å gjøre. Vi hverken hater eller elsker paven – ikke sant, Søren? Svar uteble.

Frederik forsynte seg igjen. Han merket at han så smått begynte å slappe av. Vafler med bringebærsyltetøy og varm kaffe – alt virket ikke så håpløst lenger.

- Kom du for å treffe paven?
- Ja!

- Du får det nok når de har ryddet opp i alt rotet rundt besøket.
- Er her så mye rot da?
- To er hittil døde – det pågår mye i kulissene som vi ikke vet hva er.
- Jeg visste det! – Solheimsøy var ikke så godt valg som Roger ville ha det til.
- Åpenbart ikke ...
- Og dere vil ikke si hvor de har flyttet ham til?

Ole bare ristet på hodet. Så ble det spist enda flere av Sørenns vafler.

- To døde?
- Ja ... jeg fant den ene av dem.
- Hvor?
- Her, like utenfor ... Forresten: Sier navnet Siri Knappen deg noe?
- Siri Knappen ...?
- Ja.
- Ikke med en gang – må tenke meg om ... gi meg litt tid.

Frederic tok nok en gang for seg av Sørenns vafler, han var tydeligvis sulten.

- Hva er spesielt med henne?
- Hun er VIP – hun er sinolog – hun er på en eller annen måte knyttet til etterretning, tro vi.
- Da skulle du heller forhørt deg hos politiet eller i Justisdepartementet ... bor hun her?
- Ja – like ved siden av. Ole pekte i retning Knappen.

De gikk utenfor og satte seg i skyggen ved langveggen, treverket luktet varmt og lunt, fremfor alt gammelt. Ole hentet et passende bord og noen gamle stoler fra et av uthusene. Så begynte Frederic å fortelle om Roger og

situasjonen som var oppstått. De hadde grunn til å tro at når han stakk av fra jobben i Oslo, var det for å kontakte folk her inne et sted, om ikke på Solheim så nærheten. Men hvem var de? Norske - utlendinger? Frederic visste han ikke så mye som politiet, men han fikk vel vite mer etter hvert. Ministeren hadde bedt ham bli her inne så lenge det var nødvendig. Han satte stor pris på gjestfriheten disse to viste ham, men helst ville han til Solheimsøy. Det lot til å være umulig i øyeblikket.

- Jeg må vite hvor paven er!

Han satt med et glass sommerpils i hånden og speidet utover fjorden. Et vakrere sted enn dette kunne han vanskelig tenke seg.

- Er det viktig at du får treffe ham?
- Selvsagt er det det! Jeg står bak det hele – jeg ga grønt lys.
- Du får vite det, helt sikkert, Geirr dukker nok snart opp for å orientere deg nærmere.
- Jeg håper du har rett ...
- Du kan bli med å sette garn i kveld, om du vil, men da må vi finne noen klær til deg.
- Gjerne!
- Noe helt annet: Har du skytevåpen med deg?
- Nei – hvorfor det?
- Kan du skyte?
- Har gått på jakt noen ganger ...
- Da må du be lensmannen om litt utstyr. Du ser, vi bor litt utsatt her om noe skulle skje ...

Ole forklarte kort om mordet på Jonas, han gjentok fakta om politimannen de hadde funnet like ved huset der de satt. De var dessuten blitt

bedt om å holde seg innendørs om natten og låse huset forsvarlig. Skolehuset lå litt for langt borte til at de kunne rope om hjelp dersom noe skulle skje, men de hadde fått telefonnummeret opp dit.

Herregud! – hva var det Roger hadde stelt til? Frederic Blohm fryktet mer for Rogers liv enn for pavens. Vaktholdet her ute var svært omfattende lot det til. Men Roger var ikke lenger hans ansvar. Han hadde valgt å operere på egen hånd, skjønt han var neppe alene om hva det nå var han foretok seg. Ole hadde ringt til Sigmund i Instefjord og fått vite at en som lignet beskrivelsen av Roger hadde bodd der et par netter, men var reist igjen. Han hadde skrevet seg inn under et annet navn: Felix Folkestad var det visst han hadde kalt seg. Politiet hadde forresten vært der og spurt etter ham.

*

ROGER HADDE nettopp vært oppe på butikken og proviantert litt. Han hadde ventet til fergen var gått og det var lite folk tilbake. Handelsmannen stilte heldigvis ingen spørsmål, han nøyde seg med å levere det som trengtes. Meningen var å slå seg ned nærmere Solheim og dirigere alt derfra, Hope eller Matre – Instefjord ble for langt borte, for upraktisk. Nå ville han se på Solheim igjen, et eller annet ubrukt uthus måtte da være å oppdrive. Men så hadde alt skåret seg. For Frederik dukket opp da han satt og ventet på båten, han ville se om noen av kontaktene hans ville innfinne seg denne ettermiddagen. Dermed begynte ting å gå galt. Politiet hadde sett ham, de visste hvordan han så ut: kortvokst, mørk, tynn, med mustasje, han brukte forholdsvis sterke briller og manglet dessuten en finger på venstre hånd. - Hvem som helst

kunne gjenkjenne ham på signalementet dersom dette ble offentliggjort. - Dette var en alvorlig strek i regningen.

Jonas hadde vært en gyllen kontakt så lenge det varte, han var antikirkelig, antipavelig, trodde på en ny og bedre verden. Jonas var lett å overtale, en fornuftig ung mann. Men han ble for selvstendig, ville overta hele spillet, og måtte fjernes – andre kontakter hadde han ikke på Matre. Liket lot han midlertidig ligge i en båt i et uthus ytterst langs fjorden, men han kom neste kveld og fjernet det – dumpet det i et myrhull langs veien tilbake til Instefjord. Den som hadde villet stanse ham på vei tilbake fra Knappen, visste han ikke mer om, kanskje var han havnet på sykehus, kanskje var han død. Men han så at det var en politimann.

Han hadde følt seg fristet til å ta kontakt med noen som arbeidet på hotellet i Sogn og så ut som de kom fra araberland, men lot det være. Dette var en liten verden, det skjønte han fort, og ett feiltrinn kunne være fatalt. De medsammensvorne han hadde, var blant journalister og andre nysgjerrige – han hadde sogar alliert seg med en gruppe fanatiske islamister, og det var disse han håpet ville komme denne ettermiddagen. Alt han oppnådde med det var å se dem bli arrestert av politiet, langt i jern og ført tilbake til fergen. Måtte han ty til disse utenlandske journalistene som han egentlig ikke visste om han kunne stole på? Antikatolske holdninger var ikke vanskelig å komme over, men han fant dem neppe her inne i fjorden, her var ikke katolikker. Og i en situasjon som denne ville alle av utenlandsk utseende lett vekke uønsket oppmerksomhet.

Helst ville han kidnappe paven selv.

Og hva skulle han gjøre med ham?

Kreve løsepenger, selvsagt, i stor stil, nok til å dele med flere, dermed var det slutt på hans liv som underdanig lakei i et departement i Oslo. Og hvor skulle de holde ham fanget? I et eller annet ubebodd uthus langs veien til Sogn – Hope og Matre var ikke brukbare til dette. Måtte de kanskje ta ham med opp i Matrefjellene? Der var det rikelig med gjemmesteder. Jonas hadde vist seg hjelpsom når det kom til dette spørsmålet.

Men hva med konkurrenter? Hva visste vel Jonas om andre grupper utenfra eller innenfra Norge som ville jakte på paven i dagene fremover? Han fikk stole på at han opererte alene, det var en risiko han måtte ta. Først av alt – finne ut hvordan han kunne komme seg til Solheimsøy. Han ville sondere terrenget alene, andre fikk bli med når det skulle handles. Der var sikkert vakter i fleng, men i ly av mørket kunne han sikkert fått sett seg om. Bare de ikke hadde hunder, Roger var redd for hunder, det hadde han alltid vært.

Han satt og tenkte på alle sider ved saken mens han satte til livs kjeks og boller og noen hermetiserte sardiner innerst i sagbruket. Det var faktisk nokså varmt her inne. Han begynte å føle seg trett, søvnig. Her var god plass til ham på den største av disse hyllene langs langveggen. Han klatret opp, brukte skuldervesken som hodepute, la jakken over seg og sovnet momentant.

*

FLORIAN TAKKET sveitsergardistene på deres eget sprog, steg ut av bilen og så seg forundret omkring. Hvor befant han seg? Et vakkert fjellscenario åpnet seg foran dem. Opp en liten vei bar det, og han kunne han se toppen av noen hustak. Her var mange vakter, noen av dem kom nå for å hilse på den

nyankomne. Han presenterte seg, identifiserte seg og fulgte dem opp til husene, hele tiden kunne han høre folk samtale med sine mobiltelefoner. Der fulgte nok en kontroll – og han ble ført inn i hovedhuset.

Her luktet det gammelt treverk, rent treverk, lukten av sæter, lukten av ny melk.

Det var forbløffende kjølig inne i den første stuen, de kunne kunsten med å stenge varmen ute i gamle dager. Her var eldgamle tremøbler, mange av dem skåret av store trestammer for lenge, lenge siden. Veggene var dekket av åkler i farger som var blitt bleket med årene. Her og der hang et bilde. Spisebordet var en eneste stor plate tatt fra et digert tre et sted, tykk og uten sprekker. Benken inn mot veggen var forseggjort med treskjæringer, det var også stolene ved bordene. En fargerik løper lå midt på bordet, der sto også noen gamle bronsekandelabre med halvt nedbrente talglys. Det hang et par forhistoriske parafinlamper fra taket.

Neste rom var kjøkkenet. Her hang det kopper og kar på veggene og fra taket, de så rene og nyskurte ut. Komfyren ble matet med ved, og den var nettopp blitt brukt etter lukten å dømme. En stor stabel ved lente seg mot veggen. En dyp stol sto i det indre hjørnet, arbeidsbenken befant seg under det solrike vinduet. Rett frem førte døren inn det som måtte være soveværelser, her kunne han også se en liten trapp opp til en hems under taket – her hadde vel barn sovet i gamle dager. Overalt var det den samme lukten av rent, nyskuret treverk. Florian stusset med å gå inn, han stanset på dørterskelen og myste inn i halvmørket. Ingen var å se der inne, men den store sengen i hjørnet hadde flere store hodeputer stablet opp mot ryggflaten og antydte at her hadde noen ligget og lest. På nattbordet så han bøker, en av dem var helt sikkert et breviar, en tidebønnebok.

Han hørte en bevegelse bak seg og snudde rundt – der sto Hadrian VII og så på ham med et bredet smil.

- Velkommen, Florian! Jeg hører du er kommet for å ta deg av speiderne våre?

Pateren gjorde et knefall og kysset Fiskerens ring. Så reiste han seg og tok den utstrakte hånden som paven bød ham. En liten stund ble de stående og se på hverandre før Florian fikk seg til å svare:

- Ja – biskopen har bedt meg ta styringen der oppe, om så skulle trenges?
- Gjør det det?
- Vet ikke helt – her er litt uoversiktlig i øyeblikket.
- Var det derfor jeg ble flyttet hit opp? – De forteller meg ingen ting, vet du.

Florian nikket til svar.

- Kom så setter vi oss og drikker noe kaldt og leskende! Det blir en varm dag.

To store glass kom raskt frem fra skapet med alt det gamle kjøkkenutstyret, han kunne velge mellom engelsk og tysk øl – og tok tysk, sin vane tro.

Paven virket helt avslappet. Han var kledd i kaki shorts og en lett sommerbluse av thaisilke. Det hvite håret flommet ned i nakken, skjegget var nytrimmet og vakkert. Han lot til å være ved god helse. I Roma het det seg at han spilte tennis hver ettermiddag på taket av pavepalasset, der er det en hage, et svømmebasseng og en tennisbane.

- Vet du hva som skjer der nede på Solheim – er noen i ferd med å ville kidnappe meg? Han lo godt ved de siste ordene. Vet du - jeg er bare glad til, her er det vidunderlig å være!
- De vil bare være på den sikre siden, skulle jeg gjette, intet forsøk på å innta Solheimsøy er konstatert. – Men hvem er det som spiller Dem der ute?
- En gammel venn – han gjør det gjerne, dette er ikke første gangen. Han ligner ikke på meg i det hele tatt, det er skjegg og slikt som gjør susen.
- Har De brukt ham før?
- Mange ganger ... Skål! Dette var det første norske ordet jeg lærte under ferier i Norge.
- Hvor har De vært tidligere?
- Nordkapp, Lofoten, Dovre, Hardangervidda ...
- Men sett at noen tar ham til fange, dobbeltgjengeren din?
- Blir ikke lett – han har vært kommandosoldat i yngre år, sloss i Afghanistan ...
- Er De ikke bekymret?
- Ikke i det hele tatt – jeg er langt tryggere her enn hjemme i Roma, der kan de skyte på meg så mye de vil ...
- Har De tilstrekkelig med vakter her oppe?
- Langt mer enn til vanlig!
- Hvordan er disse sveitserne?
- Snille gutter, gode, oppmerksomme – ubestikkelige. De har hver og en avlagt faneed på å verne meg med sitt eget liv, og de gjør det nok.

En av dem kom i det samme inn døråpningen, gjorde formell hilsen og rakte paven en telefon, det måtte være noe viktig. Florian reiste seg for å gå ut så lenge, men paven gjorde tegn til at han skulle bli sittende. Det var melding fra Roma at en av de eldre kardinalene var død som følge av hetebølgen. *Requiescat in pace!* – han gjorde korsets tegn og Florian gjorde automatisk det samme.

Paven hadde god tid, han la ut om livet i Roma. Florian lyttet begjærlig. I dag lærte han mye nytt. Å være pave var et underlig yrke, fikk han inntrykk av. Hadrians elv kalte pavedømmet en karismatisk institusjon: med åpenhet for å fornye samtidig som han bevarte og konserverte. Florian fikk eksempler i fleng.

Nå kom flere gardister til, de ville vite om det passet at de førte pateren opp til speiderleiren. Paven nikket. De reiste seg.

- Håper vi sees igjen, pater!
- Det gjør jeg og!

De fulgtes ut på tunet og vinket farvel.

*

TUREN OPP til speiderleiren gikk til fots, langs en bratt sti med mye busker og kratt til alle sider. Snart var Stallane blitt en liten flekk i landskapet, til sist gikk den i ett med naturen og ble nesten usynlig.

De hørte med ett bjeffing, høy bjeffing, og visste at snart var de fremme. Speiderne – og Leo den store, alias Dominikus – hadde ventet dem i et par timer, noe som ga dem anledning til å forberede aftensmat for alle, sveitsergardistene inkludert. Menig Leopold hadde aldri spist så godt i hele

sitt liv, påsto han: hjemmebakket brød over åpent ildsted, nystekt fjellørret og andre av naturens delikatesser. Kunne de ikke overnatte her oppe? Kaptein Albert ristet på hodet, de hadde sine plikter nede på Stallane.

Leo den store satte til livs like mye som de andre til sammen, fikk de inntrykk av. Hvor lenge de maktet å ha ham i pensjon, var et åpent spørsmål.

Så var det tid for kompletorium, aftenbønn. De sang og ba – ba og sang. Stillhet avløste muntlig tilbedelse, det usigelige ble best uttrykt i taushet, talende taushet, ro, hvile for legeme og sjel.

Solen var nå i ferd med å gå ned, slik det skulle være under aftenbønnen. Plataet de befant seg på glødet i en aftendis som gjorde naturen mer virkelig enn i det skarpe dagslyset. Fargene fikk et forklart skjær og ble mer distinkte, figurer og silhuetter ble mer realistiske og samtidig flertydige i sitt mangfold, gresset ble grønnere og følte skarper å trå på, materien fikk kort sagt langt mer tyngde enn det som var vanlig – verden var den samme og likevel annerledes. Alt var såre godt, fullkomment godt, og bare det.

Albert og Leopold tilbød seg å ta Leo, alias Dominikus, med seg hjem. Men der møtte de motstand fra speiderne. Leo ville bli returnert til paven – men på en betingelse. Og hvilken var den? Det skulle de få vite når tiden var inne. De vinket adjø til gjestene, det gjorde også Leo, på sin egen måte: Han hoppet opp og slikket dem i ansiktet til farvel – og på gjensyn.

Speiderne sto på kanten av plataet og så dem forsvinne ned den bratte skrenten og så bortover stien til Stallane. De vinket til dem inntil de var ute av syne. Snart steg røyk opp fra husene der nede, den var hvit og lett synlig i det halvmørket som nå rådet.

Så fikk pater Florian endelig fortelle sin historie. Han gjorde det med store og oppspilte øyne, med ekstra farge i kinnene og beveget røst. Speiderne begynte å undres over hva han hadde opplevd, Severin mente at han måtte ha hatt et syn av Den hellige jomfru, og mange sluttet seg til ham i denne tolkningen. – Nei, han hadde drukket sommerpils med paven.

KAPITTEL 5
- Stedfortrederen

*Natten ble lang og begivenhetsrik.
Først dro våre venner til Storesundet,
der de tok av til badeviken på Øyne, og gikk i land.
Lyset går, også på Solheim.
De ser andre komme - og gjør returen vanskelig for disse.
Så blir det mye leven der inne.
En båt med en fange blir observert, og de følger denne til Solheim.
Det er stedfortrederen, ikke paven, slik folk tror.
Han dras inn i sagbruket, men Søren klarer å fri ham.
Så skifter de roller - "paven" er fri og Søren er fange.
Hos speiderne er alt idyll - enn så lenge.*

Roger hadde bestemt seg for å oppsøke Solheimsøy for å ta stedet i øyesyn. Han følte seg uthvilt og opplagt, ikke sulten, ikke tørst. Men han kom ikke alene. De siste timene hadde han tilbragt med å kontakte medsammensvorne i Sogn, de skulle være på vei over hit nå. Dette var folk han kjente fra Oslo.

Sant å si hadde ikke telefonen stått et øyeblikk de siste timene.

Han hadde gjort alle slags avtaler med forskjellige parter. Men viktigst av alt var kanskje dette at han hadde fått nyss av at andre enn han selv var på farten i samme ærende, ganske mange, viste det seg.

En uidentifiserbar gruppe utlendinger var på vei, fikk han vite, hvorfra og hvem de var fikk han ikke vite. Samtidig hadde hans kilder her og der også nevnt at en gruppe islamister var på vei fra Bergen, i ly av mørket. De kalte seg islamister, men hadde ingenting med islam eller religion å gjøre for den saks skyld. Dette var blitt en merkelapp for terrorister av hvilken som helst gruppering, så fremt den ikke var kristen.

Noen progressive katolikker fra Bergen var også underveis, fikk han spurt, de ville forklare paven at han måtte forandre katolisismen, og Kirken med, gjøre den lik et skandinavisk sosialdemokrati: demokratisk, med gifte prester, kvinnelige prester, blandete klostre, og så videre, alt måtte heretter voteres over, ingen måtte utnevnes, flertallet skulle avgjøre hva som var sannhet. Modernisering og husrengjøring var en paves oppgave, ikke vedlikehold og støvtørring. Han var valgt for å forandre, ikke for å bevare. Roger likte tanken – men endret ikke hans fortsett.

Samtidig hadde noen fundamentalistiske protestanter brutt opp fra sitt vanlige habitat lenger ute i fjorden, visstnok Lindås, og ville treffe paven for å omvende ham til den rette tro (dette var blitt ham fortalt fra helt pålitelig hold). De skulle forklare ham at Skriften alene var det saliggjørende, og at Tradisjonen ikke

184

var å stole på. All sannhet mellom to permer! Slik lød deres kamprop. Bokstaven er sann – tolkningene lyver! Troen alene måtte få råde, ikke tro og viten, ikke tro og forstand, ikke tro og kunst, ikke tro og gjerninger. Tro – bare tro, og alene tro. ”Alene” var ordet som skulle i høysetet, ikke ”og”, dette ufordragelige og ukristelige ordet som svekket troen på beskostning av alt annet og som katolikkene hadde satt i høysetet. Fysj og atter fysj! Pass deg, pave, her kommer vi!

Mer interessant var kanskje ryktene om at noe foregikk inne på Matre.

Matrefjellene var nemlig, fikk han høre, det sted de hadde tenkt å flytte paven til, siden Solheimsøy lå for åpent og ubeskyttet til. Og det skulle skje i løpet av de nærmeste dagene – altså hadde han liten tid på seg.

Dette hadde selvsagt slått ham som en tanke allerede i Oslo, den dagen han fikk i oppdrag å finne et gjemmested for paven. Det var tale om Fossestølen eller Littlematrestølen, som Roger kjente fra krigshistorien. Mot slutten av 2. verdenskrig hadde en motstandsgruppe, kalt Bjørn Vest, holdt til der oppe i det ulendte og uoversiktige fjellødet, de hadde en hytte for seg. Men her var vanskelig å komme til, paven måtte fraktes dit med helikopter, det gjaldt også hele hans følge. I så fall måtte han kidnappes oppe i Matrefjellene, de som var så viktige siden de ga vannforsyning til turbinene som forsynte Bergensområdet med strøm. Matre besto nesten bare av dette svære anlegget, det lå inne i fjellet, av opplagte årsaker.

Tanken uroet ham – hadde han planlagt og arbeidet forgjeves? Hadde de villet plassere ham på et annet sted uten å informere ham om det? I alle fall var det også her tale om kidnapping, en død pave var intet verd og kunne ikke omsettes i penger.

En enslig røst i dette koret av rykter mente å vite at Hans Hellighet befant seg på en gammel sæter i Kringlebotnen et sted, ikke svært langt fra Solheim. Men dette avskrev han som fri fantasi. Det gjorde han også med teorien om at en gammel støl overfor Hope var pavens egentlige gjemmested.

Nå var klokken litt over ni, det var fortsatt lyst og varm, og kvelden var ung. Han hadde forlatt sitt gjemmested og begitt seg ned på småbåthavnen. Der var ingen å se, ikke en sjel. Straks kontaktene fra Instefford var kommet, ville de i all stillhet låne en robåt og dra gjennom Småundet for å se nærmere på Solheimsøy. Skulle det dukke opp flere, fikk de klare seg selv.

Han hadde ikke hørt fra Frederic – og ikke hadde han prøvd å ta kontakt med ham heller. Gadd vite hvor han var blitt av.

NØSTET TIL Ole lå ytterst på Neset. Her hadde han to båter. En var heist opp under taket, den skulle overhales når han fant tid til det. Den andre lå på bakken og var klar til å skyves på vannet. Garn hang til tørk, rensset og reparerte. Det luktet motorolje, bensin, tjære, tang og saltvann, den blandingen av lukter som gir alle nøst deres egen atmosfære. Ett trollgarn og to ørretgarn skulle om bord, samt et par liner til dypvannsfiske. Noen redskaper til dorg lå alltid i båten, om sommernettene ble de flittig brukt.

Frederic hadde fått på seg noen av Oles gamle klær, han så litt uproporsjonert ut i disse: Buksene var for korte, genseren for trang, støvlene i minste laget. Men det fikk holde for denne gang, de kunne saktens dra inn til Matre dagen etter og kjøpe noe som passet bedre. Heldigvis slapp de å tenke på regntøy. Det var vindstille og lunt, rundt tyve grader.

Påhengsmotoren hang der den skulle, bakerst i båten, men de fikk ikke bruk for denne, ikke i natt. Tofter og tiljer var nyvasket og rene, øsekar og en bøtte med sild til dypvannslinene lå fremst i baugen sammen med kniver til sløyning av fisken. En kurv med vafler og kaffe sto plassert under en av toftene.

Frederic kunne ikke glemme at Roger var i området. Dette uroliget ham en god del. Han hadde ikke godt i sinne, det var tydelig etter deres kort møte på kaien. Han hadde til og med klart å slippe unna. Gadd vite hvor ha hadde gjemt seg. Politiet hadde tatt hånd om bilen hans – kanskje ville de slippe å se ham igjen? Samtidig betød det at han trolig var på Solheim et sted. Men gjemmesteder var her ikke så mange av. Faren for at han ville dukke opp igjen var overhengende. Det eneste de da kunne gjøre var å ringe politiet eller løpe etter hjelp fra skolehuset og marinesoldatene der.

Før de skjøv båten på vannet ville Ole for sikkerhets skyld prøve Frederics skyteferdigheter, og det foregikk inne i nøstet hans. Det ble avfyrt tre skudd mot en av takbjelkene: Det først bommet på målet, de to neste satt der de skulle. – Dette for sikkerhets skyld, som han sa. Ammunisjon hadde de rikelig av.

Hva var så spesielt denne kvelden, ville Søren gjerne vite, det hadde jo ikke hendt noe kveldene før?

Ole hadde denne fornemmelsen, som han kalte det, av at tilstrømmingen av folk til Solheim før eller senere ville resultere i et forsøk på å ta seg inn på Øyne. Og nå var det sant å si senere heller enn først. Det var absolutt ingen kunst å låne en av småbåtene på Solheim og ta seg ut dit. Dessuten tok det ingen tid. Før noen visste ordet av det kunne hvem som helst krysse Småsundet. Enda enklere var det å ta seg over dit fra Neset. Det var heller ingen strøm å tale om i øyeblikket. Den som ville, kunne faktisk svømme over. En med dykkerutstyr ville være umulig å spore.

*

FØRST DRO de til Knappen for å sette trollgarnene, slik de pleide. Frederic kunne bli til god nytte, mente Ole, av flere grunner. Han skjønnte straks hensikten med disse bunngarnene: Blykabelen trakk dem nedover, mens en line med kork øverst viste hvor garnet sto; men disse måtte ikke settes på dypt vann, linen var for kort til det.

Frederic skjønnte også at paven var i fare, uansett hvilken pave de snakket om, ekte eller stand-in.

Oppe fra huset til Siri Knappen var det lys i alle vinduene, hun arbeidet vel med et eller annet faglig emne. I nøstet hennes var det stille denne kvelden. De grøsset ved tanken på funnet av Jonas. Hvor i all verden var det blitt av liket? Hadde Geirr oppdaget eventuelle mordere? Hvorfor fikk de aldri vite noe? Trolig var Jonas ennå ikke blitt funnet, langt mindre gjerningsmannen.

Det var også lys i huset til Abraham, han var vel på vei for å dorge og nyte sommernatten.

Nå satte de strake kursen for Øyne og peilet seg inn på fyret.

Der var det ikke noen å se, men det steg røk opp fra pipen på begge husene. Politibåtene kom sikkert på sine rutinemessige runder, de ventet å se dem når som helst. Strømmen ved det smale sundet var ikke sterk denne kvelden, de ble ikke trukket ned mot Solheim. Søren satt ved årene, Ole satt bakerst og dirigerte med hendene. Frederic lå forrest i båten med Oles gamle kikkert og med våpenet stukket ned i buksebeltet. De ville ikke prøve å trosse politiforbudet og sette garn fra Øyne. Men de kunne tenke seg å ta en aldri så liten inspeksjonsrunde dersom de bare fant et passende sted å gå i land. Var det ikke bedre om de rodde langs Øyne og speidet etter liv? Her var helt stille, ingen hundeglam var å høre. Av og til flerret en sjøfugl luften med sine skrik, de ble straks besvart fra annet hold.

De var kommet til badeviken på andre siden av Øyne, midt i Storesundet, den som vender mot Hope. Her hadde politibåtene ligget tidligere, men de lå nå like utenfor kaien på Solheim og gjorde små kontrolltokt herfra. De tre bestemte seg for å gå i land, stikk i strid med alle instruksjer. Det var Ole som insisterte, han opplevde seg selv som del av dramaet, en viktig del, og fri til å komme med noen personlige utspill.

Fra badeviken bar det oppover mot en stor eng. De gikk langs gresskanten, i ly av noen trær, og fikk straks øye på hovedhuset, det lå rett frem på høyre hånd. Der var det folk, men ingen lot til å patruljere denne kvelden. Så skjedde noe totalt uventet. For i det samme ble huset mørklagt. Hva betød dette? Var de blitt oppdaget og en slags sikkerhetsordning satt i gang, en som kuttet strømtilførselen til huset? Var det noen som hadde kuttet den samme uten at det dreide seg om alarm? Var noen underveis, noen som ikke skulle være her?

Nå kunne de høre stemmer og folk som beveget seg utendørs. Så ble det tent voksllys inne. De la seg flat og ventet på at noen skulle passere. Men ingen kom deres vei. Så kravlet de seg videre på alle fire, Ole fremst. Nå var huset bare ti-femten meter unna. Alle lot til å være innendørs igjen. De tre tok mot til seg og krøp helt opp til husveggen. Søren var den første som kikket inn et av vinduene, han kunne se inn i en stue. Der satt fire menn og spilte kort. Paven var en av dem.

Ole gjorde tegn til de andre to og krøp rundt hushjørnet så de kunne se mot Solheim.

Men der så de ingenting. Stedet var mørklagt – strømmen var gått. Langsamt kom svake lysglimt til syne i vinduer her og der, fra levende lys. Politibåtene ved havnen var opplyst av eget aggregat, nå begynte ett av dem å sette seg i bevegelse i retning havnen på Øyne. Etter noen minutter hørte de stemmer og lyden av fottrinn – noen var på vei opp til huset. De trakk seg litt tilbake og la seg helt flate langs husveggen. Noen gikk inn, andre kom ut. En av dem var paven, det vil si: hans dobbeltgjenger, de så ham tydelig i det lyse nattemørket. Han var på vei mot utedoen like ved den store løen.

De ble liggende musestille i det høye gresset. Søren var nær ved å nyse, men klarte å holde seg ved å presse hårdt på nesebenet. De hørte at samtalen gikk på engelsk, mobiltelefoner var i flittig bruk. Frederic klarte å snappe opp noe av det de sa. Han lå mellom Ole og Søren. De holdt hodene tett sammen mens han oversatte det han fikk tak i.

Det var inntruffet en slags sabotasjehandling inne på Matre – noen hadde klart å sprengte et elektrisk element der inne. Nå hørte de lyden av skipsmotorer. Det måtte være politibåtene som var begynt å sirkle rundt Øyne. Ganske riktig, de hadde kraftige lyskastere som feide over stedet. Men disse nådde ikke så langt inn som der de lå. Flere folk kom til, sikkert marinesoldater fra skolehuset, de begynte å spre seg i terrenget. Men ingen beveget seg i retning av stedet der de tre holdt til, eller viken der båten deres lå. Altså hadde de god sjanse til å komme seg usett ned dit igjen.

Først krøp de, så reiste de seg og huket seg ned mens de gikk. Den siste biten løp de alt de orket. Båten lå der den skulle og de hoppet om bord. Så tok Søren årene fatt og styrte inn i Storesundet, for så å ta rett over til den andre siden av fjorden, like inn under fjellet. Der skjulte de seg under noen store bjørker som sto like ved vannkanten, grenene hang helt ned til vannskorpen og ga dem et perfekt gjemmested. Herfra kunne de følge med det som skjedde på denne siden av Øyne.

Ganske riktig – her kom den første politibåten. Den sendte sin flombelysning over hele Øynes kystlinje. Nå vendte den lyskasteren og lot det skarpe hvite lyset flomme ned over fjellkanten, men løvverket hindret dem i å se båten med de tre som lå i skjul. Slik fortsatte politibåten til den var ute av syne. De tre forsynte seg av Sørenes nistekorg mens de diskuterte hva som nå var det klokkeste å gjøre. Dra rett hjem, på grunn av mørkleggingen, dette var

191

løsning nummer en. Men dersom det virkelig var skjedd en ulykke eller en form for sabotasje inne på Matre, kunne det være vel så interessant å ligge her og se om noe skjedde på Øyne. En sabotasje kunne avlede oppmerksomheten, den kunne dessuten gjøre det lettere å lande på Solheimsøy.

- Hyssssssssj! Ole gjorde tegn til de to andre.
- Hører dere?
- Det kommer noen inne fra Matre!

Den svake lyden av en motor ble langsomt tydeligere, sterkere og sterkere ettersom den nærmet seg. Men så ble det helt stille. Nå så de tydelig en mindre båt komme til syne fra venstre, motoren var slått av - noen hadde tatt årene fatt. Nå dreide den inn sundet og strøk forbi stedet der de lå i skjul. Så tok den sikte på viken der de nettopp hadde ligget. Ole skjøv noen grener til side så de kunne se bedre. Båten forsvant fra syne, den lå nok i viken på Øyne.

Der kom politibåten tilbake, den satte lyskasterne på, men badeviken lå i ly og de kunne ikke se båten som lå der. De som var om bord hadde sikkert kommet seg i land usett, slik de selv hadde gjort det.

- Alle tror at paven er her!
- Helt sikkert - men hvor lenge kan denne kamuflasjen virke? Før eller senere vil noen oppdage sannheten.
- Jeg har en ide!

Søren foreslo å dra over til badeviken på en lynvisitt - og fjerne tappen: en slags propp - i bunnen av båten fra Matre. Slik ville den ta inn vann inntil den sank og de ubudne gjestene på Øyne ville bli landfaste. Dermed var de uskadeliggjort! Å svømme herfra var galskap.

Ole og Frederic følte seg ikke trygge på at dette ville føre frem, operasjonen medførte en stor grad av risiko. Til sist ga de etter, og de tre utførte en lynoperasjon uten at politibåten forstyrret dem: Proppen i båtens bunn stakk Søren i lommen, Ole la beslag i årene deres så lenge. Så skyndte de seg tilbake til andre siden av Storesundet. Båten la de i ly av trærne på samme sted som sist.

Hva med garn og liner? Skulle de ikke sette ut noen av disse litt lenger inne i retning Hope? Det ville gi dem oversikt over den del av Øyne som var mest interessant.

De gled stille ut fra skjulestedet og holdt tett inn under fjellet. Noen hundre meter lenger nede satte de to ørretgarn. Men dyptvannslinene kunne de ikke sette her, ergo måtte de tilbake dit de kom fra og prøve å sette dem ut fra andre siden av fjorden. Dette tok litt tid. De hørte ikke noe fra Øyne, for alt de visste kunne det foregå mye der inne akkurat nå. Solheim lå fortsatt mørklagt. Frederic speidet hele tiden med kikkerten.

Linene ble satt på vanlig vis, med en halv sild festet til hver av de mange krokene og kork som markerte stedene. Så var kveldens arbeide gjort og de kunne fortsette hjemover.

De var nå på høyde med fyrtårnet og ga seg tid.

I det samme hørte de åreslag et sted i nærheten. Der! Fra Småsundet kom en robåt med tre-fire menn om bord. Disse kunne umulig ha sett dem, for de styrte rett mot fyrtårnet og fortøyet båten der. Så gikk de i land og ble borte i halvmørket.

Søren rodde lenger ut på fjorden for å få bedre oversikt, som han kalte det. Denne natten var det tydeligvis gjort et forsøk på å ta Øyne i besittelse og fange gjesten. Om dette var koordinerte hendelser eller tilfeldige sammenfall

var umulig å si. Søren ville at de skulle gjenta operasjonen med Matrebåten, men de to andre var ikke så sikker denne gangen. Her var det mer åpent mot fjorden og lettere å bli sett.

Diskusjonen ble avbrutt av at politibåten kom tilbake, gjennom Småsundet denne gangen. Ganske riktig – lyskasterne avslørte båten ved fyret. Nå låret de en mindre båt og tok seg bort til den uvedkommende. Et par mann gikk i land på Øyne mens de andre festet robåten til deres egen – her var det ikke mulig å unnsnippe.

I det samme hørtes lyden av en større motor. Det var en av korvettene fra Matre som nærmet seg.

*

DER INNE hadde strømburddet skapt mye røre. Årsaken fant de fort – noen hadde klart å komme seg inn i fjellet, til stedet der alt det tekniske utstyret befant seg, og ødelagt viktige deler av installasjonene. Sannsynligvis var det benyttet en mindre sprengladning, og dette ville det ta tid å reparere. Hva som var målet med aksjonen ble høylydt diskutert, men politiet gjettet at målet var Solheim og Øyne. Som det var, lå nå halve Masfjorden uten strøm.

Imens ble det rapportert om stor aktivitet oppe i fjellet. Noe foregikk i dette gamle krigslandskapet, noe som førte tankene tilbake i tid. Telefonmeldinger kom inn fra de forskjelligste steder. Politiet hadde sin fulle hyre med å koordinere det hele. De fikk inntrykk av at totalt ukjente personer – og de var mange – hadde tatt seg inn i fjellet med skumle hensikter. Fra flere av de mest kjente stedene mottok de varsler av forskjellig slag.

Det lå noen turister på Fossestølen, de hadde leid den for noen uker. Disse ble vekket midt på natten av ukjente menn med finnmarkshetter og skytevåpen. Disse dundret på døren til noen endelig åpnet, de trengte seg så inn uten å spørre og saumfarte huset så grundig de bare kunne. Turistene, fire engelskmenn, forsøkte forgjeves å få dem i tale, men fikk inntrykk av at de ikke var interessert i noen form for dialog, kanskje forsto de ikke engelsk. De ble ikke rundstjålet eller noe av det slaget, men ble bare nøye inspisert. Inntrykket de fikk var at inntrengerne var på jakt etter helt andre, at de var kommet til feilt sted. Noen ventet på dem i en bil et stykke unna og tutet utålmodig på dem. Da de skulle forlate hytten, fikk en av engelskmennene et anfall av heroisme og kastet seg over den siste av dem, samtidig som en av kameratene hans låste døren forsvarlig. Dette skulle dehan ikke ha gjort, for nå begynte de der ute å skyte, først i luften, så på vinduene. De engelske kapitulerte og overga fangen. Inntrengerne kom tilbake nå og stuen var stappfull av sinte mannfolk, men de var visst ikke av det morderiske slaget. Da de hadde tatt med seg det de fant av engelsk øl og brennevin, gikk de bort til bilen de var kommet i og ble borte i natten. De snakket et østeuropeisk sprog, gjettet de engelske.

Noen som lå i telt ved et av vannene ble brutalt revet ut av søvnen og presentert for et foto av en eldre mann med hvitt skjegg og langt flommende hår. Nei – ingen av dem hadde noensinne sett ham – var han savnet – hvem var han? Andre som lå i telt i nærheten kunne rapportere om samme opplevelse. En av dem var ikke i tvil: Han på bildet var paven – men hvordan kunne de finne på å lete etter ham her oppe?

Noen masfjordinger som lå ute på et vann og fisket etter fjellørret så tydelig lyset fra biler som kom og gikk. Av og til stanset de opp for å se seg

rundt, noen steg ut, de hadde kikkert. En gang ble det vinket til dem i båten med tegn om å komme til lands. Men da det ikke skjedde, skjøt de noen skudd i været. – De måtte være fulle ungdommer som lekte seg. En av dem i båten ringte for sikkerhets skyld til Matre for å rapportere hendelsen.

Et par syklister som nøyte den svale sommernatten, ble stanset av biler som passerte. De ble vist et foto av en eldre herre med hvitt skjegg og spurt om de hadde sett noe til denne herren her inne. Nei – det hadde de ikke. Hvem var han, hadde han gått seg vill? Svar uteble. Så forsvant bilen igjen.

På Litlematrestølen gikk det livligere for seg. Her lå noen bergensere i følge med kjentfolk. Disse kunne rapportere om nattlige besøk av totalt fremmede, folk som trengte seg inn i hyttene og undersøkte alt. Her var også tale om et foto. Men bergenserne var ute etter litt ulovlig jakt og hadde geværer, inntrengerne var ubevæpnet. Dette misforholdet mellom de to gruppene førte til at de ukjente ble stilt til veggs, bakkbundet og tatt i forvaring så lenge. Noen flere nærmet seg nå hytten fra en bil i nærheten. Disse ble beskyttet, gjentatte ganger, inntil bilen forsvant. Da den dukket opp igjen på Matre senere på dagen hadde den flere skuddmerker. Den var lånt, hevdet de som satt i den da den kjørte ned på kaien hvor det var en del politifolk. Eieren benektet dette og de fire havnet i kasjotten.

Nå var det påkrevd med litt handling fra myndighetenes side.

Det ble marinesoldatene fra en av korvettene som fikk i oppdrag å trenge inn i fjellet og rydde opp, i samarbeid med politiet, selvfølgelig. Det kom til en rekke skyteepisoder, og flere ble såret. Ved hjelp av helikoptre fikk de sporet opp enda flere biler med uvedkommende. En av disse fikk signal om å stanse, men gjorde det motsatte: Den pilte av sted langs et vann. Fra

helikopteret skjøt de på dekkene, og resultatet ble at bilen skrantet utfor veien, ned i vannet – og ble borte.

Lignende episoder utspant seg andre steder i de samme traktene. Resultatet var at mange ble anholdt, andre bare forsvant. Disse var alle utlendinger, med falske pass. Ingen klarte å finne ut av hvem de var og hvor de kom fra. De ble ført om bord i en av korvettene for å tas med til Bergen og overgis til myndighetene der.

Så viste det seg at Fossestølen var blitt overtatt av andre ukjente straks engelskmennene var dratt. Røyk fra skorsteinspipen røpet dem. Marinesoldatene kom krypende innpå dem mens bilene deres sto parkert lenger borte. En av soldatene kjente på dørhåndtaket – hytten var låst på innsiden. Han vinket til de fem andre, og de fordelte seg ved hvert hjørne av hytten. Først hadde de undersøkt noen mindre uthus som hørte til, men her var det folketomt. Nå ventet de på at noen låste seg ut for å gjøre sitt fornødne. Det ble ikke så lenge å vente, de der inne hadde tallrike ølflasker på bordet. Låsen ble dreid om, dørhåndtaket ble trykket ned, døren åpnet seg, og ut steg en mannsperson i 40-årene. Han fikk straks en pistolmunning satt mot tinningen med ordre om å holde kjeft og følge med. Han hadde lite valg. Han snakket hverken norsk eller engelsk viste det seg, og ga inntrykk av å være østeuropeer. For at han ikke skulle varsle de andre fikk han også et munnbind.

Så gikk to av soldatene inn døren og overrumplet fullstendig dem der inne. Ingen av dem kunne gjøre rede for seg på et felles sprog. Samtlige ble bastet og bundet. En av dem var dum nok til å ville stikke en av soldatene med en kniv som han hadde på seg et sted, men oppnådde bare å bli skutt i foten. Nå lå han der og skrek og vred seg som et skadet dyr. De andre så vettskremt ut hele bunten. En av dem hadde på seg et bilde av paven.

Et helikopter kom like etter og hentet samtlige.

På Matre kunne politiet rapportere at en av småbåtene var blitt borte. Eieren var rasende, men hva hjalp nå det? Det var da de sendte en av korvettene til Øyne.

*

DER! - SØREN pekte. Det var båten til Abraham som kom rett mot dem. Men Abraham var ikke alene, lot det til, de var minst tre i båten. Og en av dem fikk Frederic til å huke seg så langt ned i stavnen som han kunne – det var Roger. De kom fra et eller annet sted på Øyne og hadde kurs for Solheim. Abraham var ikke å se. Men det var flere om bord enn de tre som satt på toftene og var godt synlige i halvmørket. Det lå noe eller noen på tiljene i bunnen av båten.

- Vi følger etter! Ole lød svært bestemt. – Hold god avstand!

Fra Øyne kunne det høres bråk: roping, skriking, et og annet skudd. Alt tydet på at det foregikk et slags oppgjør der inne, et slag var vel ordet. De kunne se folk løpe, de hørte høyrøstet roping, fløyter som pep, lykter som signaliserte. Korvetten ved fyret flombelyste så mye av øyen som mulig. Politibåtene sirklet rundt denne i stadig raskere tempo. De signaliserte til Ole at båten hans skulle holde større avstand. De tok derfor en liten avstikker ut på fjorden, stanset opp og la seg til å vente. Ole hadde tatt kikkerten selv og fulgte med så godt det lot seg gjøre.

Båten til Abraham holdt opp under Neset, som lå i mørket på grunn av strømteknoblingen. Den var nesten kommet gjennom Småsundet nå og inn til Solheim uten å vise noen interesse for fiskebåten der ute.

- Etter dem! ropte plutselig Ole.

Søren kastet seg over årene på ny. Men i det de skulle passere sundet, oppdaget de at noen var i ferd med å svømme over fra Øyne til Neset. Det dreide seg om en enkeltperson – nå svømte han rett mot båten deres.

- Hjelp meg! Ta meg om bord! Fort!

Det var en av marinesoldatene.

- De har fanget paven! Han er i båten der! –

Han pekte mot Abrahams båt som nå dreide til venstre inn mot småbåthavnen på Solheim.

Nå kom to til svømmende.

Da alle var vel om bord, satte de opp farten og fikk akkurat se at de tre i båten foran var i ferd med å gå i land mens de halte med seg en fjerde person som lot til å være bundet. Takket være kikkerten kunne Ole se at de beveget seg raskt mot sagen hans. Selvfølgelig! Her var et mulig midlertidig skjulested. Det hadde han ikke tenkt på.

Så kom en av politibåtene og la til ved hovedkaien. Flere uniformerte og bevæpnede personer hoppet i land. De beveget seg mot sagbruket, mens våre venner fulgte etter.

Huset var omringet på alle kanter, ingen kunne flykte derfra. Politiet tok i bruk en megafon og fortalte de tre kidnapperne at de måtte overgi seg eller huset ble stormet og alle risikerte å bli drept. Det kunne høres høylydt snakk og argumentering innenfra – noen hadde i hvert fall livet kjært.

Så åpnet døren seg på gløtt og Roger talte til dem.

- Trekk dere tilbake øyeblikkelig – eller vi dreper paven!

Frederic var den første som svarte:

- Du kan bare gi deg, Roger, her sitter du fast! Kast våpenet og kom ut – fangen først!

- Hold kjeft! Var det eneste svaret han fikk.

Og slik gikk minuttene. Trusler ble slynget mot hverandre og gjentatt på flere sprog – alt til liten nytte.

- Vi vil se paven! Vis ham i døråpningen så vi vet at han er uskadet!
- Trekk dere tilbake! Det var svaret de fikk hver gang de prøvde noe nytt.

Hvor var Søren blitt av? Ole så seg rundt. Hadde han funnet på et eller annet uten å si fra? - Det hadde han.

For han visste at elven til sagen – den som drev maskineriet - var dyp nok til at han kunne vasse fra baksiden og komme inn i huset. Ole hadde ikke tenkt så langt. Men hva ville vel Søren med dette? Nå gikk han rett inn i løvens hule.

Søren senket seg ned i elven så dypt han kunne. Strømmen var ikke sterk i øyeblikket, det skyldtes godværet. Med det meste av hodet over vannet beveget han seg langsomt under husveggen og inn mot selve sagen. Den var ikke svært stor, men stor nok til at han umulig kunne bli sett av dem som sto borte ved utgangen. Fangen – som han foretrakk å kalle ham – sto like ved stedet der han nå befant seg. Dersom han bare kunne se hans vei. - Tålmodighet ...

Minuttene snek seg av sted, de følte som evigheter. Dersom de flyttet fangen bort til døråpningen, ville han miste denne sjansen.

Der! Fangen så seg utålmodig rundt – Søren forsøkte å fange blikket hans. Det gikk etter tredje forsøket. Han vinket ham over mot seg, løste tapen som bandt hendene på ryggen og gjorde tegn til at han skulle stige ned i vannet ved siden av seg. Det gikk forbausende lett. Bennett var spensdig og sterk.

- Skynd deg – vi har liten tid!
- Ok! – Hva gjør jeg nå?
- Du følger vannet nedover – dukk under så langt du kan! Straks er du ute i det fri – og ingen kan se deg fra døren der de andre befinner seg! "Paven" gjorde som han fikk beskjed om. Straks etter var han ute i det fri og ble tatt hånd om av politi og marinegaster.
- Hvorfor overga du deg?
- Avledningsmanøver – hva trodde dere?
- Men hvor mange forskjellige grupperinger er det tale om – på Øyne dukker de opp i ett sett.
- Angrepet var koordinert, men de ble uvenner på et eller annet tidspunkt og begynte å skyte på hverandre.
- Ligger det mange døde der ut?
- Ja da, en hel haug.
- Hvordan fanget de deg?
- Jeg gikk bort til dem og ba dem slutte å skyte ... og ble øyeblikkelig tatt hånd om – akkurat som planlagt.
- Utrolig!
- Men sant ... nå lar de Hadrian i fred så lenge.

Frederic fikk med seg det hele, men sto tilbake som et eneste stort spørsmålstegn:

- Er ikke du paven?
- Nei ... jeg heter Bennett, jeg, og har vært aktør i filmer og kommandosoldat i Afghanistan. Vi ligner – og jeg gjør gjerne et stunt for den gode sak ...

- Visste dere dette alle sammen – Frederic så seg rundt på de andre som sto der?

Alle nikket til svar.

- Men hvor er paven?
- Det kan jeg ikke si – beklager.

De flyttet nå dobbeltgjengeren til et sted lenger borte fra saken.

Men hvor ble Søren av? Ole var svært urolig der han sto. Hvorfor dukket han ikke opp sammen med Bennett? Dette likte han ikke, slett ikke. Hans instinkter fortalte ham at noe var galt fatt, fryktelig galt. Ole hadde alltid hatt spesielle antenner innstilt på Søren, og disse signaliserte stor fare. Dette skjedde ikke ofte, men når de sendte faresignaler, slo det aldri feil, Ole hadde reddet livet hans flere ganger, vanligvis ute på fjorden.

Klokken viste 02.12 – det var midt på natten i sommer-Norge, Solheim lå mørklagt, folk sov – ingen ante hvilket drama som utspant seg nede på saken. Det var rundt tyve grader, himmelen var klar, et slags tussmørke var det eneste tegn på natt. De kunne høre at flere båter kom inn fra Øyne, men hva hjalp det, de var mange nok i øyeblikket.

Med ett gikk døren til saghuset opp – der sto Søren med Roger ved siden og revolveren hans rettet mot tinningen. Beskjeden var utvetydig og klar:

- Vi kan bytte ham for paven – eller han er en død mann!
- OK! – Jeg kommer! Bennett gikk frem noen steg.

Søren ristet på hodet, noe som betød – ikke gjør det, jeg klarer meg.

- Ta meg! Ole gikk noen steg frem – han er for ung til å dø!
- Stå der du er, ropte Roger, ikke kom nærmere!

Bennett hadde brukt disse forvirringens øyeblikk til å forsvinne i mengden av politi og soldater. Han hadde klart å komme seg rundt hjørnet på

sagen, langs langveggen som vendte bort fra havnen og til elven bak, der Søren hadde vist ham vei inn i huset. Han gikk ned i vannet, fulgte strømmen uten å gli på den slimete bunnen, og satt nær sagen med hodet like over vannet. Dersom noen slo på motoren ville han bli dratt inn i sagen. Og det var denne erkjennelsen som fikk ham til å handle.

De to medhjelperne til Roger sto litt i bakgrunnen, men lyset som sivet inn gjennom døren viste tydelig hvor de var, begge lot til å være bevæpnet. Men det var Bennett også, han hadde fått med seg en av marinesoldatenes håndvåpen. - Nå gjaldt det å lokke dem over dit han sto.

Det gjorde han ved å plystre på dem, ganske enkelt.

Begge snudde seg samtidig og begynte å bevege seg bakover, i retning sagen. Bennett hadde merket seg hvor utløsermekanismen var, men den kunne bare aktiviseres fra gulvet. Nå hevet han seg opp av vannet, gled langs gulvet inntil han hadde den ene hånden på utløseren. I den andre hadde han våpenet. De to så ham ikke, men de visste at noen var der, nå nærmet de seg mens de hele tiden så seg rundt. Her måtte være en inngang de ikke kjente til. Han så dem tydeligere nå. Begge så utenlandske ut. Den ene av dem lente seg mot sagen for bedre å kunne se opp mot taket i fall her var en mulig utgang.

Men det skulle han ikke ha gjort.

For i det samme aktiverte Bennett saghjulet, han var ikke sikkert på hvordan han måtte gjøre dette, men han tok en sjanse og dro av all kraft i et håndtak av jern som måtte være utløseren. Det kom et slags skrik eller brøl fra de gamle hjulene – det ingen hørte var skriket fra de andre to. Den ene av dem mistet balansen og falt mot sagen. I et desperat forsøk på å få noe å holde seg i grep han fatt i armen til sin medsammensvorne og dro han med seg. Begge ble borte i vannet nedenfor.

Roger snudde seg ved lyden innenfra. Søren så sitt snitt til å rive seg løs og pilte rundt hushjørnet til høyre. Flere av de militære fulgte etter. Roger forsvant inn i huset og stengte døren etter seg - hvor var de to blitt av? Først forsøkte han å stenge av saken, men han fant ikke ut hvordan dette lot seg gjøre. Så løp han inn i siderommet, der han hadde bodd et par døgn - men der var det ingen. For samtidig så Bennett sitt snitt til å smette ut hoveddøren, han hadde gjemt seg blant noen sekker sagmugg.

Ute var det et stort oppbud av politi og militære. Bennett forklarte om hvordan saken hadde spist noen gangstere, som han uttrykte det. De var helt sikkert blitt skyllet ut i havnebassenget. Et par av dem gikk bort til bryggekannten for å se etter. De så på hverandre og nikkete.

ROGER VAR helt desperat nå. Paven hadde lurt ham! Han kaldsvettet, han fant frem et lommeetørkle. For en fiasko! Han gikk bort til hyllen der han hadde bodd noen døgn og fant en boks øl - Hansa, som han ikke likte ... Alt var gått galt. Og det kunne han takke en av disse lokale ungdommene for. Svin! Han drakk og drakk inntil boksen var tom. Han grep etter en til, men det var visst slutt på lageret hans. Nå ble han litt roligere. Sagen gikk og gikk der ute. Det betød at ingen hadde trengt seg inn og slått den av. Han hadde stedet for seg selv - enn så lenge. Og de to andre? De var som sunket i jorden, skulle tro at saken hadde tatt dem ... Hvilte det en forbannelse over det å ta en pave til fange? Hadde høyere makter grepet inn? Nei, Roger trodde ikke på høyere makter, ikke på paver heller, særlig ikke på dem.

Så var det noe som langsomt begynte å klarne for ham, først som en vag ide', den ble mer og mer presis. - Paven?

Her var noe som ikke stemte, slett ikke. Nå fikk han en ny svettetokt, lommestørkleet måtte frem igjen. Svetten silte mens hjernen arbeidet, lik sagen der ute.

Han var blitt lurt! Det var ikke paven han hadde fanget – de måtte ha brukt en dobbeltgjenger ...

Dette måtte være Frederics verk. Han hadde lurt ham hele veien.

I det samme ble sagen slått av – noen var trengt inn i sagboden. Han kunne høre stemmer. De nærmet seg. De åpnet forsiktig døren inn til lageret der han lå. En lykt saumfarte stedet mens han klistret seg tett inntil veggen og holdt pusten for ikke å bli oppdaget. Så slo noen av lykten – de gikk ut igjen. Det fulgte mer stemmer, han kunne høre hva de sa:

- Han må ha kommet seg unna!
- Umulig!
- Har vi ikke sporhunder?

Roger stivnet av skrekk – hunder var det han fryktet mest av alt i livet, noe som gikk langt tilbake i barndommen og hadde en helt naturlig forklaring.

- Nei, ikke her inne i fjordene ...
- Men ingen har sett noen komme ut?
- Kan han ha fulgt elven oppover - kom så ser vi etter!

Utmattet og oppgitt la han seg på hyllen øverst, helt inn mot veggen. Han trengte litt hvile, natten hadde utviklet seg til et mareritt. Hva var skjedd med hans to assistenter – hvor var de blitt av? Hvorfor hadde de ikke kontaktet ham på mobilen? Han fikk ikke kontakt med dem så mye han prøvde. Telefonene deres var døde.

BENNETT BLE ført tilbake til Øyne. Det var han selv som ville det slik. Der hadde han alt utstyret sitt, tørre klær, alt det nødvendige. To av politifolkene gav ham noe å drikke, for blodsirkulasjonens skyld, som de kalte det. Mens han nøt konjakken forberedte de egg og bacon, noe som de engelske aldri kan motstå. Litt etter sov han atter i sin seng på Øyne. Alt var gått bra – denne gangen og.

Paven selv var lykkelig uvitende om begivenhetene på Øyne og på Solheim. Han nøt en velfortjent hvil på Stallane, og ingen hadde hjerte til å forstyrre ham.

Men hvordan noen hadde klart å koordinere alle disse angrepene på Øyne var umulig å si. Det kunne jo henge sammen med mørkleggingen på Matre, at dette utløste hele bunten av angrep. Her var mange interessegrupper, det visste de alle. Forhåpentlig kom de ikke tilbake. Mange, nesten alle, var nå under lås og slå. Kjedelig var det aldri å være stand-in for en pave – *God bless the pope!*

*

OLE, SØREN og Frederic gikk ned til båten igjen og rodde hjem til Neset.

De stanset et øyeblikk ved nøstet til Abraham. De hadde tatt båten hans på slep og festet den ved bryggen. I det samme kom lyset tilbake. Husene på Neset var ikke lenger mørke silhuetter. Folk måtte ha våknet av dette, for nå forsvant det aller meste av belysningen fra det ene huset etter det andre. Unntaket var hos Abraham.

Der var det ingen som svarte.

De fant ham nede i nøstet. Der satt han bastet og bundet inntil en vegg.

Tre typer hadde kommet da han skulle legge ut på fjorden for å dorge, de trengte båten hans. De så ikke norske ut noen av dem, men en av dem snakket østnorsk, han hadde en liten svart mustasje og manglet et ledd på en finger.

Abraham hadde prøvd å stanse dem, men oppnådde bare å bli kneblet og bundet.

Ole orienterte kort om nattens begivenheter, men han nevnte ikke at Roger var på frifot. Frederic var såpass medtatt av det hele at han ikke sa stort. Han nøyde seg med å nikke bekreftende til det som ble fortalt.

Jo, Abraham hadde hørt leven ute fra Øyne, og lyden av flere båter. Men han kom seg ikke løs og kunne ikke gå ut for å se.

De fulgte ham opp til huset for å se om det var noe de kunne gjøre for ham. Nei – han klarte seg godt. En kopp varm sjokolade var alt han trengte, og litt søvn.

*

HJEMME HOS seg selv satte de seg rundt kjøkkenbordet og tok for seg av det de hadde, Oles hemmelige akevittflaske kom frem og den gjorde godt i de overspente kroppene. Røkt fisk, fenalår, flatbrød og alt den slags ble satt til livs i store mengder. Men ingen av dem følte seg helt trygg. En telefon til Geirr bekreftet det de fryktet mest av alt – at Roger var på frifot. Dersom han fant ut at paven var på Stallane, ble det mer bråk. Og denne gangen lå det helt utenfor deres enemerker. Frederic hadde selvsagt vært i kontakt med både statsminister og utenriksminister, uten at det hjalp større. Slik situasjonen var i Masfjorden, var det ingen av dem som turde begi seg inn hit. Men Frederic visste ennå ikke om Stallane, og Ole og Søren hadde fått klar beskjed om ikke å røpe noe.

- Men Bennett er jo ikke paven – hvor er han da? Vet dere det virkelig ikke?
- Du må spørre Geirr ...

Frederic grep telefonen og ringte lensmannens nummer. Nei, fikk de til svar – dette måtte holdes så hemmelig som mulig, selv for en departementsråd ... Han merket at han ble varm i kinnene.

- Men jeg står over deg i dette systemet, forstår du ikke det?
- Beklager – ansvaret er mitt ... Du får tidsnok beskjed.

Frederic så helt oppgitt ut nå.

- Det er min skyld alt sammen, gjentok Ole, som for å trøste ham.
- Neida, det hele skyldes Jonas! Søren forsvarte ham til det siste.
- Men kan dere virkelig ikke fortelle meg hvor de har gjemt ham – i Matrefjellene et sted?
- Nei ikke der ...
- I Kringlebotnen?
- Heller ikke ...

Ole måtte ut i et lite ærende, som han uttrykte det. Da han kom inn på kjøkkenet igjen skjønnte han straks at Søren hadde fortalt sannheten. Gutten tålte åpenbart ikke akevitt ... Vel, det ble lenge til neste gang.

- Måtte du? Han la atskillig bebreidelse i ordene.
- Så, så, trøstet Frederic. Jeg ville funnet ut av det likevel.

Søren så bort så lenge.

- Tenkte at det var godt vi tre holdt sammen, kom det omsider fra hans lyse hode.
- Så du tenkte, gjorde du?

- Ole – ikke ta på vei – Frederic har risikert liv og lemmer i natt sammen med oss, på grunn av oss – vi kan ikke behandle ham som et barn!
- Men det kan dere med meg!

Frederic satte en rask stopper for denne familiekrangelen.

- Det lysner ute – kom så trekker vi garnene!

*

DE MÅTTE forklare igjen og igjen for dem i politibåtene at garnene måtte opp ved daggy dersom fangsten ikke skulle bli ødelagt.

- OK – men en av oss blir med!

Og slik var de fire som rodde ut på fjorden denne morgenen. Alt var stille på Øyne, men det var mange vakter å se. Nykommeren het Olav og kunne fortelle om aktiviteter i Matrefjellene. Alle mulige hadde satt i gang forskjellige operasjoner da indre Masfjord ble mørklagt.

Hva med aktiviteter andre steder?

Han kjente ikke til slike – ikke foreløpig.

Hadde de tatt Roger? Ikke ennå. Men det var nok bare et tidsspørsmål før de hadde ham også.

*

DOMINIKUS SOV hos Lars, som vanlig. Han snorket også helt som vanlig, litt mer, etter det Lars kunne erfare.

Det var helt avgjørende at teltduken var åpen ut mot sommernatten, ellers ble det for varmt. Det var like avgjørende at de lå rygg mot rygg,

Dominikus pustet tungt og snorkingen fikk bakken til å riste, slik følte det i hvert fall. Florian ville helst ha ham hos seg, men nei, dyret visste hva det ville – Lars eller ingen. Ved siden av dette store og lune nærværet følte han et uendelig velvære. Det var nok dette som holdet ham våken. Øyeblikket var for verdifullt til å sove bort. Her hersket en harmoni i skaperverket som rørte ved hver fiber i hans unge kropp. Han visste at de andre var sjalu – men her var det Dominikus som bestemte. Ingen turde ta opp diskusjonen med ham.

Han åpnet øynene og så ut.

Selv om natten var lys, kunne han skimte alle de mest kjente stjernene der oppe. Hvordan kunne folk føle seg alene på denne jord? Hadde de ikke ører og øyne?

Dominikus drømte livlig denne natten. Han laget de underligste lyder. Han sparket og sprelte – var trolig på jakt dypt nede i det underbevisste. Lars lot ham drømme så mye han ville. For alt han visste drømte han selv – kanskje snorket han også? I så fall var det ikke Dominikus som protesterte.

Mon tro paven hadde ham hos seg i palasset i Roma? Eller var det sveitsergardistene som tok vare på ham om natten? De hadde sagt at de savnet ham.

Snart måtte de ned til Stallane og levere ham fra seg. Han så ikke frem til det. Men det var få dager tilbake av ekspedisjonen deres. Florian ville bli med dem til Bergen. Og så var hele eventyret forbi. Straks gikk de der igjen i trange gater, våte gater, med paraplyer eller sydvester. Byen virket av og til så underlig sammenklemt, så trang, selv om den var stor. Her oppe var det fritt og åpent. Det var det for så vidt på byfjellene også, men de egnet seg ikke til speiderutflukter.

Hvor skulle de dra neste gang?

Det måtte de votere over, men han visste hva han skulle foreslå.

KAPITTEL 6

- usynlig nærvær

Alle vil til Stallane:

*- Roger og noen medsammensvorne vil gjemme seg der
og legge nye planer, mens de venter på forsterkninger;*

*Ole og Søren vil vise Frederic veien opp,
han vil ikke vente lenger og insisterer på å treffe paven.*

*De har fått med seg et brev fra Siri på Knappen
som de egenhendig skal levere til Hans hellighet;*

*Bennett begir seg også oppover,
han har Avtale med sveitsergardistene
og får skyss av marinejegerne.*

*Speiderne vil levere Leo, alias Dominikus, tilbake,
men ikke uten betingelser – Florian fortviler over dette.*

Og så smeller det.

Roger klarte omsider å få kontakt med sine tre medsammensvorne i Sogn. De var mer enn glad for at ventetiden i Insteffjord var slutt, for der hadde politiet gjentatte ganger konfiskert passene deres. De fikk dem alltid tilbake, men bare for et par dager om gangen. Passene var stjålet i utgangspunktet, fra turister på besøk i Midt-Østen. Men de var endret på en så dyktig måte at de gikk for å være australske statsborgere, riktignok av østeuropeisk opphav. Det var de ikke. De tilhørte en organisasjon – en av mange – som ville Vesten og kristendommen til livs, de var fra Samarkand i Usbekistan.

Kontakten med Roger Ulven-Moe – et navn ingen av dem klarte å uttale – hadde de fått i Oslo. Der hadde de møttes, og de hadde kunnet gi ham kontakter med andre og lignende grupper, noe han mottok med takk. Disse hadde mottatt nyheten om pavens opphold i Norge med største interesse. De hadde samarbeidet om å dra til Masfjorden for å gi paven en overraskelse. Men de hadde gjort den tabben å innvie andre grupper i planene deres, og nå hadde disse tatt saken i egen hånd – med tanke på løsesum og lignende – og dratt innover i fjordene for å finne ut av saken. De hadde spredt seg i terrenget. Solheim var ikke et mulig holdepunkt, og de hadde måttet ta til takke med Brekke og Insteffjord i Sogn, og med Matre i Masfjorden, noen brukte steder lenger ute i fjorden.

Så gikk det galt for de fleste av dem.

De hadde klart å sabotere deler av elektrisitetsanlegget på Matre, det gikk greit. Men aksjonen i Matrefjellene hadde vært en eneste lang fiasko – noen var døde, mange fengslet. Dessuten hadde de sloss seg imellom ettersom tampen begynte å brenne. Aksjonene i fjellene rundt Hope og i Kringlebotnen var blitt utsatt til fordel for en samlet aksjon mot Solheimsøy. Men også her gikk det galt, mange falt eller ble tatt hånd om av myndighetene. Paven var riktignok tatt til fange – men av norske interessenter. Deretter visste ingen

helt hva som var skjedd. Men paven var kommet seg løs og deres norske kontaktmann satt tilbake med et norsk gissel samtidig som to av hans egne var forsvunnet, for alt de visste var de i politiets varetekt.

Kontaktmannen fra Oslo – han med det umulige navnet – hadde fått med seg flere fra Sogn, uten å vite at disse ville kvitte seg med ham så snart de hadde sikret seg fangsten. Nå var de på vei til et nytt skjulested, et utenfor Solheim. Der skulle de planlegge for neste aksjon. Paven var så stor en fisk at de ville holde på til de lyktes, om de så måtte kjempe til siste mann.

Men andre hadde det med å dukke opp i tide og utide, og de kunne lett bli en stor strek i regningen.

Medlemmer av en gruppe fra Libanon hadde klart det mesterstykket å komme seg med en båt fra Lindås, der de midlertidig hadde holdt til. Den bar navnet Immanuel og var en slags kristen farkost som seilte langs kysten og søkte å omvende folk til den rette tro. Denne kom nå seilende inn til Solheim med evangelisk sang og alkoholfri klang, for å gå i land på Solheimsøy og omvende paven. Men den gang ei – politibåter satte strek for slike planer, de måtte pent snu og dra igjen. I ren frustasjon hadde de så lagt kursen til Matre – uten sang og klang. Der hadde libaneserne klart å låne en liten båt, og takket være denne kom de seg omsider til Solheim, hvor Roger Ulven-Moe ventet på dem.

Roger og de nye våpendragerne hans var så begynt å utforske sætre og støler rundt Solheim. Roger mente å vite at paven på Øyne var en dobbeltgjenger – intet mindre – og at han de lette etter var å finne på andre trakter. Roger holdt en knapp på Kringlebotnen, men dette måtte de undersøke nærmere.

Samtidig søkte de å finne ut hva som var skjedd med alle de andre som hadde aksjonert sist natt. De få opplysninger som var å oppdrive var nedslående, alle sammen. Da Rogers overordnede i departementet hadde betrodd ham oppgaven å finne et egnet gjemmested i Norge, var Masfjorden blitt foreslått, takket være Solheimsøy. Nå viste det seg at ideen var god nok, men samtidig risikabel. Dette hadde også myndighetene innsett, det være seg norske eller vatikanske, så de flyttet helligheten og hans soldater til et ukjent sted.

Når de nå hadde fått summet seg litt, ville de lete seg frem til rette stedet. Men først en liten hvilepause. Roger mente han hadde funnet passende losji så lenge – han kunne umulig være langt unna. Derfra kunne de så peile seg inn på pavens nye habitat.

ROGER TURDE ikke flykte så lenge det var vakter overalt. Det eneste brukbare tidspunktet var når båten kom og det var et mylder av folk på kaien. Han åpnet forsiktig døren fra saken for å orientere seg. Båten fra Sævråsvåg kom nøyaktig da den skulle. Forhåpentlig ville den bringe ham noen flere medhjelpere fra Bergen.

Det som kom, var en bil med progressive katolikker som så gjerne ville opplyse paven om hvilken vei Kirken skulle følge i årene fremover. Modellen var det skandinaviske sosialdemokratiet, på denne måten ville alle bli fornøyde - demokrati i høysetet, det var parolen: veien måtte heretter gå nedenfra og opp og ikke ovenfra og ned. De kom i en minibuss og var tallsterke nok. Men i det de skulle kjøre i land begynte problemene. Landgangen og kaien begynte å skille lag. Av en eller annen grunn hadde fortøyningen begynt å løsne, ingen skjønnte hvorfor. Båten begynte å dras mot Småsundet fordi strømmen førte den dit. Med ett gikk hele fortøyningen ut av kontroll og båten beveget seg bort fra kaien i fritt tempo. Samtidig forsøkte sjåføren å redde seg over på land – med alle passasjerene om bord – før det var for sent. Men det var for sent, viste det seg, og bilen med sin verdifulle last satt fast i sprekken mellom landgangen og kaien. Den prøvde å rygge tilbake på dekket, men der sto det mange biler i kø og blokkerte adgangen. Sprekken ble større for hvert sekund. Bilen var kommet for langt ut. Den gled ned i sprekken og havnet i vannet med et stort og plumpt plask.

Folk pekte og ropte til hverandre, noen skrek på hjelp. Alle sto nå borte ved kaien og forsøkte å være til hjelp på en eller annen måte.

Dette var øyeblikket.

hytte

Roger smatt usett ut av saken og forsvant av syne i retning kirken.
Hvordan han kom seg opp på kirkeloftet var hans egen hemmelighet.

*

OLE OG SØREN var vitner til dramaet på kaien. Tapre marinesoldater hoppet i vannet og klarte å fiske opp passasjerer fra minibussen. En etter en ble de halt over betongkanten på kaien, ingen av dem var i stand til å si om noen manglet, hver og en hadde i øyeblikket nok med seg selv. Varme pledd og varm drikke ble skaffet til veien. De satt der i en krets på kaien og lot seg trøste mens politiet forgjeves forsøkte å få i stand et lite manntall. Så kom dykkere med utstyr fra en av korvettene på fjorden og søkte ned i dypet for å se om det var flere tilbake. Politiet forsøkte gjentatte ganger å få fornuft ut av dem.

Hvor skulle de?

Til Solheimsøy ...

Og hva skulle de der?

Treffe paven ...

Var det avtalt?

Nei, det skulle være en overraskelse ...

- Ta heller bussen til Instefjord, dere – der får dere husly og mat og klær og slikt.
- Men bagasjen vår – våre dokumenter – våre programhefter ...
- Vent og se til bilen er hevet.

Landgangen var nå hevet slik at ingen flere biler kunne havne i vannet. Så tok båten sikte på en annen landingsplass langs kaien, og denne gangen gikk alt bra. Mange biler skulle videre, og en ny ladning skulle om bord. Her hersket et sant pandemonium. Alle lot til å ha hastverk.

Så kom dykkerne bærende med han som hadde vært sjåfør for minibussen. Nå var han ikke lenger i stand til å styre noen verdens ting, aller minst seg selv. Han ble erklært druknet der og da. En ambulanse var på vei fra Matre og ville ta hånd om legemet. Gruppen med overlevende var redusert til nervevrak, alle som en trengte noen å holde i, en skulder å gråte på, et medmenneske å støtte seg til.

- Nå kommer vi i avisen igjen ...

Denne kloke og korrekte bemerkningen kom fra Søren. Han hadde holdt seg nær til Ole under hele forestillingen og de glemte å se hva som skjedde rundt omkring.

En bil med noen utenlandske turister var nettopp kjørt i land og hadde stanset like ved bryggen, på avstand fra ulykkesstedet. De telefonerte og konfererte flittig seg imellom. De hadde solbriller og var pent kledd. En av dem pekte mot Solheimsøy og forklarte noe for de andre, de var tre i tallet.

I det samme kom en fra politiet bort til dem og ba dem legitimere seg. Etter litt frem og tilbake ble dokumentene skaffet til veie, studert og gransket. Så ble de henvist til Sogn, i likhet med de andre. Noen ganske få skulle videre til Hope og Matre. Men disse var kjentfolk og ble ikke forhørt.

- De later som om paven fortsatt bor der ute ... Søren så på Ole.
- Selvfølgelig gjør de det, de vet jo ikke det vi vet – kanskje får de aldri vite det?

I det samme kom en spedbygget eldre dame bort til dem. Hun hadde store solbriller på og skaut over hodet, lange sommerskjørt og en liten kurv under armen. De hadde ofte sett henne på kaien, uten å vite hvem hun var. De antok hun var på besøk fra Hope eller Matre.

- Så dere det hele?

De gjenkjente stemmen med det samme – Siri Knappen! De forklarte det de hadde opplevd de siste minuttene.

- Aner dere hvem de er?
- Noen katolikker fra Bergen, ble det sagt ...
- De fikk en våt velkomst!
- Kan du si ...

Hun sa hun hadde en viktig beskjed til Frederic – kunne de sette ham i kontakt med henne?

Det var fort gjort, for der kom han ruslende bort til dem etter å ha snakket med noen politifolk.

- Stikk opp om meg før dere setter garnene, vil du?

Frederic nikket.

*

BILEN MED de omtalte tre turistene forsvant fra kaien i det samme. Den kjørte opp veien som fører til Sogn, men tok av til venstre like etter. Der ble de sittende og vente på en eller annen mens de røykte og telefonerte flittig. De var fra Libanon og hadde god erfaring med spesialoppdrag, og de var kommet direkte fra Beirut i sakens anledning. Denne gangen skulle de på jakt etter paven, hadde de fått vite. De festet ikke større tillit til denne opplysningen, inntil verdenspressen kunne fortelle at paven lå på sommerferie på en liten øy i en fjord ikke så langt fra Bergen. Dette trodde de først ikke større på, opplysningen var for fantastisk. Men så ble den bekreftet gjennom RAI, CNN og Reuters. Samtidig var de blitt lovet enorme mengder penger dersom de klarte å fange hans hellighet og utlevere ham til de riktige personer, folk de

heller ikke kjente, men som var på vei til Norge fra et av araberlandene. Disse var nå ankommet, fikk de beskjed om, men levde skjult i Bergen så lenge.

Fra forskjellige kontakter i Oslo hadde de lyktes i å komme i kontakt med Roger. De hadde fulgt hans råd og kommet seg inn til Solheim. Der hadde han bedt dem vente så lenge, men politiet hadde vist dem bort fra kaien, det var skjedd en eller annen form for ulykke, en bil var visst havnet i vannet. Derfor ventet de litt lenger borte, utenfor sentrum, langs en vei som gikk vestover langs fjorden.

Denne Roger kjente de ikke. Han arbeidet i utenriksdepartementet, hadde de fått opplyst. Det var han som hadde fått plassert paven her, med en bestemt baktanke – å ta ham til fange. Slikt hadde skjedd før, og de skulle vel klare det denne gangen også. Planen var å kidnappe ham, ta ham med i bilen – i bagasjerommet – og ta fergen til Bergen fra Solheim eller fra Sogn.

Kartene var ikke helt lett å bli klok på. Norske fjorder var en slags armer som strakk seg fra havet og langt inn i landet. Sogn var den lengste av dem, Masfjorden var langt mindre. Men de skar gjennom høye fjellpartier, noe som gjorde vanlig kommunikasjon vanskelig. Det som på kartet så ut som en kort distanse, viste seg ved nærmere ettersyn å være en dramatisk etappe hvor de måtte kjøre opp og ned i det uendelige.

Bilen hadde de leid i Bergen. Den var sterk og beregnet på kjøring i distriktet. Selim, Akhmed og Ali tok det i tur å kjøre. De var ikke forberedt på det varme og vakre sommerværet som møtte dem. Sant å si var de overveldet av det de fikk se: dramatisk landskap, frodig natur, grønn vegetasjon overalt – landet så overgrodd ut. For et vidunderlig sted å gjemme seg. Men så var gjesten altså blitt oppdaget, identifisert av noen lokale fiskere – og gjemmestedet var ikke hemmelig lenger.

Da de nærmet seg Solheim med fergen fra Sævråsvåg – et ord de ikke klarte å uttale – sto de tre i baugen på skipet og pekte og glante. Fjorden ble trangere og fjellene høyere jo lenger inn de kom. Så fikk de øye på Solheimsøy, den lå midt i fjorden, på et punkt da denne delte seg i to armer – en til høyre, til et viktig sted som het Matre, og et annet rett frem, til Hope. Flittig bruk av kamera fikk dem til å se ut som ekte turister. Matre var viktig, av den enkle grunn at her lå anlegget som forsynte denne delen av landet med strøm.

Men de visste at de hadde konkurrenter i dette oppdraget. Og disse hadde allerede forsøkt seg på et anslag mot paven, både på øyen og inne i fjellet, men uten resultat. Mange av disse var blitt arrestert, andre var drept. De som var tilbake, visste ingen hvor befant seg i øyeblikket. De kom visstnok fra Øst-Europa et sted.

Der ringte denne Roger. Han ba dem stanse på Solheim for å proviantere og så vente på ham utenfor kirken. Som sagt, så gjort.

Roger forklarte dem på hvor de skulle kjøre for å nå til Stallane, et nedlagt seterbruk. Det var ikke bilvei helt opp, langt ifra, men en gangvei ville gjøre nytten. Vel fremme kunne de få sett over situasjonen og legge noen planer. Ali, Selim og Akhmed syntes det lød fornuftig. De trengte dessuten å skaffe seg oversikt over hva andre hadde gjort, særlig hva de ikke hadde gjort.

- Man kan alltid lære av andres feil!
- Alltid ...

Roger følte seg trygg på at de hadde klart å komme seg usett bort fra Solheim, selv om politiet hadde tatt nummeret på bilen. Den var leid i Bergen. Bergen var i det hele tatt knutepunktet på Vestlandet, slik Oslo var det på Østlandet. De kom ikke forbi sine kontakter der, og de krevde full rapport om alt som skjedde. Roger kjente dem bare gjennom telefonsamtaler, og han

hadde skjønt at det ikke var tale om bergensere eller vestlendinger, eller nordmenn for den saks skyld. Han likte ikke denne ordningen særlig godt, jo flere kokker dess mer søl – og mindre penger. Men han klarte ikke å utføre operasjonen på egen hånd.

*

FREDERIC HADDE bestemt seg for å handle på egen hånd. Han hadde fått nok av å stå og se på alt som skjedde rundt ham og bli dirigert av politiet. Han bestemte seg i det de halte passasjerene fra minibussen ut av vannet og opp på kaien på Solheim. Folk sa at de var kommet fra Bergen for å treffe paven. Men de trodde at han bodde ute på Øyne. Det gjorde ikke Frederic, takket være Søren. Han visste at Hens Hellighet Hadrian VII holdt til på en nedlagt sæter ikke så svært langt unna.

Stedet var åpenbart godt bevoktet siden han ikke hadde sett en eneste sveitsergardist på Solheim disse dagene. Det hang et kart på veggen i gangen hos Ole, og der hadde han funnet navnet Stallane. Det så ikke godt ut med veier, men han antok at der måtte være lett fremkommelig selv om slike ikke var inntegnet. Ole og Søren hadde nok med å følge med i det som skjedde på kaien, Frederic så derfor sitt snitt til å la dem alle i fred. Ingen så hans vei da han trakk seg ut av folkemengden og tok veien ut til Neset, til huset der han bodde sammen med de to fiskerguttene. Der fant han nøkkelen under matten, låste seg inn og skiftet til egne klær. Han la igjen en beskjed til Ole om at han ble borte noen dager, takket for oppholdet og ville legge nøkkelen på plass. I det samme ringte telefonen. Uten å tenke over det, som i en refleksbevegelse tok han røret.

- Hallo!
- Det er Siri Knappen som ringer – er Ole hjemme, eller Sørrren?
- Nei, begge er nede på kaien ... du snakker med Frederic.
- Kan du komme opp hit et øyeblikk – du vet hvor jeg bor?
- Jada, kommer med en gang. – Hva i all verden var det hun ville ham?

Ute på Knappen var det en del mennesker å se. Men det viste seg at de var sveitsere alle sammen, tre av dem bodde der – for sikkerhets skyld, som Siri forklarte. Så til saken.

Hun hadde et brev til paven som hastet. Ingen av de tre kunne hjelpe, de hadde ordre om å holde seg hos henne, og hun kunne nesten ikke bry Marco, livvakten til Maurice, som hun fortsatt kalte ham, med slikt som dette. Kunne Frederic stikke opp til Knappen med denne? Hun rakte ham en liten konvolutt. Meningen var å be Ole, men Frederic var bedre egnet siden han representerte myndighetene.

- Jeg aner ikke hvor stedet ligger!
- Men det gjør disse – hun pekte på de tre som paven hadde lånt henne. De kjører deg så langt veien rekker og forklarer deg hvor du går videre.
- Er det svært langt?
- Neida, jeg har vært der selv. Men vær forberedt på litt oppoverbakke.
– Har du igjen andre sko enn disse?
- Nei ... er det et problem?
- Ikke i dag, været er tørt og varmt. – Her har du en flaske vann i fall du blir tørst. Jeg har ringt til Albert og sagt at du kommer.

Han takket for tilliten – den kom som bestilt. Nå hadde han skyss.

Det sto en annen bil oppe på veien, nærmere Solheim. Men de festet seg ikke større ved denne.

Der gangveien opp i fjellet begynte steg han ut, takket for hjelp og ga seg i vei. Bilen med de tre snudde og dro tilbake til Knappen med det samme.

De visste at han kom, de der oppe, Siri hadde ordnet alt for ham. Han trengte ikke å låne Oles revolver denne gangen, den lå på spisebordet i stuen på Neset. Her følte han seg trygg, og det var med atskillig glede at han beveget seg oppover. Endelig fikk han treffe gjesten han hadde prøvd å hjelpe. - Han hadde mye å forklare.

Han stanset stadig for å se seg tilbake, ned mot fjorden, ikke fordi han var i dårlig fysisk form, langt ifra, men fordi han ble betatt av det han så. Norge var overgrodd, snart gjengrodd, sikker tog visst, men hvor r det var alt sammen. Fjorden gjenspeilet himmelens blå, grønt løv omga ham på alle kanter, fuglene sang, solen var varm - alt var bare skjønt og godt, såre skjønt, såre godt.

Så med ett fikk han fornemmelsen av at noen så på ham - at noen så på ham - det skjedde hver gang han snudde seg for å se nedover mot fjorden. Han var langt fra alene, det var han helt sikker på. Men det uroet ham ikke. Her var det fred som rådet, ikke som nede på Solheim eller oppe i Matrefjellene.

Han gikk videre, snudde seg igjen og så mot veien der nede. Bilen de hadde sett da de forlot Knappen lot til å ha tatt samme vei. - Kunne den ha fulgt etter dem?

I det samme kjente han en hånd på skulderen. Han bråsnudde og så inn i et par ukjente ansikter. De presenterte seg straks som Albert og Georg, av den pavelige livvakt.

- Kom, følg oss – du er ventet!
- Takk! – Vet dere hvem bilen der nede tilhører? – Han pekte mot det som så ut som en liten flekk på veilegemet.
- Nei, men det finner vi snart ut ...

Så fortsatte de oppstigningen inntil de sto på en jevn gangvei og så en del hustak litt enger fremme. Stallane – endelig!

*

BENNETT HADDE sovet lenge. Da han åpnet øynene neste dag, var det allerede middag. Med søvn kommer råd, het det, og han visste nøyaktig hva han ville gjøre – ta en liten avstikker til Stallane og se at Hadrian hadde det bra. Rettere sagt, han ville overtale ham til å vende tilbake til Solheimsøy nå da faren var over. Bennett var sikker på at de hadde fått ordnet opp i mengden av inntrengere, i hvert fall hva Øyne angikk.

Vent litt – Roger var fortsatt på frifot. Han måtte advare dem der oppe om denne siste fienden, han virket svært besluttsom og ikke så lite farlig.

Det beste ville være at vaktene ga ham et kart og slapp ham løs på egen hånd. Litt drikke i sommervarmen la han i en skulderveske, revolveren satt der den skulle, mange nye skudd la han i lommen på kakishortsen. En bredbremmet sommerhatt og et silkeskjerf gjorde ham svært ulik paven å se til, mørke briller hjalp også godt. Gode støvler hadde han tatt med fra London. Et kart lot seg dessverre ikke oppdrive, men en av de lokale politimennene hadde tegnet en skisse for ham, og den var tydelig nok. Det som var viktig var å ta av fra veien før Eikemo, gangveien opp i fjellet var i god stand. Vaktene på Stallane ventet ham rundt middagstid.

Politiet ga ham skyss fra Solheim, og litt etter var han fremme ved veiskillet. Der la han merke til en bil, som sto parkert langs veikanten, litt avsides, skjermet av noen trær. Han gikk bort for å ta den i øyesyn. Den var registrert i Norge, trolig leid i Bergen, og hadde neppe stått her lenge. Motoren var kald og ingen var å se.

Bennett begynte oppstigningen og ventet å møte en av vaktene med det aller første. Det som skjedde, var at han hørte noen snakke sammen – på engelsk – like ved veien. Han stanset for å lytte. Det dreide seg ikke om sveitsergardister, det var helt sikkert. Lyden av stemmer kom fra et lite skogholt til venstre. Der ble det diskutert om Stallane var et trygt sted å bo inntil videre – de lot til å være uenige seg i mellom. Han kunne skille tre-fire stemmer, alle med utenlands aksent.

Han gikk nå forsiktig videre og forsvant inn i en treklynge på motsatt side. Der kom de til syne, fire menn, tre av dem så fororientalske ut. De hadde lett oppakning, så vidt han kunne se og fortsatte oppover veien. En av dem unnskyldte seg, han måtte "ta seg av et naturlig behov", som han uttrykte seg. Og slik kom han rett mot trærne der Bennett skjulte seg. Bennett klarte så vidt det var å vri seg usett rundt trærne så han kom bak den ukjente. Da denne var ferdig med sitt fornødne og snudde seg for å gå mot veien igjen, fikk han et større sjokk. - Der sto paven og pekte på ham med en revolver! Han var lett gjenkjennelig fra fotos, til tross for hatt og skjerf og briller. Dette var ingen spøk, så mye skjønnte han straks. Ellers skjønnte han ingen ting.

- Gå langsomt bakover – ikke gi fra deg en lyd, ellers er du en død mann!

Han gjorde som Bennett hadde sagt og sto til sist med ryggen mot en solid trestamme. Der ble han raskt tapet og bundet fast. Han kom aldri løs om ikke noen fant ham.

Bennett tok med seg utstyret hans og trasket videre opp veien, men stanset nesten med det samme. Litt lenger fremme sto de tre andre og ventet på nummer fire. Da han ikke dukket opp, gikk en av dem for å hente ham. Det skulle han aldri ha gjort. For da han nærmet stedet der den første sto, kjente han at noen pirket ham på skulderen. Han snudde seg brått og ble stående og måpe med åpen munn. Den fikk en pistolmunning stukket inn i seg samtidig som en som lignet paven etter alle bildene å dømme instruerte ham på et lavt og tydelig engelsk:

- Snu deg mot venstre – gå langsomt bakover – sånn, ja – sett deg ned!
Ikke en lyd om du har livet kjært.

Der satt han like ved veien, bastet og bundet, helt uvitende om at den han var kommet for å hente sto hjelpeløs noen meter lenger borte.

Bennett trasket videre oppover, til han fikk øye på de to siste i flokken. Han valgte å følge dem på avstand. Men de stanset etter kort tid og så seg rundt – hvor var de andre to blitt av? En av dem så ikke arabisk ut, han kunne være norsk, og det var han som hadde kommandoen. Nå ga han en klar beskjed til araberens:

- Gå ned du, ikke kom alene opp igjen!
Men han kom aldri opp igjen.

Nummer fire, den norske, satte seg på en sten ved veien og så urolig ut. Hadde de stukket av alle sammen? Han prøvde å nå dem på mobiltelefonen, uten resultat. Han trodde han kunne stole på disse, de var eksperter i kidnapping, bortføring, pinlige forhør og alt den slags. Ali, Selim, Akhmed –

ingen av dem svarte. Dette var en stor strek i regningen. Hadde de gått utenom veien og fulgt en annen sti for å nå først frem? Men hvorfor skulle de gjøre det? Han hadde hyret dem – hadde en annen kanskje overtatt det hele? Nei, dette ga ikke mening.

Der kom den ene! Nei, denne hadde hatt og solbriller og et enormt tynt skjerf rundt halsen. Det var nok en lokal turgåer. Roger reiste seg og tente en sigarett. Nå sto de på linje med hverandre. Turgåeren var nok en utlending. Han fikk prøve på engelsk:

- God morgen! Hvor har du tenkt deg hen?
- Stallane, kom det på et gebrokkent norsk.
- Er du engelsk?
- Skotsk ...

Bennett tok nå av seg hatten for å tørke svetten med skjerfet. Uten disse effektene så han virkelig ut som Hadrian VII. Roger så på ham med vantro i blikket.

- Vi har møttes før – på Øyne, på saken ...
- Det kan nok stemme.

En uhyggelig tanke slo ned i Roger – var det pavens dobbeltgjenger han sto ansikt til ansikt med? Han begynte å kaldsvette. Dette var ubehagelig, for å si det mildt. Han ville til å stikke hånden ned i skuldervesken, men merket i det samme at den fremmede hadde stukket en revolver inn i siden på ham. Han gjorde akkurat som han fikk beskjed om: gå til siden – sette seg – bli bundet – gi fra seg vesken – ikke prøve på noe dumt ... sånn, ja. Så var han uskadeliggjort han og.

Plystrende kunne Bennett gå videre og rapportere fangsten til gardistene der oppe.

*

OLE OG Søren hadde sett etter Frederic i folkehavet på kaien. Men da de ikke så ham, gikk de hjemover. Der fant de beskjednen han hadde skrevet til Ole.

Dette var de ikke forberedt på – Frederic hadde begitt seg til Stallane på egen hånd.

- Kom, Søren – vi følger etter!
- Tror du ikke han er trygg der oppe?
- Nei – ikke i det hele tatt! Og vi har et slags ansvar for ham ... eller har vi ikke det?
- Jo da, visst har vi det! – Søren var eventyrlysten, som vanlig.

Slik hadde det seg at de fikk skyss til samme stedet der Bennett var blitt satt av noen tid i forveien. De kjente veien opp, der hadde de gått mange ganger fra unge år av. Det var Frederic de ville treffe, se at han var i gode hender. Men bak dette behovet kom selvsagt ønsket om med egne øyne å se om paven virkelig befant seg på Stallane.

Oppstigningen ble forsinket av at de gjentatte ganger snudde seg for å se ned mot fjorden og mot Solheim, dette som alltid hadde vært deres hjem og som ingen hadde hørt om inntil nylig. Søren hadde i noen dager nå antydnet at de kanskje levde litt avsondret fra resten av verden – hva med et TV-apparat og noen internasjonale kanaler? Ole fnøs av forslaget. Aldri skulle massemedia få plass i hans hjem, ikke i hans levetid. Hva Søren valgte å gjøre den dagen han arvet ham, var hans sak. Søren likte ikke dette siste refrenget, overhodet ikke – og lot temaet ligge.

Nå gikk de videre i skjønn forening – Masfjorden var den eneste verden de trengte, til nød tok de en avstikker til Bergen for å handle ett eller annet, vanligvis var det Ole som trengte en ny flaske akevitt. Skulle de ringe Geirr? De lot det være. Det følte i øyeblikket godt å kunne gjøre som de selv ville. De hadde lenge nok følt seg som fanger i sitt eget rike. Naturen her oppe forsterket følelsen av frihet og uavhengighet.

Men de var ikke kommet så langt før de mente å høre lyder – menneskelyder av det underlige slaget. Noen måtte ha hørt dem komme og signaliserte ved å stønne, klynke og klage. Var naturen her opp forhekset? Prøvde de underjordiske å kontakte dem? Søren likte ikke tanken, og Ole foreslo straks en litt mer dagligdags forklaring: Noen trengte hjelp! Ganske riktig: da de fulgte lydene kom de til en mann som var fastbundet til et tre, han var tapet på munn, hender og føtter og surret fast til trestammen med et rep.

Hva gjorde de nå?

Først fjernet de tapen over munnen. Det var en utlending, omkring de førti, tidlige skallet, med svarte øyne, han snakket godt engelsk.

- For Guds skyld! Få meg løs!
- Hvem gjorde dette mot deg?
- Paven! Han sto der dere står – han var bevæpnet. Det var han – jeg er helt sikker! Gjenkjente ham straks fra bilder, skjegget og håret var det samme, ansiktet også. Men han hadde hatt på hodet og skjerf om halsen!

Ole så megetsigende på Søren – her hadde nok Bennett vært på ferde. Så han var også på vei mot Stallane denne dagen ... Her gjaldt det å være forsiktig, Bennett visste hva ha gjorde.

- Skal vi ikke slippe ham løs? Søren følte medlidenhet for mannen.

- Er du tussete? Han sitter ikke slik uten grunn!

Ole festet tapen tilbake og så seg rundt. Han syntes tydelig han hørte noen lyder fra et annet sted i nærheten. Ganske riktig. Litt lenger borte, på andre side av veien, satt det forsynet meg en til. Han var av samme slag som denne første, men de fjernet ikke tapen over munnen. Han snakket desto ivrigere med øynene og laget mye lyd. Det samme gjorde en annen som satt litt lenger oppe, hjelpeøls og bakbundet, tapet og ubehjelpelig. Alle tre var de helt ukjente. Alle tre var de blitt fanget av paven ...

Til sist kom de til Roger.

Og det var i grevens tid. For han hadde klart å skrape noe tape i stykker på spisse stener slik at han kunne ta noen skritt. Men han var fortsatt bakbundet, han kunne heller ikke snakke. De hadde sittet og sendt lyder til hverandre i noen tid da hjelpen kom. Det vil si: Gjorde den det? For disse guttungene som fant dem viste ikke tegn til å gjøre annet enn å forhøre seg. I tilfellet Roger var alt annerledes. For der gjenkjente de hverandre. Søren hadde vært hans fange i noen dramatiske minutter nede på saken – nå var alt omvendt.

- Slapp av, gamle venn, lo han inn i øret hans – snart vil du få bedre losji, i Bergen kretsfengsel!
- Mmmm – nnnnnnnnnnn - bbbbbb!!!

Søren svarte med samme lyd.

Roger prøvde å reise seg, men Ole dyttet ham ned igjen.

Hvordan denne gjengen hadde fått nyss om en pave på Stallane, var ikke godt å si, men nå var eventyret ute.

I det samme kom Bennett med noen gardister. De samlet de fire i en gruppe og ga seg til å vente til politiet kom nede fra Solheim.

Roger satte seg til motverge da de ville hale ham inn i en av bilene. Først skallet han til politimannen som håndterte ham. Så klarte han å få tapen over munnen revet av ved hjelp av en gren på et tre. Dette fikk ham til å blø en god del og ga ham et utseende som kunne skremme noen hver. Det var da de skulle plassere ham i baksetet av bilen at alt gikk galt. De fikk ikke skikkelig plass til de lange benene hans og løste derfor tapen rundt føttene slik at han kunne sprike litt.

Det skulle de ikke ha gjort.

Han tok sats og stanget hodet mot den ene av politibetjentene slik at denne falt bakover og slo hodet mot veilegemet. Da de andre kom til unnsetning, hadde han klart å rive opp tapen rundt hendene på et eller annet vis og fikk bemektiget seg revolveren til politimannen. Med denne pekte han nå på de andre og ba dem sette fri de tre fangene. Det hele skjedde så fort at ingen helt fikk tid til å fordøye hendelsesforløpet.

Så var rollebytte et faktum.

Fire politimenn satt bastet og bundet like ved veien, mens de fire andre suste av sted i den ene av de to politibilene, kkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkk med kurs for Sogn. De var så heldige å kunne høre politiets telefoner til hverandre gjennom bilens nettverk. Roger parerte noen spørsmål av og til:

- Har dere alle fire?
- Ja da – to i hver bil, de sitter i baksetet og ser sure ut ...
- Nå regner du med å være på Solheim?
- Om få minutter ...
- Vi venter på kaien. En av korvettene er klar til å ta imot dem.

Roger glemte i farten at han snakket østnorsk – noe politiet her inne ikke hadde for vane å gjøre. Forhåpentlig festet de seg ikke ved dette.

Men der tok han feil.

*

OLE OG SØREN fortsatte opp til Stallane, offisielt for å gjenforenes med Frederic, men i virkeligheten for å få hilse på paven, siden de to var innblandet i dette dramaet fra første stund. Frederics utålmodighet hadde smittet dem begge.

Like etter sto de på tunet mellom Hadrian VII og hans dobbeltgjenger Bennett mens de ble budt på forfriskninger. I stedet for å få fortalt sin del av historien, underholdt Bennett dem med høydepunktene fra sitt liv som pavelig dobbeltgjenger, så fargerikt og spennende som vel mulig. Her manglet ingen ting: fra safariopplevelser i Tanzania til tindebestigning i Nepal og kamelturer i Libyas ørken. Bennett hadde simulert pave i en livbåt etter et nestenforlis til sjøs, han hadde avledet oppmerksomheten til en rasende løve ved å klatre opp i et tre et sted i Østen, han hadde vært høyt og lavt for Hans Hellighets skyld – og lot til å ha satt pris på utfordringene. De var tross alt ingenting i sammenligning med det han hadde opplevd som kommandosoldat i Afghanistan.

Nå hadde de satt seg under tuntreet, i ly for den varme solen, og slappet av. Like etter dukket Frederic opp. Telefonene surret i bakgrunnen, det var vaktene som holdt kontakten med hverandre. Nå var visst noe skjedd, for flere av dem samlet seg i en klynge for å høre nytt. Og det handlet om Rogers aller siste eskapader. Han hadde klart det umulige og kommet seg vekk fra politiet nede ved veien. I en stjålet politibil suste nå fire skurker – ledet av Roger Ulven-Moe – mot et uspesifisert sted i Sogn. Men der var man forberedt på å ta

imot dem: Veisperringer var allerede satt opp flere steder. Den andre bilen sto nede på veien der de hadde etterlatt den. Der ventet de fire politimennene på videre ordrer.

Paven ville vite om det lot seg gjøre å innkvartere gjestene hos gardistene. Albert, som hadde ansvaret, virket ikke synderlig begeistret for forslaget.

Sekretæren vekslet noen ord med Marco, livvakten. Det var bare disse to som bodde i hovedhuset sammen med Hadrian. Var ikke situasjonen blitt litt komplisert – fire nye gjester: Bennett, Frederic Blohm og disse to fiskerguttene? De kunne legge Bennett inn i pavehuset, der var det god plass. Frederic kunne sove hos Albert og Georg. Fiskerguttene kunne ta inn i et av gardistenes hus, de fikk heller ligge trangt.

Nå kom det inn beskjed fra politiet på Solheim om at bilen som var stjålet nå var funnet, et stykke på vei mot Instefjord. Skurkene hadde tatt til fots, lot det til, men ingen visste hvor hen. En bil nummer tre hadde kjørt i retning Knapen og befridd fire kolleger som lå bastet og bundet i veikanten.

En koordinert aksjon var det som måtte til. Et større antall marinesoldater ble rekvirert i all hast og sendt oppover. De ville slå en ring om Stallane i en større radius enn den som sveitsergarden opererte med. Dessverre hadde de ikke hunder med seg og sporet ville bli vanskelig å følge.

Dette var selvsagt en strek i regningen. Men hva kunne vel disse fire ukjente gjøre? Problemet var at Bennett gjenkjente den ene av dem – han som var sjefen – og som het Roger. De hadde møttes før, for å si det enkelt. Frederic hadde bidratt med ekstra opplysninger om hvem han var. Han hadde tydeligvis fått blod på tann og var ikke helt ufarlig, slett ikke.

Ingenting av alt dette kom Hans Hellighet for øret. De skjermet ham alltid mot praktiske problemer, som de valgte å kalle det. Å flytte ham hit fra Øyne hadde ikke vært problematisk i det hele tatt. Han skjønte at etter lekkasjen til media var stedet altfor åpent til at det lot seg bruke som feriested i hans tilfelle. Ikke et ord nådde Hans Hellighet om slaget på Øyne eller i Matrefjellet. Noen helikoptre hadde flyttet paven og sveitsergardistene og operasjonen var unnagjort på et par timer. Samtidig fikk de beskjed om at varmen i Syden hadde nådd nye rekorder.

Her oppe hadde Hadrian trivdes enda bedre, påsto han i alle fall. Han hadde all verdens tid til å lese og gå små turer. Dessuten visste han at Leo var i trygge hender, hos speiderne litt lenger oppe i fjellet.

Nå stelte de i stand en større middag for gjestene, alle spiste ute ved tuntreet. Der hadde de rigget opp en rekke gamle bord fra uthusene, tatt frem det de fant av lysestaker og gamle vokslys, hentet glass og medbragt drikke. De hadde selvsagt utstasjonert halve gardetroppen i naturen rundt omkring, for sikkerhets skyld.

Frederic hadde levert brevet fra Siri Knappen – Emerentienne, som paven kalte henne – i konvolutten som hadde navnet MAURICE skrevet utenpå. Joda, han hadde kjent henne i sin ungdom, fra Kina. Hun var uten tvil den dyktigste utenlandsstudenten ved universitetet i Shanghai på det tidspunktet. De hadde kjent hverandre godt, uten at han gikk i detalj på dette punktet. Og Frederic var altfor veloppdragen til å spørre.

Paven takket Frederic i dyre dommer - det hele var vidunderlig, den beste ferien han hadde hatt i Norge noensinne. Alt hadde vært perfekt, og han håpet oppholdet ville vare en stundt til. Han fortalte et og annet fra norgesturene han hadde gått med noen venner den gang han var kapellan i

Cambridge. Selvsagt hadde han også sluppet av i italienske fjell, særlig i Abruzzerne som lå like øst for Roma. Men Norge var mer intim, mer inntagende, mer idyllisk, mer trolsk, mer forhekset, som han uttrykte det. De hadde ofte opplevd det slik at de befant seg i en annen verden, kanskje på en annen planet eller i et annet univers? Noe slikt hadde han bare opplevd i Norge – derav behovet for å komme tilbake. Samtidig hadde de måttet lære seg å respektere naturens mange luner, ikke minst vær og vind. Så heldig som dette hadde han andri vært før.

Straks værmeldingen i Italia antydte hetebølge, gikk derfor tankene nordover. At de hadde oppdaget Emerentienne var en ren tilfeldighet. Det var livvakten hans som gjorde et søk i forskjellige medier for å finne ut hvem som bodde på Solheim. Og da var det at hennes navn dukket opp. Hun ble varslet på forhånd og var derfor den første i Masfjorden som kjente til hans hemmelige visitt, allerede på det forberedende stadiet.

Marco satt mellom paven og Frederic, på hans høyre side satt Albert, sjef for gardistene. Han unnskyldte seg et øyeblikk og gikk avsides for å ta noen innkomne telefoner. Ole og Søren satt overfor dem, med Bennett mellom seg. De spiste og drakk, praten gikk om alt mulig, ikke minst om livet i Roma – hadde han måtte fungere også der, eller var det bare på reiser? Bennett hadde faktisk måtte lese en av Hadrians taler fra vinduet i pavepalasset en søndag da helligheten, som han kalte ham, hadde måttet gå til sengs med influensa. Når sant skulle sies hadde han også holdt paveaudiens i Nervis store audienshall i Vatikanet. – Men dette måtte bli mellom dem.

Albert vinket på et par av gardistene, et eller annet hadde visst dukket opp. En større gruppe marinesoldater hadde inntatt fjellene rundt dem på

grunn av disse rømlingene, Roger og hans folk. De fikk intensivere vaktholdet denne natten og vente og se.

*

BRODERSKAPET IXTYS hadde nettopp begynt sin aftenbønn.

Mange gamle og vakre tekster ble lest og sunget. Pater Florian forrettet og brødrene fulgte liturgien med største innlevelse. Leo – alias Dominikus – ba alt han orket: Liggende langflat med det enorme hodet plassert mellom forlabbene så han ut som et bilde på det kontemplative liv. Hans bidrag til sangen var litt brumming her og der. Halen lå stille som en strek og vitnet om stundens alvor.

Dette var siste kvelden her oppe. De hadde forberedt avreisen og ville ta ned mot Stallane tidlig neste morgen. Da skulle Dominikus tilbake til sin herre og mester. Han så ut som han gledet seg til dette, samtidig som de store og fuktige øynene hadde et ekstra sørgmodig preg der han lå.

Hans hadde forberedt talen til paven. For sikkerhets skyld skrev han den ned, men ville helst kunne den utenat. Han satt i teltåpningen og pugget og pugget. Temperaturen ved nattetid holdt seg rundt tyve grader. Himmelen var klar, med noen små tåkedotter her og der.

Han kunne se Dominikus ligge foran teltåpningen til Lars og vente på tegn til at det var tid til å sove.

Plutselig ga dyret fra seg en dyp brumming – et varsel om at noen nærmet seg. Men ingen var å se. Lars tok en liten runde på leirområdet, men så ingenting uvanlig. Dominikus fulgte med, stanset og brummet litt av og til, men det var alt.

Vent – der! Oppe på en avsats litt lenger fremme sto det noen. Brummingen tiltok nå. Lars vinket, men personen vinket ikke tilbake. Så hørtes et smell, det lød som et skudd, og personen der oppe var ikke lenger å se. Kanskje var det noen som hadde startet jaktseasonen litt for tidlig – eller som var ute etter fugl?

Dominikus sov urolig den natten. Han brummet ofte, gjentatte ganger kom det noen dype bjeffelyder. Lars var også urolig, han drømte at de to var på jakt, han skjøt og hunden plukket opp byttet, fugl av forskjellige arter. Så oppdaget de flere jegere – de begynte å skyte på hverandre. De som falt, ble hentet av Dominikus. Han dro dem bort til Lars og la dem ved føttene hans. Til sist måtte de gi seg og vende tilbake til leiren. Der var alle i opprør. Noen hadde trent seg inn på dem, for å forsyne seg av provianten deres. Dominikus jaget dem på flukt. Rettere sagt, de stakk av straks de så ham. Men han lyktes i å fange en av dem. Denne så fullstendig vettskremt ut, trodde kanskje at han hadde å gjøre med en bjørn. Han kom seg med nød og neppe løs, og flyktet så fort han kunne.

Drømmen skiftet med ett karakter og sted. Nå befant de seg i Roma. Der var de invitert til privataudiens hos paven. Leo hadde hentet dem nede ved inngangen til Petersplassen. De marsjerte i tropp og sveitsergardistene hilste i giv akt hver gang de passerte noen av dem. En heis førte dem til øverste etasje i pavepalasset. Leo gikk foran og viste vei. Straks sto de ved dobbeltdørene som førte til pavens store leilighet. Da de åpnet seg, våknet Lars med et rykk – og de var alle tilbake i Masfjorden.

Veien ned gikk raskt - med Leo først. Ingen av gardistene forsøkte å stanse dem.

Da de sto på tunet i Stallane, var der en hel kontingent som ønsket dem velkommen – inkludert to paver. Lars lot Leo vise den riktige. Florian var den første til å kysse fiskerens ring. Leo satt ved Lars' føtter og fulgte nøye med – dette var han vant til fra Roma. Men speideren hadde tatt et godt grep om hundens store nakkeskinn og den fikk ikke kysse sin herre og mester riktig ennå.

Nå var øyeblikket kommet - Lars tok frem arket med hilsenen han hadde skrevet. Pater Florian forsøkte å stanse ham, men kom ingen vei. Talen ble fremført på engelsk.

Deres Hellighet.

Vi er alle dypt beæret ved å ha Dem på Norgesvisitt. Særlig er vi takknemlig for at Leo fikk være med. Han har vært blant oss som representant for alle dyr på jorden. Vi leverer ham tilbake med tungt hjerte, men også av nødvendighet. Men dette er på en betingelse. Deres Hellighet må love oss at katekismens paragrafer om dyr og dyrevelferd må endres, for disse er avlegs, utdaterte og ikke vår tid verdig. Dyrenes verdi og verdighet må understrekes i nye utgaver av katekismen. Arrogante og nedlatende ord om intelligens må ut. Poenget er dette, Deres Hellighet: Det er ikke nok å si at de er lik oss – det er vi som er lik dem. Derfor hører vi sammen. Katekismen må være dyrevennlig!

Er dette mulig?

Speiderne så spent på Hadrian – det var nå eller aldri.

Paven nikket til svar.

I det samme slapp Lars taket han hadde i dyret og lot Leo løpe bort til sin mester. Dette gjorde han i et par store byks. Han la forlabbene på pavens skuldre og slikket ham i ansiktet med all den begeistring som bare et dyr kam oppvise. Pavens skikkelse ble formelig borte i det store dyret, alt de så var hundens digre kropp.

Så gikk Leo en runde og hilste på alle de andre – han kjente de fleste av sveitsergardistene fra Roma.

Etter en felleslunsj ute i det fri gjorde speiderne seg klare til å gå ned til Solheim. Ole og Søren ville komme etter. Først måtte de ha et ord med paven helt privat, gi ham brevet fra Siri, og nevne noen personlige anliggender. Da de omsider forlot Stallane var speiderne allerede nede på veien til Solheim.

Da de var kommet halvveis, skjedde noe de ikke hadde ventet, slett ikke.

KAPITTEL 7

- mange stemmer

*Ole og Søren var blitt innkvartert hos noen av sveitsergardistene
i et av uthusene.*

Der sov de på feltsenger og hadde det egentlig bekvemt.

*Men kommunikasjonen gikk tregt
all den tid de ikke var vant til å snakke engelsk.*

*Frederic bodde i et annet uthus,
Bennett forsvant inn i hovedhuset
sammen med de tre som bodde der.*

*Roger og araberne hans
tilbragte sommernatten
med å planlegge.*

*At paven var flyttet til Stallane
hersket det ingen tvil om.*

Nå gjaldt det bare å fange ham.

Det ble ikke så lett.

Roger hadde tenkt å avlegge speiderne et besøk,

men der ventet en diger hund på ham,

stor som en bjørn.

Han lot det derfor være.

Roger var redd for hunder –

livredd.

Det var nå eller aldri.

Roger og de tre libaneserne hadde tenkt ut en plan om hvordan de skulle klare å komme seg ned til Stallane. Seteren var godt vernet, omgitt av sveitsergardister, men Roger hadde foreslått at de skulle fange et par speidere og bruke dem som levende skjold. Derved fikk de høyst sannsynlig fri adgang. Men så var det denne forbasketete hunden som ødela det hele. De forsøkte å kaste mat til den, men helt forgjeves. Dyret sto der bare og brummet dypt og advarende mens det slet i et rep som en av guttene hadde lagt om halsen på ham, men gutten klarte ikke å holde ham dersom han ville angripe. De trakk seg tilbake og ventet på daggry.

Men da det begynte å lysne for alvor, oppdaget de at de ikke var alene her oppe. En tropp marinesoldater var på vei oppover i fjellet. Med andre ord var de innestengt mellom disse og gardistene som sto i formasjon rundt seteren. De var kommet i en knipe som de snarest måtte komme seg ut av. Det verste var at de ikke var alene mellom disse to frontene – her var også en speiderpatrolje, og de hadde denne enorme hunden. For Roger var det dødsens alvor.

Bennett var tidlig oppe. Han nøyde seg med røyk og kaffe til frokost og ville komme seg opp til speiderne med det samme. Han fryktet for deres sikkerhet. Disse desperadoene han hadde møtt dagen før, og som hadde lyktes i å rømme, så ikke særlig vennlige ut. Han var godt utstyrt med våpen, tau og tape.

Derfor begynte han å bevege seg oppover samtidig som morgendisken lettet. Han måtte gjentatte ganger stanse for å nyte panoramaet. Utsikten

var storslått. Disse speiderne visste å velge tid og sted. De hadde samtidig valgt seg en kirkelig nabo som de neppe var forberedt på. Ifølge Albert var dette helt uproblematisk, de tok seg sogar av Leo, som Bennett hadde savnet der nede på seteren. Men han så helst at de kom seg ned til sivilisasjonen, dersom han turde beskrive Solheim slik, disse traktene var ikke trygge lenger.

Siri på Knappen hadde funnet frem et gammelt fotoalbum med bilder fra tiden i Kina. Der sto de sammen, hun Maurice, og var et vakkert par. De hadde vært så forelsket som det lot seg gjøre, men guttens religiøse anfall satte to store streker for en felles fremtid. Hennes ungdoms drøm gikk i tusen stykker den dagen han fortalte henne om planene om å gå i Kirkens tjeneste. Bildene var ikke til å ta feil av, de talte tydeligere enn noen ord.

Hun viste albumet til de tre gardistene hun hadde boende hos seg, unge og vakre gardister, som hun nettopp hadde servert frokost. De var litt eldre enn Maurice hadde vært den gangen, men nesten like vakre. Sant å si følte hun seg ung igjen ved å ha dem i huset, ung og glad. Hun var for en stund sitt gamle jeg, Emerentienne Rosenlud fra Frankrike og Bergen, og fikk være det så mye hun orket – de unge sveitserne satte pris på henne slik hun nå var. Hun visste ikke hva godt hun skulle gjøre for dem, forhåpentlig kunne de bli lenge. Fritz, Bruno og Anton het de og kom fra gode katolske familier i Sveits. Hun klarte ikke å bestemme seg for hvem av dem hun likte best, hun var like begeistret for alle tre. Lyse lugger, blå øyne og åpne ansikter smilte til henne tidlig som sent. – Takk, Maurice, tusen, tusen takk!

Ole og Søren ble stelt godt med av pavens gardister. Da alle talte litt engelsk, ble de liggende utover natten og sammenligne livet i Vatikanet og på Solheim.

Det hadde lite felles, men alle ville høre om Norge, dette underlige landet som var så forskjellig fra alle andre, selv fra Sveits, hvor de hadde fjell nok. Det var fjordene som utgjorde magien. Kartet hadde vist dem hvor ragget og ustyrlig norskekysten er, Masfjorden var bare et lite eksempel på dette. De spurte ivrig om Sogn, om fiske, om lokal matproduksjon, om dialektene som det var så uendelig mange av. De virket mindre interessert i de store norske byene, skjønt Søren kunne fortelle dem at Bergen var den eneste europeiske byen i hele landet – den var forskjellig fra alt annet, med særegen kultur, eget sprog, egne matskikker, overdreven bypatriotisme, kort sagt.

Så mye fikk de ikke vite om Sveits, enda mindre om Vatikanet. Det var et sted ingen av fiskerne klarte å forestille seg: egen stat, monarki, ingen fri adgang, bestående av kirker, museer og fremfor alt hager – en drømmeverden, et sant paradis.

Bennett kom i grevens tid.

Han skjønnte at noe var galt fatt straks han satte foten innfor leiren.

Speiderne sto der i en sirkel midt blant alle teltene, som i en forsvarsposisjon. En av dem holdt Leo fast, han så ut som han helst ville fyke på en eller annen.

Ganske riktig! Litt lenger borte dro han kjensel på en av disse som han hadde fanget tidligere, akkurat slik han hadde fryktet. Da han fikk øye på Bennett snudde han på hælen og dro seg unna. Men i det samme dukket det frem en til, på et øyeblikk ble han borte han også. Speiderne var ikke trygge lenger, det var han helt sikker på nå. De kunne lett brukes som løsepenger.

Guttene fikk beskjed om å rive leiren, pakke utstyret og følge Bennett ned til Stallane. Det var Lars som gjenkjente ham fra bildet Ole hadde tatt etter at det første var blitt stjålet:

- Er du pave nummer to?
- Både ja og nei ...
- Hvem er disse typene der oppe?
- De er ikke særlig snille ...
- Hvordan da?
- De forsøker å kidnappe paven ...
- Spøker du?
- Nei ...
- Men dere er da mange nok til å fange dem?
- Det er lettere sagt enn gjort ... Jeg tok dem på egen hånd, men de klarte å komme seg fri ...

Leo var henrykt over gjensynet med Bennett. Han hoppet opp, la forlabben på skuldrene hans og viste seg et helt hode høyere enn han. Så begynte han å varsle på ny, en lav og bestemt brumming som kunne få noen hver til å ta seg i akt. De kunne ikke se noen i øyeblikket, men visste at de ikke var alene lenger. Sannsynligvis var det disse araberne som sto i nærheten et sted og holdt øye med dem.

Så begynte nedstigningen til Stallane. Bennett gikk sist i følget. Fremst gikk Lars og Hans med Leo, som de nå måtte finne seg i å kalle ham. De hadde fått beskjed om ikke å stanse opp, bar gå, jevnt og trutt. Bennett gjorde noen mindre avstikkere, men var straks tilbake igjen. De møtte et par gardister da de var halvveis, disse gjorde tegn til at de skulle fortsette nedover. Fra Stallane kunne de tydelig se røk fra skorsteiner og folk som fikk frem og tilbake mellom husene.

Så kom øyeblikket da de gjorde sitt inntog på seteren, med banneret høyt hevet. Ordet IXTYS var det første de der nede så, samt Leo som var ellevill av gjensynsglede og slet seg med det samme. Den hoppet og danset og bjeffet for full hals. Der kom Hadrian selv og kastet seg om halsen på dyret. De rullet om hverandre på bakken, lo og lekte. Så fikk han øye på speiderne, reiste seg og gikk bort til dem. Alle kysset de Fiskerens ring. Lars lette febrilsk etter et papir der han hadde skrevet ned sine ord til Hans Hellighet. Men det var ikke å finne, ikke i noen av lommene hans, ikke i luen, ikke i sekken, ikke i støvlene. Han ble usikker, fomlet og famlet. Paven ventet tålmodig, det var noe gutten ville. Han fikk heller si det muntlig.

Deres Hellighet! Vi bringer Dem her Deres hund tilbake. Han kom til oss av egen fri vilje og vi kalte ham Dominikus fordi han er sort og hvit i pelsen. Nå er han Leo igjen. Vi gjør det med tungt hjerte, han ble en av oss. Men vi har tatt godt vare på ham. Han har bare spist

sunn mat – veldig mye – og fått godt stell. Han våket over oss mens vi sov, vi følte oss trygge og drømte søtt. Men vi har en bønn til Den Hellige Far: Vi ber om at den nye katekismens paragrafer om dyr blir omgjort, at Den Hellige Far må bruke sin autoritet til å gi dem en utforming som er dyrevennlig og i tråd med vår tids kunnskap om dyrene. Vi ber om at den hellige Frans må styre og styrke Dem i dette arbeidet – dyr må ha rettigheter, dyr må ha forsvarere, dyr må få intelligent oppmerksomhet og seriøs kjærlighet. - Vær så god – her er han!

Og med en flott gestus med hånden ga han Leo tilbake til eieren.

Hadrian VII mottok alt dette i aller beste mening og takket både for hundepass og for den teologiske kommentaren – selvsagt skulle han se på katekismen når han kom tilbake til Roma. Så fikk hver av dem hilse på Hans Hellighet, alle hadde noe de ville si ham.

Bennett gjorde tegn til at de skulle videre, og paven og speiderne skiltes der og da. Leo ble tilbake.

*

Roger hadde klart å komme seg utenom Stallane, på nedsiden, helt usett. De tre andre – Ali, Selim og Akhmed – var blitt igjen der speiderleiren hadde ligget. Roger ville se om det ikke fantes andre veier ned. Han hadde ringt il kontaktene i Sogn og bedt om at et par biler ventet dem når de dukket opp alle sammen. De fire skulle innta Stallane fra fire forskjellige sider – samtidig – og overrumple vakter og pave. Dette var kanskje dumdristig, men Roger var nokså desperat, nå eller aldri. Han plasserte seg like ved veien som alle brukte til og fra seteren, der han var blitt fanget av denne

Bennett, en han slett ikke var ferdig med. Heldigvis hadde han fortsatt revolveren og rikelig med ammunisjon.

Han installerte seg på en stor gren i et tre like ved veien, herfra hadde han god oversikt. Ingen ville finne på å lete etter ham her. Herfra så og hørte han speiderne gå forbi. De kom med denne idiotiske fanen først, den bar bildet av en fisk, av alle ting. Praten gikk livlig, av og til sang de ett eller annet. Så forsvant de rundt en liten sving, og Roger tok til å planlegge sitt neste trekk. Det gjaldt å komme seg opp til Stallane og storme stedet sammen med de tre andre. De var nå i ferd med å omplassere seg i terrenget. Signalet de hadde avtalt for å storme seteren var et enkelt skudd med revolveren, det ville høres i lang omkrets.

Det Roger ikke visste, var at akkurat da han installerte seg i treet, skjedde ting lenger oppe.

Den av hans medsammensvorne som het Ali og hevdet å komme fra Libanon, tok den rette veien ned til Stallane mens de andre spredte seg for å gå rundt. Selvsagt visste han at her var sveitsergardister, men han var ikke forberedt på at de var så mange. De både hørte og så ham der han listet seg fremover. Kjerr og kratt fungerte utmerket som kamuflasje, han var ikke høyere enn at hodet knapt stakk opp over disse. Dessverre var det for høyt – og et par gardister fikk øye på ham da han var kommet halvveis. Nå ventet de på ham bak en kampestein, og da han rundet denne, fikk han en revolver rette mot hver av tinningene, samtidig som de tok fra ham våpenet han selv bar på. Han skrek og ropte, men til liten nytte, de andre tre var for langt borte til at de kunne høre ham. Etter å ha fått munnbind og håndjern, halte de så Ali med seg ned mot Stallane, der noen kolleger satte ham i

midlertidig varetekt. Paven var ikke å se i øyeblikket, ingen behøvde å forstyrre ham med det som skjedde. Selim gikk det ikke bedre.

Han ville snike seg innpå paven fra den motsatte siden. Han følte seg ganske trygg på at han ikke var blitt sett da han omsider kunne se seteren. Han satte seg og tente en sigarett mens han ventet på signal fra Roger, tegnet på at de skulle storme Stallane fra fire kanter samtidig. Men det var her han forregnet seg. Pavens gardister både så og luktet tobakksrøken. De var ikke sene om å følge dette som et spor, og med ett kunne de se Selim. Han hadde sigaretten i den ene hånden og en telefon i den andre. Før han fikk kontaktet de andre, ble han overmannet og lagt i jern. Turen bort til seteren gikk raskt, og der ble han plassert i et uthus så lenge, men ikke sammen med Ali. Her var bygninger nok å ta av.

Akhmed var ikke så heldig som de første to. Han snublet i en rot, falt og forstuet ankelen. Nå var gode råd dyre. Mens han røykte noen sigaretter forsøkte han å få kontakt med de andre over telefonen, uten å lykkes. Han satt der på en sten, med foten strukket fremfor seg og en revolver i fanget. På dette tidspunktet skulle han ha vært nærmere seteren og klar til å storme denne sammen med de andre. Dem klarte han ikke å få kontakt med, så mye ham enn slo numrene deres.

Han satt med ett med en følelse av å bli iakttatt – noe var like ved og satt og så på ham. Speiderne var det i hvert fall ikke, de var dratt for lengst. Men han hørte ingen, ikke tråkk eller tale. Han ville reise seg for å se seg om, men foten ville ikke. Han satt fast, rett og slett, trolig ville han trenge hjelp ned til sivilisasjonen, der ville sikkert en eller annen lege ta seg av foten hans. Den var hoven å se til. Han fylte lungene med mer røk, det føltes befriende og lindret både på legeme og sjel. Men hva skulle han så gjøre. Rope om hjelp? Dette var en svært ydmykende tanke. De andre tre

var for langt borte til å høre ham, så han ville nok bare oppnå å tiltrekke seg sveitsernes oppmerksomhet. Hvor lenge kunne han forresten sitte slik uten mat og drikke. Det siste var viktigere enn det første, for dagen var begynt å bli varm.

Med ett tok alle bekymringene slutt – en av gardistene hadde sett røken og listet seg innpå ham. Akhmed fikk øye på ham akkurat i tide til å gripe revolveren. Det var det siste han skulle han gjort. En kule fra sveitseren gikk rett inn i leggen på den friske foten. Akhmed skrek som et såret dyr – og nå kom flere av gardistene til syne. Det var visst en under hver busk her oppe. Mens de bakbandt ham og diskuterte hva de skulle gjøre med ham, ringte telefonen, men den fikk han ikke benytte seg av, den ble konfiskert sammen med revolveren. Sveitserne ringte etter hjelp fra Stallane, noen måtte se på foten hans. Og en stund senere kom et par gardister til med en bære.

Ole og Søren hadde allerede begitt seg mot hovedveien.

Frederic var blitt tilbake hos paven, de hadde visst en del å snakke om. Paven var blitt holdt utenfor de dramatiske detaljene, her oppe som tilfellet var på Øyne. Han var lykkelig uvitende om det som nå skjedde rundt ham. Derimot var han svært interessert i å komme i kontakt med Emerentienne. Ifølge brevet Frederic hadde gitt ham ville hun gjerne invitere paven og noen vakter på middag kommende søndag. Det var viktig at Frederic leverte hans svar så snart som mulig. Derfor tok han en foreløpig avskjed med pave Hadrian og gjorde seg klar til å gå.

I det han skulle forlate seteren, møtte det ham et helt uventet syn, et som fikk det til å gå kaldt og varmt ned over ryggen hans. For ved

inngangen til Stallane så han en mengde sveitsergardister stå i en ring rundt noen han kjente fra før.

Roger kom dragende med Søren – han hadde rettet revolveren mot halsen hans. Ole fulgte etter på trygg avstand. Hva som var skjedd, var umulig å si, men pavens vakter hadde omringet dem og hindret dem nå i å komme videre.

- Gi meg paven! Skrek Roger av full hals.

Ingen svarte eller flyttet seg en tomme.

Bennett dukket opp i det samme, han så bestyrtet ut.

- Nei, ikke han der, men den virkelige paven!

Nå var mange kommet til, men alle holdt seg på trygg avstand fra Roger og fangen hans. Søren selv virket helt rolig og fattet. Det gjorde ikke Ole. De måtte stagge ham flere ganger fra å gå løs på Roger med bare nevene.

- Slapp av, Ole – dette ordner seg! Ordene kom far Søren som tilsynelatende tok det hele med fatning, skjønt han visste at han var i livsfare.

Bennett sto på spranget til å handle, det kunne alle se. Men Søren gjorde tegn til ham: *stå der du er, ikke gjør noe overilet*. Roger flirte hånlig da han så ham, *nå er det jeg som har overtaket* sto skrevet i ansiktet hans. Ingen var i tvil om at revolveren var ladd, heller ingen tvilte på at han ville bruke den om nødvendig.

Sveitsergardistene sto også på spranget til å gripe inn, men Bennett ristet på hodet da Albert sendte ham et spørrende blick – *ikke nå, ikke ennå*.

Roger førte nå fangen sin inn på tunet. Alle sto de der i en klynge mellom de gamle husene. Det ble helt stille. I det samme kom Frederic ut av pavens hus. Han bråstoppet ved synet av Roger med Søren. Så gikk han langsomt inn i huset igjen.

- Gi meg paven! Freste Roger. Nå så han seg om – hvor var de andre blitt av, de tre fra Libanon – de var jo eksperter i slikt som dette? Det var ikke spor av dem å se.

Ali, Selim og Akhmed lå bastet og bundet i hver sitt uthus, med bevæpnet vakt utenfor. Alt hadde gått galt – akkurat som med alle de andre som hadde prøvd seg på paven. De hadde hatt de beste forutsetninger for å lykkes, ingen tvil om det. Trening i farlige oppdrag hadde de fått hjemmefra, i Libanon. De hadde dessuten hatt rikelig med anledninger til å prøve sine ferdigheter i kidnapping, overfall, tortur og lignende. Selim var litt av en helt hjemme, han hadde klart å rømme fra et fengsel som alle anså for å være umulig å unnsnippe. Ali hadde tatt livet av en hel liten israelsk patrulje en gang disse kom for nær; han ble også betraktet som en helt. Akhmed var den mest erfarne av dem alle, han hadde gjort det mesterstykke å kidnappe en politiker, en general og diverse overløpere til Israel. Han var slu som en slange og rask som en katt. Men hva hjalp det? Nå satt han her og var uskadelliggjort på grunn av en vridd ankel og et skudd i foten.

Roger hadde lovet de tre en stor del av premien straks de hadde fått løsepengene for paven, de beløp seg til mange millioner dollar. Han hadde fått helt andre ting å tenke på enn løsepenger der han satt, for tiden var han invalidisert, noe som aldri hadde skjedd før. For en skam! Familien hjemme kom til å le av ham, koner og barn likeså. Ville de utlevere ham til Libanon? Da var det slett ikke sikkert at han kom til å se solen igjen.

Selim hadde gått løs på tauverket med tennene. Han lå på gulvet og forsøkte å vri seg rykkvis nærmere noen redskaper som sto i et hjørne av uthuset. Han klarte å komme seg bort til disse, men greide så å velte hele bunten, med det resultat at vakten kom innfor å se hva som foregikk. Resultatet ble at han ble surret fast til en av de vertikale bjelkene som bar selve konstruksjonen. Dersom han rikket denne løs, risikerte han at huset kollapset over ham. Da ville de i hvert fall høre hva som var på ferde.

Ali lyttet til lyder utenfra. Han ville vite hva som foregikk. Men der var det stille som i graven. Nei – vent! Stemmen han hørte måtte tilhøre Roger. Så ble det helt stille igjen. Skulle han rope på hjelp? Dersom Roger hørte ham, kunne han kanskje komme til hjelp.

- Gi meg paven! Denne gangen ropte han.

Ingenting skjedde. Alle forholdt seg helt rolig.

Frederic sto like ved inngangsdøren til pavens hus og så på det hele. Han ble borte et øyeblikk og kom så igjen sammen med paven. Dette skapte en del bevegelse i forsamlingen: sveitserne rettet sine våpen mot de to i midten, Bennett beveget seg i retning paven, Ole så ut som han var klar til sprang. - Så skjedde noe uventet.

Hadrian gikk rett mot Roger og Søren. Så sa han med klar og høy røst:
Her er jeg – ta meg – la gutten få gå!

Roger så forfjamsset ut og vel så det, dette hadde han ikke regnet med.

- *La gutten gå, hører du!*

Hadrian sto bare noen meter fra Søren og Roger nå. Ole nærmet seg dem bakfra uten at Roger merket noe. Frederic sto noen meter bak paven. Bennett beveget seg mot dem fra sin plass. Sveitserne rørte seg ikke, men

var i høyeste beredskap. Søren selv så fortsatt avslappet ut, han hadde tydeligvis ingen tro på at Roger ville lykkes.

- *Her er jeg – slipp gutten!*
- Stans – kom ikke nærmere!

Roger virket usikker og visste ikke helt hva han skulle gjøre. Så bestemte han seg med ett og lot Søren gå, han slapp taket i ham og skjøv ham litt til siden med revolveren. Men Søren ble ikke med på dette:

- Nei – la paven være, drep meg!

Så fulgte noen sekunder med den helt store forvirring. Bennett benyttet anledningen til å komme nærmere de tre, han sto bak paven, klar til å ta hans plass.

- Gå! Freste Roger til Søren. – GÅ!

Men nei, Søren beveget seg ikke en tomme. Han sto nå mellom Roger og paven. Bak dem begge sto Ole.

Det var da høyere makter grep inn.

Her var en aktør i dramaet som ingen hadde regnet med, en som hadde fulgt det hele på litt avstand og som var kommet nær hovedpersonene uten at noen hadde lagt merke til ham.

Før noen av de tilstedeværene hadde fått sukk for seg gjorde Leo et stort byks bakfra, la labbene på skuldrene til Roger og tok halsen hans i kjeften. Det hele skjedde på et sekund, ikke mer. Så strammet han grepet - og brakk nakken på ham. Alle kunne høre ben som ble knust og som knaste i den store kjeften på dyret. Hvor stor vekt det lå i et slikt grep, var umulig å si, men det var sikkert et tonn eller to.

Roger sank på kne, helt livløs, mens blod fosset fra det som hadde vært halsen hans. Så veltet han over på siden og lå død på bakken. Fra øynene lyste den aller største redsel.

Så ble det bevegelse i forsamlingen.

Ole styrte frem og sikret seg Søren. Bennett grep øyeblikkelig revolveren til Roger. Paven gikk bort til den døde og gjorde korsets tegn over ham. Det ble Frederic som lukket øynene på sin gamle rival. Leo feiret seieren med å løpe bort til paven for å få ros. Det fikk han, og av alle andre til stede. Han gikk en slags æresrunde så alle kunne gratulere ham. Han viste ikke mer interesse for Roger.

De satte seg rundt tuntreet, der var det skygge. Så fikk alle avreagere på hver sitt vis. Leo fortsatte sitt triumftog fra den ene til den andre. Han var morder nå, men ingen var redd ham. Han viste heller ikke appetitt for menneskeblod og menneskekjøtt. Vel ferdig med denne prosesjonen gikk han bort til paven og satte seg ved hans føtter.

Frederic, Bennett og Albert måtte forklare paven hva som egentlig var skjedd de siste dagene. Hadrian var blitt holdt lykkelig uvitende om det hele.

- Typisk – jeg er alltid den siste som får vite noe!
- Du er jo på ferie!
- Ærlig talt – dere har jo satt liv og lemmer i fare for min skyld!
- Det gjør vi gjerne!

Det var rundt middagstid og luften var svært varm. Desto bedre smakte sveitsernes øl.

Leo begynte med ett å brumme, dypt og varslende. Noen nærmet seg. Og det stemte. Ambulansepersonell hadde mottatt telefon fra sveitserne etter at de hadde skutt Akhmed. To av helsepersonellet på Matre dukket opp sammen med noen av gardistene, de så seg forvirret om. Først gikk de bort til liket av Roger og rusket litt i ham – ikke tegn til liv. Like etter kom Albert og en annen av sveitserne bærende på Akhmed. Da han fikk øye på Roger, skrek han høyt. Han hadde aldri sett så mye blod i hele sitt liv. Så besvimte han og ble helt stille.

De fikk lagt begge på bårer og fraktet dem ned til veien der to ambulanser ventet. En del gardister og noen politimenn ble med dem. Flere politibiler kom til stede og en av disse fraktet Ole og Søren tilbake til Solheim. Frederic var blitt tilbake på Stallane.

*

Hos Ole tilbragte de to kvelden med å gå over begivenhetene fra første dag, den dagen de hadde fotografert pave Hadrin VII. De satt på plattingen som vendte mot fjorden og nøt det varme været. Kveld ble til natt, og natten var lys, lys som dag. Mat og drikke forsvant i et høyere tempo enn vanlig.

- Hva tenkte du da du sto der med revolveren mot halsen?
- Ingenting, Ole – jeg fulgte bare med i det som skjedde, akkurat som forrige gang jeg var i klørne på den fyren, det var nede på saken – husker du?

Ole husket så altfor godt.

- Var du forberedt på at paven ville ta din plass?
- Nei – og ja.
- Hva mener du med det?
- Jeg mener at han så svært så besluttosom ut.

- Hørte du Leo komme?
- Nei – ingen av oss hørte ham, eller tenkte på ham for den saks skyld.
- Skjønte du hva som skjedde?
- Nei ...
- Men da du snudde deg for å se?
- Tenkte at det bare var Fanden som var kommet for å hente en av sine ...

Ole var mer oppskaket enn Søren, lot det til. En tilværelse uten Søren? Tanken var en umulighet. Men pavens mot hadde satt spor etter seg i hans sinn. Hans motvilje mot Kirken var ikke den samme. Faktisk likte han paven, måtte han innrømme for seg selv.

Der forsvant en av korvettene ut fjorden. Hadde de nedtrappet vaktholdet? Det ville være uklokt. Verden var full av folk som denne Roger – når ville neste mann prøve seg? Allerede i natt? Kanskje i morgen?

Telefonen ringte. Det var Geirr som sa at han stakk innom for å få med seg alt det nye.

- Hvem var det?
- Geirr. – Gå på kjøkkenet og stek flere vafler, er du snill, vafler er det beste han vet.

*

På Stallane var kvelden for lengst blitt til natt, skjønt det var lyst som dagen. For gjestene fra Syden var dette en slags magi, selv de fra Sveits var ikke

vant til slikt. Bygningene var hyllet i et varmeslør som gjorde dem til noe nær et maleri å se til. Trærne – lavvokste som de var – virket mye større, tretoppene nådde like til himmelen selv. Over hodene på dem alle hvilte en kuppel av tindrende lys, ikke sterke å se til, men samtidig fjern og nær nok til at den fungerte som et tak i en eventyrfortelling. Om et troll hadde kommet luskende inn på tunnet, hadde neppe en eneste av dem reagert med forbauselse.

De som derimot lusket omkring var geitene, i mange utgaver. De hadde store eller små horn som krøllet seg bakover eller pekte rett opp. I noen tilfeller virket hornene større enn hodet på dyrene, for andres vedkommende lignet de mest av alt på forsvarsvåpen. Men alle hadde ett felles, en dragning som førte dem mot de som satt rundt tuntreet denne kvelden – var her ikke tobakk å få?

Det var det.

Sveitserne grillet pølser og drakk medbrakt øl. Paven nøt sin pipe, igjen og igjen. Forhåpentlig var dramaet over for denne gang. Selv hadde han levd lykkelig uvitende om det hele. Selv da de flyttet opp hit fra Øyne ante han ikke uråd. Leo lå med hodet i fanget hans og virket svært fornøyd med seg selv. Og det hadde han grunn til.

*

På Knappen ble det også en sen kveld.

For det første skulle mye gjøres i stand til middagen for paven, det var neste dag. Et ekte kinesisk måltid ventet han og ledsagerne hans. Hun hadde dessuten invitert Ole og Søren, og Frederic så klart.

En grunn nummer to til at hun fikk det travelt denne kvelden var at hennes fax ikke sto stille et eneste øyeblikk. Det tikket og klikket inn meldinger på flere sprog. Da bordet var ferdig pyntet, tok hun seg omsider tid til å se på noe av det hele.

Ganske riktig! – Det var dukket opp flere uønskede elementer inne i Matrefjellene. Marinesoldater hadde satt dem ut av spillet også denne gangen – ville de aldri gi seg? Heldigvis var det ingen som kom til å bry Maurice med slikt.

Nei! – Her kom en rapport om at noen hadde forlatt Instefjord med kurs for Solheim, men hadde tatt av i retning Stallane. De var blitt stanset allerede etter noen minutters oppstigning, for vaktholdet der oppe var betydelig skjerpet etter dette med Roger. Så bar det tilbake til Sogn.

Så fant hun en mail som sa at Ali, Selim og Akhmed var blitt transportert til Solheim og tatt om bord på en korvett som ville føre dem til Bergen.

Masfjordens Budstikke offentliggjorde omsider litt av sannheten om Jonas Hope, til hans families store fortvilelse. Teksten forklarte ham som en helt som hadde gitt livet for paven. Men det var ikke vanskelig å lese mellom linjene, og der sto det noe ganske annet. Bildet var heller ikke særlig fordelaktig, han hadde et drag om munnen som ikke akkurat passet for en kirkelig Dartagan.

Geirr ville vite et par ting i forbindelse med Rogers kontakter i Bergen.

UD ville vite en hel del om Rogers kontakter i Oslo, som om hun kunne vite det? Vent litt, hun kjente jo utenriksministeren – han kunne helt sikkert hjelpe.

Til langt på natt ble hun sittende og utsortere alle disse henvendelsene og svare på de enkleste av dem, resten fikk vente. Hun var vant til henvendelser fra inn- og utland angående utvikling i det fjerne Østen. Men alt dette virket langt fjernere, skulle hun være ærlig. Hun hadde de aller beste forbindelser i Kina, det sa seg selv, det samme gjaldt Taiwan. Men noen av medstudentene fra gammelt av var havnet i viktige stillinger i Vietnam, i Japan og Korea. Hun hadde viktige forbindelser både i Tibet og Nepal. Av en eller annen grunn var ingen av dem villig til å gi slipp på henne fordi hun hadde reist hjem til Norge. Slik var hun blitt del av et internasjonalt nettverk som selv norske myndigheter hadde bruk for. Å dra på besøk til Østen igjen var utelukket – hun hadde dem over seg her inne hele tiden. Sant å si hadde hun kunnet gjøre litt nytte for seg på denne arenaen. Hun hadde en egen evne til å ligge foran begivenhetenes gang, for å si det enkelt, hun antydet ting som kom til å skje, hun forutsa dem til tider.

Og i øyeblikket var det viktig at hun fikk et ord med kommandanten på Stallane, Albert. Her var kommet inn opplysninger som ville interessere ham. Statsministeren var underveis, han hadde nettopp fått nyss om hva som var skjedd. Kongefamilien var også ventet, lot det til. De var i øyeblikket på vei inn fjorden i et militærfartøy.

Hun sendte for sikkerhets skyld en advarsel til begge hold – her var ikke så trygt som de lot til å anta. Ta med mange flere soldater og mye politi! Helst unge og vakre.

Hun kunne så vidt se ned til Ole og Søren. Der var det fortsatt lys da hun omsider gikk og la seg.

KAPTEL 8 -

Nachspiel

Siri hadde forberedt ett tvers gjennom kinesisk måltid. Hvor hun hadde fått råvarene fra, var litt av et mysterium, men fisken skrev seg helt sikkert fra Ole & co. Duken som dekket det store langbordet i stuen var av tung kinesisk silke. Det var også alle serviettene som lå ved de forskjellige kuverter. Hadrian var plassert midt på langbordet, like overfor Siri selv. Sveitserne fylte mannsterkt opp, mens Ole og Søren var plassert ved den ene enden, Frederic ved den andre. Leo lå bak sin mesters stol og lot som han sov, i virkeligheten fulgte han med hver bevegelse hos alle tilstede. Det eneste som ikke var kinesisk var vinen, den kom fra Frankrike og var sikkert kjøpt i Bergen.

Talene fulgte etter hovedretten.

Siri var først ute:

Kjæreste Maurice!

Da jeg hørte at du skulle komme til Norge, og til vestlandet, så jeg dette tablået for meg. Hele tiden du har vært her hos oss, har jeg forberedt dette øyeblikket – da vi to skulle få se hverandre igjen. Da jeg arbeidet på kjøkkenet, eller her inne, var det bilder fra fortiden som dukket opp på en slags skjerm i mitt indre. Vi var så håpløst glad i hverandre, du og jeg, ordet forelsket er strekker ikke til. Husker du alle timene da jeg

hjalp deg med oppgavene? Husker du alle ekspedisjonene vi foretok rundt om i landet? Høydepunktet var vel besøket i den forbudte by, da rotet vi oss bort så hele vaktstaben måtte mobiliseres for å finne oss igjen – jeg tror de fant oss i evnukkenes kvarter! Vi hadde forsømt å ta med oss en guidebok, dessuten var vi der for første gang. Dagen etter kom vi tilbake, for å se mer. Året etter var vi der igjen. Og slik fortsatte det – livet var en lek i de dager.

Så ble du med ett forskrekkelig religiøs – religionen alene var det du ville leve for. Og jeg sto tilbake med et sønderknust hjerte. Men i dag er jeg glad for ditt valg, ja, for ellers ville du ikke siddet der du gjør nå. Men ett skal du vite: Den dagen din kirke tillater gifte paver, kommer jeg sporenstreks til Roma! Nå vet du det.

Jeg har sendt deg artikler som jeg har publisert, men du har vel ikke hatt tid til å lese dem – kanskje er ikke min engelsk så god lenger? Et par av dem skrev jeg på kinesisk, du likte kanskje dem bedre? I alle fall håper jeg å få se deg og dine kjekke vakter igjen hver sommer – kom snart tilbake, Maurice!

Det var paven tur å gripe ordet. Han var kledd i ordinære presteklær, og virket både avslappet og høytidelig der han sto.

Kjære, kjære Emerentienne!

Jeg tviler på at du ville likt å være pavinne! Du er et altfor selvstendig menneske til å sitte og høre på meg hver dag. Du vet, jeg opptrer nesten hele tiden. Dette er en rolle man venner seg til, men den ville blitt en ganske annen med deg i kulissene. Husk: Halve kirken og hele Roma ville forsøkt å nå meg

gjennom deg! Men jeg kan forsikre at kokken min får fri den dagen du flytter inn! Dette har vært et ekte kinesisk festmåltid – ikke sant?

Han så seg rundt til de andre tilstedeværende, de nikket begeistret.

Jeg har observert at noe har foregått i bakgrunnen under dette oppholdet – fakta får jeg vel først når vier tilbake i Roma. Jeg er alltid den siste som får vite tingene, er jeg ikke?

Han så spørrende på gardistene sine. De unnlot å svare.

En spesiell takk til Frederic som gjorde dette oppholdet mulig – vi drikker hans skål!

Frederic reiste seg for anledningen.

En stor takk til våre fiskere, de har gitt oss fersk middag hele uken!

Ole og Søren måtte reise seg.

Den neste som ble takket var Albert, sjef for sveitsergardistene.

Før han fikk satt seg igjen begynte Leo å brumme, lavt, men tydelig.

- Jada, vennen – du skal takkes du og, morder som du er blitt!

Men Leo var visst ikke interessert i å få skål og annen oppmerksomhet.

Han vedble å brumme. Det betød at noen nærmet seg huset der de befant seg. Nå løp han ut i gangen og stilte seg foran utgangsdøren og bjeffet viltert – noen var kommet, nye mennesker, kanskje nye gjester?

Ganske riktig – en herre sto på trammen og ba om å få hilse på paven. Leo fungerte som foreløpig velkomstkomite. Han hoppet topp på vedkommende, la to store poter på skuldrene hans og slikket ham begeistret i ansiktet. Hvem kunne de melde? Sveitserne ba om papirer og lignende. Men disse uteble:

- Si at jeg er Norges statsminister!

Leo nøt det hele. Han danset i sirkler rundt gjesten og bidro med

atskillig spetakkel. En av gardistene gikk bort og tok et fast grep i hårmanken hans.

En annen gikk inn for å gi beskjed. Like etter kom han ut igjen og vinket på den nyankomne:

- *Vær så god – stig på!*

Inne hadde de laget plass til ham ved bordet. Han ville bare se med egne øyne at det var sant alle sammen, at paven faktisk var tilstede. I tillegg kom han med en innbydelse fra kongen: Hans majestet hadde også innfunnet seg og ville svært gjerne treffe ham – kunne ikke de to møtes på krigsskipet hans?

Pavens nærvær satte alle roller og etiketter på hodet. Her kom en statsminister og fungerte som løpegutt for en konge!

Statsministeren virket svært tilfreds med at han slapp å klatre helt opp til Stallane. Han vart en kortvokst og temmelig korpulent mann, med et rundt og stort hode – og med stor sans for bordets gleder. Han lot seg ikke be to ganger, men tok for seg av alt det gode Siri hadde forberedt. Praten gikk på flere sprog samtidig og statsministerens sosiale begavelse fikk utfolde seg fritt. Sant og si følte han seg svært vel i dette selskapet. Han hadde fryktet et svært annerledes møte, stivt og høytidelig.

Men hvem var de to guttungene ved bordenden?

Siri og Hadrian VII forklarte i munnen på hverandre. Så fulgte hele den dramatiske historien som hadde utspunnet seg her inne i fjorden de siste dagene.

- *Dere har levd i en roman!* Slik oppsummerte han historien deres.
- *Det kan du trygt si!* Siri lo så hun ristet.
- *Skål, dere* – alt gikk bra til sist!

Nå begynte Leo å varsle igjen – det kom flere gjester.

Denne gangen dreide det seg om lensmannen, og en av betjentene hans. De stanset i døråpningen inn til stuen og hadde vanskeligheter med å tro sine egne øyne.

- *Kom, Geirr – sett dere blant gardistene – her er fortsatt god plass.*

Praten ble stadig livligere. De skålte for samtlige til stede, vin var ingen mangelvare hos Siri. Så var det Leo sin tur igjen – det kom enda flere.

Pater Florian sto med ett i døråpningen – han så og så.

Nå var det smekkefullt rundt spisebordet – endelig godt at kongen ikke kom med sine folk på slep.

Vel hjemme igjen ble Søren og Ole sittende på terrassen uten for huset og gå igjennom det de hadde vært med på.

Søren var uendelig imponert over Hans hellighet.

- *Tenk – han ville overgi seg for å redde mitt liv!*

Ole nikket til samtykke og stappet seg nok en pipe. Han måtte vel revurdere sine holdninger til alt ordet kirke sto for, særlig den romerske grenen, den som var eldst og størst.

- *Ja – han ville ofre seg for deg!*

Det hadde nok Ole også gjort, tenkte Søren, men holdet dette for seg selv så lenge.

Varmen ville vare ved, både i Italia og her hjemme. Geirr hadde hvisket Ole i øret at de kanskje kom til å flytte Hans hellighet til Kringlebotnen, til et bruk der, for å være sikker på å unngå flere attentatsforsøk. Det ville paven like. Naturen der inne var av det mest imponerende slaget, han kunne uforstyrret

gå alle de turene han bare ønsket. Sveitsergardistene ville helt sikkert føle seg som hjemme i omgivelsene der.

Og Leo? Han kunne trygt glede seg til hver ny dag – men det gjorde han jo alltid.